

JONI

EDIȚIA A II-A

UN BESTSELLER MONDIAL -
O POVESTE DE NEUITAT

JONI EARECKSON TADA

Joni
de
Joni Eareckson
st
Joe Musser

life

Numele și identitățile unor persoane și locuri din această carte au fost schimbate pentru a le proteja viața particulară și pentru evitarea eventualelor neplăceri cauzate lor sau familiilor lor.

Titlul original: JONI

© 1976 by Joni Eareckson and Joe Musser.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 1994 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Springfield, Missouri, S.U.A.

și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA

Str. Ady Endre nr.33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 436 264, (0259) 447 180

Email: liferom@rdslink.ro, Website: liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducător: Dorin Comariță

Editor: Luca Crețan

Tehnoredactor: Ionel Socaciu

Coperta: John Côté

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
TADA, JONI EARECKSON

Joni / Joni Eareckson Tada. - Oradea : Life, 2006

ISBN (10) 973-98172-7-0 ; ISBN (13) 978-973-98172-7-1

821.111(73)-312.6=135.1

 Zondervan Publishing House
A Christian Communications Company

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*

440097 Satu Mare, Str. Arenei 16

Tel. (0261) 768352.

*Spre slava Domnului Isus Hristos . . .
și dedicată cu dragoste mamei mele . . .
prin care El Și-a arătat în mod deosebit
bunătatea și iubirea Sa.*

*Inima ei plină de înțelegere și răbdare
mi-a insuflat mult mai mult decât tărie.*

Cuprins

Prefață	7
Unu	9
Doi	26
Trei	41
Patru	65
Cinci	78
Șase	94
Șapte	107
Opt	115
Nouă	122
Zece	135
Unsprezece	140
Doisprezece	147
Treisprezece	155
Paisprezece	167
Cincisprezece	174
Șaisprezece	186
Epilog	189

Prefață

Ce reprezintă un minut, izolat de restul timpului? Doar o măsură de timp. Există 60 de minute într-o oră, și 1440 de minute într-o zi. La 17 ani, se scurseseră deja mai mult de 9.000.000 de minute din viața mea.

Totuși, din perspectiva unui plan cosmic, acest minut unic pe care vreau să vi-l înfățișez a fost izolat de toate celelalte. În aceste 60 de secunde distincte s-a concentrat *mai multă semnificație decât în toate celelalte milioane de minute care-mi marcaseră viața până atunci.*

Atât de multe fapte, senzații, gânduri și sentimente s-au îngrămădit în acea fărâma de timp! Cum aș putea să le descriu pe toate? Cum aș putea începe ordonarea și prezentarea lor?

Îmi aduc aminte atât de clar toate amănuntele acelor câteva zeci de secunde — secunde care mi-au schimbat pentru totdeauna cursul vieții, fără nici un avertisment, fără nici un prevenire.

Ceea ce s-a întâmplat în acea zi de 30 iulie 1967 avea să fie numai începutul unei aventuri incredibile, pe care mă simt obligată s-o împărtășesc și altora din cauza multor experiențe pe care le-am avut de învățat din ea.

Oscar Wilde scria: „În această lume există numai două tragedii. Una constă în a nu obține ceea ce dorești, iar cealaltă, în a obține ceea ce dorești.” Reformulând acest gând, eu cred că la fel există numai două bucurii în viață. Una este ca Dumnezeu să-ți răspundă la toate rugăciunile, iar cealaltă este să nu primești răspuns la toate rugăciunile tale. Cred acest lucru pentru că am constatat că Dumnezeu cunoaște nevoile mele infinit mai bine decât mi le cunosc eu. Și El este în mod absolut demn de încredere, oricare ar fi direcția în care ne poartă împrejurările vieții.

JONI EARECKSON

„Suntem încolțiți în toate chipurile,
dar nu la strâmtoare;
în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;
prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.
Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru,
omorârea Domnului Isus, pentru ca
și viața lui Isus să se arate în trupul nostru . . .
Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru,
pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să
sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.
De aceea, noi nu cădem de oboseală.”

2 Corinteni 4:8-10, 15, 16

Unu

Soarele dogorător de iulie scăpăta spre asfințit și dădea apelor golfului Chesapeake o strălucire roșiatică, plină de căldură. Apa era întunecoasă, și în momentul în care corpul meu i-a spart, printr-un plonjon, suprafața imaculată, puritatea și răcoarea ei binefăcătoare m-au înmuiat dintr-o dată.

Într-o învălmășeală da fapte, senzații și sentimente s-au petrecut în mod simultan mai multe lucruri. Am simțit capul lovindu-se de ceva tare și inflexibil. În același moment, în mod stângaci și ciudat pentru mine, corpul mi s-a tolănit pe fundul apei fără nici un control. Am auzit, sau doar am simțit, un huriut puternic, o senzație lăuntrică inexplicabilă. A fost ceva ca un șoc electric amestecat cu o vibrație, ca și cum un arc metalic foarte puternic s-ar fi destins brusc și tăios, iar detunătura i-ar fi fost înăbușită de apă. Totuși, nu a fost un sunet adevărat și nici măcar un sentiment, ci doar o senzație. N-am simțit nici o durere.

Am auzit numai zgomotul subacvatic al nisipului scrâșnind sub lovitura mea. Stătea întinsă cu fața în jos, pe fundul apei. *Unde mă găsesc? Cum am ajuns aici? De ce-mi sunt brațele legate de piept?* Gândurile mele strigau în disperare: *Hei! M-am agățat de ceva!*

Am simțit un curent slab de apă, ca un flux, care m-a ridicat ușor și m-a lăsat apoi din nou întinsă și înțepenită pe fundul apei. Cu coada ochiului zăream lumină deasupra mea și astfel, o parte din nedumerirea mea a început să se risipească. Îmi aminteam săritura în apa golfului. *Dar apoi? M-am prins oare într-o mreajă de pești sau în altceva? Trebuie să ies de aici!* Și am încercat să dau din picioare. *Probabil că și picioarele îmi sunt legate sau prinse în ceva!*

M-a cuprins panica. Cu toată puterea și tăria voinței mele am încercat să mă eliberez. Dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi fluxul unui alt val m-a ridicat, rostogolindu-se peste mine.

Ce s-a întâmplat? M-am lovit la cap. Oare mi-am pierdut cunoștința? Încercarea de-a mă mișca este ca într-un vis: vreau să mă mișc, dar nu reușesc. Imposibil! Dar am să mă înec! Mă voi trezi la timp? Mă va vedea cineva? Nu se poate să fiu inconștientă pentru că atunci nu mi-aș da seama de tot ce se întâmplă cu mine. Nu, sunt în viață!

Am simțit presiunea sufocării, pentru că nu-mi mai puteam ține respirația. Trebuia să respir cât mai curând posibil.

Unduirea unui alt val m-a ridicat ușurel, gingaș. Figuri, înduri și amintiri difuze mi se depănau nebunește prin conștiință. Prietenii mei. Părinții mei. Lucrurile și faptele de care îmi era rușine. Poate că Dumnezeu mă chema să dau socoteală pentru acestea.

„Joni!” O voce sumbră a răsunat parcă de-a lungul unui coridor sinistru, prin apă, ca o somație. Dumnezeu? Moartea?

Am să mor! Dar nu vreau! Ajutor! Ajutați-mă vă rog!, am strigat în conștiința mea.

„Joni!”

Nu-i pasă nimănui că eu sunt aici? Trebuie neapărat să respir!

„Joni!” Din nou aceeași voce. Estompată de apele ce mă acopereau, mi se părușe foarte departe. Dar acum parcă era mai aproape. „Joni, ești bine?”

Kathy! Sora mea mă vede. Ajută-mă, Kathy! Sunt înțepenită!

Fluxul valului următor a fost puțin mai puternic decât celelalte și m-a ridicat ceva mai sus. Apoi am căzut din nou pe fundul apei, plin de scoici sparte, de pietre și nisip, care mi-au zgâriat umerii și fața.

„Joni, cauți scoici?”

Nu! Sunt prinsă aici jos. Întinde mâna și scoate-mă! Nu pot să-mi mai țin respirația!, am strigat din nou în sinea mea.

„Ai plonjat chiar aici? Apa este atât de mică în acest loc!”, am auzit clar vocea lui Kathy.

Umbra ei m-a făcut să-mi dau seama că era chiar deasupra mea. Luptam înăuntrul meu împotriva panicii, conștientă însă că nu mai aveam deloc aer. Totul se întuneca în jurul meu.

Apoi am simțit brațele lui Kathy în jurul umerilor mei, ridicându-mă.

Oh, Doamne Dumnezeule! Te rog nu mă lăsa să mor!

Kathy se lupta, se străduia trăgându-mă după ea, se poticnea, apoi se ridica din nou. *Oh, Doamne, cât va mai dura?* Totul era negru înaintea ochilor mei, și în timp ce eram ridicată simțeam că mă prăbușesc. Eram pe punctul de a cădea în neștire, când, deodată, capul meu a sfărâmat suprafața apei. Aer! Era un aer minunat, dătător de viață, cu gust de sare. Mi-am umplut plămânii cu oxigen așa de repede încât simțeam aproape că mă sufoc. Cu respirația întretăiată, înghițeam lacomă tot aerul ce-l puteam cuprinde în gură.

„Oh, Îți mulțumesc Dumnezeule, Îți mulțumesc!”, am izbutit să rostesc în cele din urmă.

„Hei, te simți bine?”, m-a întrebat Kathy.

Am clipit, încercând totodată să-mi limpezesc gândurile și să-mi risipesc nedumerirea în care încă mă zbăteam. Dar se părea că totul era în van, pentru că îmi vedeam brațul atârând fără vlagă peste umărul lui Kathy, deși eu îl simțeam încă ca și cum ar fi fost legat de piept.

Am privit în jos nedumerită, uitându-mă la pieptul meu. Brațele nu-mi erau legate! Cu groază și teamă crescândă îmi dădeam seama că mâinile și picioarele mi se bălăbăneau imobile. Nu le puteam mișca!

În acea stare de confuzie, Kathy s-a îngrijit de mine. A chemat un înotător din apropiere care se afla pe o plută umflată cu aer. S-au chinuit împreună să mă așeze pe ea și au împins-o la mal. Am auzit cum pluta de sub mine a alunecat de-a lungul plajei de nisip.

Am încercat să mă ridic, dar parcă eram ținută de plută. Oamenii din preajmă se grăbeau să vadă ce se întâmplase și, curând, o mulțime de fețe și priviri curioase planau asupra mea. Șoaptele și privirile lor fixe mă făceau să mă simt jenată, stingheră și chiar mai confuză.

„Kathy, te rog spune-le să plece.”

„Da, toată lumea să se tragă înapoi! Cineva să cheme o ambulanță. Dați-vă la o parte, vă rog! Ea are nevoie de aer”, a reacționat Kathy.

Prietenul lui Kathy, Butch, a îngenunchiat lângă mine. Trupul său aplecat mă ferea de mulțimea care începuse deja să se dea înapoi. „Ești bine, micuț?”, m-a întrebat el. Ochii lui mari și negri, de obicei zâmbitori și plini de bună dispoziție, erau acum înnoirați de îngrijorare și neliniște.

„Kathy, nu mă pot mișca!” Eram speriată. Am văzut că și ei erau la fel.

Kathy a dat din cap aprobator.

„Ține-te de mine!... Eu sunt, Joni!”, m-a îndemnat ea, ridicându-mi mâinile ca să-mi arate cât de strâns mi le ținea.

„Dar nu simt nimic. Strânge-mă în brațe.”

Atunci Kathy s-a aplecat peste mine și m-a ținut strâns. Dar nu i-am simțit îmbrățișarea.

„Simți ceva?”, m-a întrebat ea, în timp ce îmi atingeia piciorul.

„Nu”, i-am răspuns eu.

„Dar acum?”, m-a întrebat ea din nou, strângându-mă de data asta de antebrăț.

„Nu!”, am strigat eu disperată, „nu simt nimic!”

„Ce zici acum, simți ceva?” Și mâna ei a început să alunece de-a lungul brațului meu înspre umăr.

„Da! Da, acum simt!”

O ușurare și o mare bucurie ne-a cuprins dintr-o dată. În sfârșit, undeva pe corpul meu, puteam simți ceva. Așa cum stăteam culcată acolo pe nisip, am început să pun lucrurile cap la cap și să fac legătură cu ceea ce se întâmplase. Mă lovisem la cap în urma plonjării în apă și probabil că m-am rănit, leziunea provocându-mi această amorțeală. Mă întrebam oare cât avea să mai dureze.

„Fiți pe pace”, i-am calmat eu pe Kathy și pe Butch și, odată cu ei, pe mine însumi. „Dumnezeu nu va îngădui să mi se întâmple nimic. Sunt sigură că totul va fi bine.”

Atunci am auzit urlatul unei sirene. Imediat s-a oprit ambulanța salvării și s-au deschis ușile. În mai puțin de

un minut, însoțitorii ei îmbrăcați în alb m-au ridicat foarte operativ și m-au urcat pe o targă, iar apoi în mașină. În timp ce mă așezau cu grijă în partea dinapoi a ambulanței, simțeam că, într-un fel, uniformele lor albe și proaspăt apretate erau odihnitoare și liniștitoare. Mulțimea spectatorilor curioși mă urma.

Kathy a urcat și ea în ambulanță, iar Butch a luat-o de mână și i-a spus încet: „Vin și eu în urma voastră cu mașina mea.” Apoi s-a aplecat spre șofer și i-a zis pe un ton sever: „Vă rog să aveți grijă de ea.”

Sirena a început din nou să urle și ne-am depărtat de plajă.

M-am uitat la însoțitorul care era lângă mine și i-am zis: „Îmi pare foarte rău că v-am deranjat atât de mult, dar cred că odată ce-mi voi recăpăta complet respirația, mă voi simți mai bine. Sunt sigură că amorțeala se va atenua și curând o să dispară.”

El nu a zis nimic, dar s-a aplecat spre mine, mi-a dat la o parte nisipul de pe față, a zâmbit și apoi m-a privit îndelung. *Aș dori să-mi spună ceva, să mă facă să înțeleg că voi fi bine, că voi merge acasă de îndată ce doctorii de la spital mă vor examina*, mă gândeam eu.

Dar nu mi s-a oferit nici un cuvânt de mângâiere. Am fost lăsată pradă propriilor mele gânduri și rugăciuni, în timp ce sirena continua să sune. Priveam pe fereastră la orașul care gonia pe dinafară, odată cu mașina în care mă aflam.

Domnul este Păstorul meu . . .

La curbe oamenii priveau curioși.

Nu voi duce lipsă de nimic . . .

Mașinile se trăgeau la o parte ca să ne lase să trecem.

El mă paște în pășuni verzi . . .

Ambulanța a încetinit și a luat-o pe un bulevard foarte aglomerat.

Îmi înviorează sufletul . . .

Nu puteam să-mi adun gândurile suficient pentru a mă ruga. Dar mă agățam cu toată puterea de făgăduințele memorate din Biblie.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine . . .

Deodată sirena ambulanței a amuțit. Șoferul a dat cu

spatele până la ușa spitalului, iar asistenții au început să scoată grăbiți targa pe care mă așezaseră cu multă grijă. În timp ce mă purtau ușor pe ușile larg deschise, am văzut inscripția pe care scria:

**INTRARE DE URGENȚĂ
STAȚIONAREA INTERZISĂ
Numai pentru mașinile salvării**

Între timp cerul orașului se întunecase. Soarele apusese. Mi-era frig, și aș fi dorit să fiu acasă.

Înăuntru, secția de urgență mișuna de activitate. Am fost dusă într-o cameră și așezată pe o masă de spital, cu roți. Lumina de acolo mă deranja. Când mi-am întors fața pentru a-i evita strălucirea orbitoare, am putut vedea toate instrumentele și tot echipamentul aranjat în mod ordonat, ca și cum era pregătit pentru o operație. Sticle, tifon, bandaje, tăvițe, foarfeci, scalpeli, borcane, pachete cu nume medicale lungi și neînțelese și multe alte forme neobișnuite erau aliniate peste tot. Mirosurile înțepătoare de antiseptice îmi provocau o ușoară greață.

O soră m-a legat de masă cu o curea și m-a împins în una din nișele încăperii, trăgând apoi draperiile-paravan în jurul meu. Din nou m-am luptat cu disperarea încercând să-mi mișc mâinile și picioarele, dar zadarnic: ele erau în continuare amorțite și imobile. *Mă simt atât de neajutorată. Mă îmbolnăvesc. Mi-e frică!* Și m-au podidit lacrimile.

„Îmi puteți spune ce s-a întâmplat cu mine?“, am implorat-o pe sora de lângă mine. Ea a ridicat pur și simplu din umeri și a început să-mi scoată inelele de pe degete. „Doctorul va veni imediat. Și acum trebuie să vă pun toate bijuteriile în acest plic. Asta-i regulamentul!“

„Cât timp va trebui să stau aici? Voi putea merge acasă în seara asta?“, am insistat eu.

„Îmi pare rău, dar va trebui să-l întrebați pe doctor. Așa cere regulamentul.“ Răspunsul ei era lipsit de orice emoție și-mi amintea mai degrabă de o înregistrare telefonică.

O altă soră a intrat în nișa în care mă aflam și s-a

apropiat de mine cu niște formulare ce trebuiau completate.

„Numele, vă rog.”

„Joni Eareckson.”

„Johnny?”, m-a întrebat, repetându-mi apoi numele literă cu literă: „J-o-h-n-n-y?”

„Nu. Se pronunță Johnny — după tatăl meu, dar se scrie J-o-n-i. Iar numele de familie este Ea-r-e-c-k-s-o-n.” Apoi i-am dat adresa, numele părinților și numărul lor de telefon, rugând-o să-i sune cât mai urgent posibil.

„Aveți asigurare de sănătate?”

„Nu știu. Întrebați-i pe părinții mei sau pe sora mea. Ea este probabil afară. A fost cu mine pe plajă. O cheamă Kathy. Întrebați-o, poate știe ea...”

Și sora cu formularele plecă. Cealaltă soră, după ce a pus plicul cu lucrurile mele pe o masă din apropiere, a deschis un sertar și a scos o pereche de foarfeci mari, de tuns.

„Ce - ce vreți să faceți?”, m-am bâlbâit eu.

„Trebuie să vă scot costumul de baie.”

„Dar nu-l tăiați! Este nou-nouț. Tocmai l-am primit, și este costumul meu pref...”

„Îmi pare rău. Regulamentul!”, a repetat ea. Și sunetul metalic al foarfecilor a răsunat dintr-o dată în toată încăperea, izbindu-se de pereți într-un ecou sugrumat. A smuls bucățile de material zdrențuit și le-a aruncat la coșul de gunoi. Nu i-a păsat chiar deloc! De fapt, costumul meu nu însemna nimic pentru ea. Îmi venea să plâng.

Apoi a pus un cearceaf peste mine și a plecat. Mă simțeam penibil, jenată. Cearceaful alunecase, dezvelindu-mi o parte a sânilor, și nu puteam face nici o mișcare ca să-l trag înapoi. Frustrarea și teama s-au revărsat în cele din urmă într-un potop de lacrimi fierbinți, când am început să simt cu adevărat seriozitatea situației în care mă aflam.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine . . .

Îmi înăbușeam lacrimile și încercam să mă gândesc la alte lucruri. *Oare i-o fi sunat Kathy pe mama și pe tata? Știe oare Dick ce mi s-a întâmplat, sau încă nu?*

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă de tuid de culoare

închisă și având un halat alb pe umeri, a tras perdelele din jurul patului meu și a pășit în nișă, apropiindu-se de mine.

„Sunt doctorul Sherrill”, a spus el cu un glas agreabil, în timp ce răsfoia paginile formularelor completate cu puțin timp înainte. „Numele tău este Joanie?”

„Se pronunță Johnny. Port numele tatălui meu”. *Trebuie să dau oare aceleași explicații la toată lumea?*

„Bine, Joni, să vedem ce ți s-a întâmplat.”

„Domnule doctor Sherrill, când voi putea merge acasă?”, l-am întrebat eu provocator. Dar în loc să-mi răspundă, m-a întrebat:

„Spune-mi, simți ceva?” Avea un ac lung în mână cu care, în mod sigur, îmi împungea gamba și gleznele de la picioare.

„N-nu, nu simt nimic!”

„Dar acum?”

Scrâșnind din dinți, mi-am închis ochii ca să mă pot concentra, în speranța că voi simți totuși ceva. Dar a trebuit să răspund din nou:

„Nimic.”

El îmi ținea brațul în mână și apăsa acul, împungându-mi degetele neputincioase, încheieturile și ante-brațul. *De ce nu pot să simt nimic?* Mi-a atins apoi partea superioară a brațului și, în sfârșit, am reușit să simt o înțepătură ușoară la umăr.

„Da, acum simt ceva. La fel am simțit și pe plajă!”

Doctorul Sherrill și-a scos stiloul și a început să scrie ceva pe o fișă. Între timp și-au făcut apariția alte cadre din personalul medical. Printre zăngănitul și zarva eprubetelor, a sticlutei și tăvițelor, am auzit vocea doctorului Sherrill chemându-l pe un alt doctor. La rândul lui, acesta m-a examinat prin aceeași metodă a înțepării cu acul, după care au început amândoi să discute și să se consulte în șoaptă în privința diagnosticului, la căpătâiul mesei pe care fusesem așezată. Limbajul și jargonul expresiilor medicale pe care le foloseau îmi erau însă complet nefamiliare.

„Se pare că este o dislocare cu fractură.”

„Aha!”, confirmă celălalt. „Judecând după zonele sensibile, aș spune că este la nivelul cervicalelor a patra și a cincea.”

„Vă trebui însă să stabilim exact. Razele X nu ne vor lămuri dacă există sau nu continuitate între vertebrele cervicale.”

„Să pregătesc sala de operație?”

„Da. Și încearcă din nou să intri în legătură cu părinții ei.”

Asistentul doctorului Sherrill a plecat repede, urmat de una dintre surori. Apoi doctorul Sherrill i-a dat niște dispoziții în șoaptă la sora cea dură care-mi tăiasse costumul de baie, după care a plecat și ea.

M-am uitat apoi cum cineva îmi șterge brațul cu un tampon de vată și îmi înfige un ac în venă. N-am simțit nimic. Cu coada ochiului l-am observat însă pe doctorul Sherrill ținând în mână o pereche de foarfeci de tuns electrice. Când au fost puse în funcțiune, s-a auzit un țâcănit puternic și apoi un zgomot huruitor prelung. *Pentru ce-or mai fi și astea?*, m-am întrebat eu. Cu groază crescândă, mi-am dat seama că ele se îndreptau spre capul meu.

„Nu!”, am strigat. „Vă rog! Nu părul meu! Vă rog!”, am rostit eu printre suspine. Dar am simțit dintr-o dată foarfecele alunecându-mi de-a lungul scalpului și am văzut smocuri mari de păr blond și încă umed căzând lângă capul meu și pe dușumea. O asistentă pregătea o spumă de săpun. Apoi a luat un brici și s-a îndreptat spre mine. *O să mă radă pe cap! Oh, Dumnezeuule, nu! Nu-i lăsa!*

Camera a început să se rotească. Stomacul îmi chiorăia și, sleită de orice vlagă, am simțit că leșin.

Atunci am auzit un zgomot foarte ascuțit, ceva între un bâzâit și un scârțâit subțire, strident. *Este un perforator!* Cineva îmi ținu capul și perforatorul a început să penetreze în partea laterală a craniului.

Începuse să mă ia somnul — *probabil din pricina injecției pe care mi-au administrat-o*. Adormeam. Panica îmi creștea. *Ce se va întâmpla dacă nu mă voi mai trezi? Nu-l voi mai vedea niciodată pe Dick? Dar pe Kathy, pe mami și tati? Oh, Doamne, mi-e frică!*

Vedeam fețe și auzeam voci. Dar nu mai înțelegeam nimic. Toate erau parcă fără sens. Apoi camera a început să se întunece și vocile s-au pierdut.

Pentru prima dată de la plonjarea mea în apă m-am

simțit relaxată, chiar liniștită și calmă. Nu mai conta că eram paralizată, că stăteam întinsă pe o masă, goală și cu capul ras. Nici perforatorul părea că nu mă mai amenință. M-am cufundat într-un somn adânc.

* * * *

Când am ieșit din întunecime mi s-a părut că încă aud perforatorul, și am încercat să mă trezesc ca să strig la ei să se oprească. Nu doream să mă sfredelească cu perforatorul și când eram trează. Dar n-am putut să rostesc nici un cuvânt. Am încercat atunci să-mi deschid ochii. Camera se învârtea cu mine.

Zgomotul înconjurător devenea și el tot mai distinct. Nu era perforatorul, ci aparatul de aer condiționat.

Mintea și vederea începuseră să mi se limpezească și, pentru un moment, n-am putut să-mi amintesc și să realizez unde eram și de ce îmi era frică de perforator. Apoi mi-a revenit memoria.

M-am uitat la grilajul ventilatorului de deasupra capului meu și la tavanul înalt, vechi și crăpat. Am încercat să-mi întorc capul pentru a vedea și restul ambianței, dar nu l-am putut mișca deloc. Dureri ascuțite, de ambele părți ale capului, s-au opus tentativei mele de mișcare. Mi-am dat seama că acest fapt se datorează perforațiilor pe care ei mi le făcuseră în craniu. Cu coada ochiului zăream niște clește metalice mari, atașate la un dispozitiv articulat, prin care mi se putea pune capul în mișcare, separat de restul corpului. Am făcut un efort deosebit, atât mintal cât și fizic, doar ca să aflu mai multe detalii despre noul meu mediu.

În primele zile ce au urmat, am oscilat continuu între stări de conștiență și inconștiență. Medicamentele mă duceau într-o lume a viselor și a coșmarurilor ruptă de realitate. Halucinațiile erau ceva obișnuit pentru mine și adesea mă înspăimântau. Vise, impresii și amintiri se învălmășeau împreună în mintea mea, într-o stare de confuzie generală, așa încât credeam deseori că mi-am pierdut mințile.

Un coșmar mă tot chinuia atunci când pătrundeam în

lumea ireală indusă de medicamente. Eram cu Jason Leverton, prietenul meu din timpul anilor de liceu. Ne aflam într-un loc cu totul neobișnuit, așteptând să fim judecați. Eu eram dezbrăcată și de rușine încercam să mă acopăr. Stăteam în picioare, în fața unei siluete îmbrăcată într-o mantie lungă, despre care parcă știam că este un „apostol”. El nu spunea nimic, dar eu oricum știam că sunt judecată. Dintr-o dată a tras o sabie lungă și a răsucit-o înspre mine, izbindu-mă peste gât și retezându-mi capul. Apoi mă trezeam plângând, tremurând și plină de spaimă. Același vis m-a torturat de mai multe ori.

Alte trăiri halucinogene, provocate de medicamente, întorceau pe dos chiar și lumea mirifică a viselor. Culorile vii, formele și siluetele se dilatau și se contractau în configurații stranii și neobișnuite. Vedeam culori „însălmântătoare” și forme „pașnice”, care exprimau sentimente, stări sufletești și emoții.

Geamătul puternic al cuiu m-a trezit dintr-un astfel de coșmar. Nu știam cât timp trecuse de la ultima mea stare de conștiență, dar de data aceasta eram cu fața în jos! Cum ajunsesem într-o astfel de poziție? Cleștele erau la locul lor. Presiunea exercitată asupra părților laterale ale capului îmi provoca mai mult o durere mintală și psihologică decât o stânjeneală fizică.

Am descoperit că eram ambalată într-un fel de cadru rigid de canava. Exista o singură breșă pentru față, prin care puteam să văd doar o porțiune de sub patul meu. În acest câmp vizual atât de strâmt am zărit o pereche de picioare încălțate în pantofi albi și cu ciorapi de nylon.

„Soră”, am strigat eu cu glas stins.

„Da, sunt aici.”

„Ce ... unde ... oh!”, m-am bălbăit eu, încercând să-mi formulez întrebarea.

„Șșșt! Nu încerca să vorbești. Ai să obosești”, a spus ea. După vocea plăcută și maniera liniștitoare în care mi-a vorbit, mi-am dat seama că nu era sora care îmi tăiasse costumul de baie și nici cea care îmi răsese capul. Am simțit apoi mâna ei pe umăr.

„Încearcă doar să te odihnești. Încearcă să dormi,

dacă poți. Ești la secția de terapie intensivă. Ai fost operată și noi vom avea multă grijă de tine. Așa că nu te nelinești. Bine?" Și m-a mângâiat pe umăr. Era o senzație atât de plăcută să poți simți ceva, măcar cu o părticică a corpului, pentru că în rest nu simțeam decât cleștele care mușca avid din carnea și oasele capului meu.

Treptat, mi-am dat seama de ambianța în care mă găseam. Am aflat că dispozitivul pe care eu îl numeam pat era de fapt un cadru Stryker. Arătam ca într-un sandvici de pânză groasă, legat strâns cu curele. Două surori veneau din două în două ore ca să mă răsucescă de pe o parte pe alta. Îmi puneau deasupra un cadru de canava și, în timp ce o soră ținea greutatea atașate de lamele „cleștelor de gheață” (și de capul meu), cealaltă, cu o îndemânare de invidiat, mă întorcea la 180 de grade. Apoi scoteau cadrul pe care stătusem culcată și verificau dacă sunt bine așezată și pregătită să petrec următoarele două ore în această nouă poziție. Nu aveam decât două priveliști: podeaua și tavanul.

Am aflat până la urmă că patul meu Stryker se afla într-un salon cu opt paturi și, de asemenea, am aflat că STI înseamnă Secție de Terapie Intensivă. Nu auzisem până atunci de așa ceva, dar am înțeles că trebuie să fie pentru cazurile cele mai grave. Pacienților nu li se îngăduia să fie vizitați mai mult de cinci minute într-o oră, iar vizitatorii nu puteau fi decât membrii familiei.

În timp ce orele se scurgeau, transformându-se în zile, am început să-mi cunosc tot mai bine colegii de cameră. Prin intermediul frânturilor de conversații pe care le auzeam, a instrucțiunilor medicilor și a altor sunete, am reușit, puțin câte puțin, să-mi fac o imagine despre ei.

Lângă mine era un bărbat care gemea continuu. Când s-au schimbat surorile de noapte cu cele de dimineață, am auzit-o pe una dintre ele șoptindu-i celeilalte: „Și-a împușcat soția și apoi a încercat să se sinucidă. Dar probabil că nu va mai avea ocazia să o facă din nou pentru că este deja reținut.”

Acum îmi puteam explica zgomotul provocat de zăngănitul unor lanțuri: bărbatul respectiv fusese încătușat chiar de patul său!

O femeie dintr-un alt pat murmură și suspina toată

noaptea. Ea se ruga mereu de surori să-i dea o țigară sau o înghețată.

Judy era o fată la fel de tânără ca și mine. Numai că ea era în comă, ca urmare a leziunilor provocate de un accident de mașină.

Tom era un tânăr care se afla acolo din pricina unui accident de plonjare în apă. Ciudat! Știam că Tom își fracturase gâtul, dar nu înțelegeam că la fel pășisem și eu. Nimeni nu mi-o spusese.

Tom nu putea nici măcar să respire. Am aflat acest lucru atunci când am întrebat-o pe o soră de unde provine un anumit zgomot. Ea mi-a explicat că este de la echipamentul de reanimare și respirație artificială al lui Tom.

Când am aflat despre asemănarea accidentelor noastre, am început să ne trimitem bilețele unul altuia. „Bună. Eu sunt Tom”, s-a prezentat el în primul bilețel. Surorile și vizitatorii ne scriau bilețelele și tot ei erau curierii care le duceau la destinație.

Noaptea, când fluxul activităților era mai puțin intens, auzeam deslușit suspinele și gemetele celorlalți pacienți din salonul meu de terapie intensivă. Ascultam cu atenție zgomotul potolitor al echipamentului de reanimare al lui Tom și, pentru că nu mă puteam întoarce ca să-l văd, sunetul acela mă liniștea și mă consola. Mă simțeam parcă înrudită cu el și mă întrebam cum arată. *Măine, mă gândeam eu, am să-i cer o fotografie.*

Dar mai târziu, în aceeași noapte, reanimatorul lui Tom s-a oprit. Tăcerea mi s-a părut la fel de puternică ca și o explozie. M-a cuprins panica și vocea mi s-a sugrumat în timp ce încercam să strig disperată după ajutor. Am auzit apoi surorile năpustindu-se grăbite către patul lui Tom.

„Reanimatorul lui nu mai funcționează! Aduceți altul nou!”, a poruncit cineva.

Puteam distinge zgomotul repezit al pașilor alergând pe holul pardosit cu dale și sunetele metalice ale aparatului de oxigen care era mișcat din loc și îndepărtat din salon. O altă persoană a chemat ajutorul de urgență, de la telefonul din cabina surorilor. În câteva minute toată încăperea și holul s-au umplut de lume, de instrucțiuni

șoptite și urgente, de zarvă și agitația confuză a momentelor de criză.

„Tom! Mă auzi, Tom?“, a strigat un doctor. Apoi a întrebat scurt și poruncitor: „Unde este celălalt reanimator?“

„Să încercăm respirația artificială, domnule doctor?“, a întrebat un glas de femeie.

Începusem să amețesc și să aiurez gândindu-mă la frustrările paraliziei mele. Eram neajutorată, și chiar dacă aș fi putut să mă mișc, nu aș fi putut face nimic. Zăceam acolo cu ochii larg deschiși, fixând cu privirea pierdută tavanul, în obscuritatea amenințătoare a încăperii.

„Infirmierul a trebuit să meargă jos pentru ca să aducă un alt aparat. Este pe drum.“

„Nu contențiți cu respirația gură la gură. Trebuie să-l ținem în viață până când ...“ Și vocea bărbatului a fost dintr-o dată înăbușită de un zgomot prelung.

Am auzit pe hol ușile de la lift deschizându-se și închizându-se, iar apoi niște pași grăbiți și insistenți îndreptându-se spre secția noastră de terapie intensivă odată cu zăngănitul echipamentului. Cu un sentiment de ușurare, am auzit pe cineva zicând: „Am adus aparatul. Vreți să faceți loc?“

Dar imediat mi-a fost dat să aud cu groază o replică înfiorătoare: „Degeaba. L-am pierdut. Este mort!“

Am simțit cum pielea de pe spate și de pe ceafă mi se face ca la găină. Cu groază crescândă mi-am dat seama că nu discutau despre un pacient necunoscut sau o oarecare statistică impersonală, ci chiar despre Tom. *Tom era mort!*

Am vrut să țip, dar nu am fost în stare. În noaptea aceea mi-a fost teamă să adorm de spaimă că, odată adormită, nu mă voi mai trezi nici eu.

În ziua următoare groaza nu mi-a fost deloc atenuată. Mă întristasem din pricina unui om pe care nu-l cunoșteam decât grație câtorva bilețele, și începusem să meditez la propria mea situație. Din fericire, eu nu depindeam de un aparat pentru a respira, însă depindeam de soluțiile intravenoase care-mi fortificau corpul și de cateterul introdus în vezică pentru a-mi drena resturile și otrăvurile din corp.

Oare ce se va întâmpla dacă una dintre acestea eșuează? Ce se va întâmpla dacă cleștele metalice se slăbesc și-mi scapă capul? Ce se va întâmpla dacă ... Simțeam în cap o învâlmășeală confuză și creierul ca un covrigel, speriat.

O zi sau două mai târziu a fost adus un alt bărbat cu o leziune asemănătoare cu a mea. L-au pus pe un pat Stryker și l-au înfășurat cu o meșă de oxigen.

Cu coada ochiului am putut zări cum arată cadrul aceluia pat. Nu-l puteam vedea pe al meu, dar acum puteam înțelege ce se întâmplă de fiecare dată când mă întorceau — două ore cu fața în sus, două ore cu fața în jos. Privind la el aveam senzația că eram asemenea unor juncani puși la frigăruie, fiind întorși cu regularitate când pe o parte, când pe alta, pe un grătar uriaș. Eram îngrozită de fiecare dată când veneau să mă răsucescă.

Noul pacient era la fel de neliniștit. Într-o zi, pe când infirmierii se pregăteau să-l răsucescă, el a început să strige: „Nu! Vă rog să nu mă întoarceți! În poziția dinainte nu puteam să respir! Nu mă mai întoarceți!”

„Totul este în ordine, domnule”, au reacționat ei impasibili. „Te vei simți bine. Trebuie să te întoarcem. Astea-s ordinele doctorului. Ești gata, Mike? La trei. Unu, doi, trei!”

„Nu! Vă rog! Nu pot să respir! Sunt sigur că voi leșina!”

„Te vei simți bine, nu-ți fă griji. Relaxează-te.”

Apoi i-au fixat meșa de plastic pentru a primi oxigen și au plecat. Auzeam respirația întretăiată și chinuită a omului, și am început să mă rog lui Dumnezeu ca cele două ore să treacă mai repede — atât de dragul lui, cât și pentru propria-mi liniște și pace.

Apoi, deodată, respirația lui s-a oprit. Și de data aceasta am simțit agitația și activitatea intensă a surorilor și infirmierelor care mișunau peste tot, reacționând grăbite în momentele de criză. Dar, din nou a fost prea târziu.

Lacrimi fierbinți mi-au curs pe obraji. Frustrarea și teama, tovarășele mele gemene de suferință din primele zile de spitalizare, puseseră din nou stăpânire pe mine. Cu o senzație de zdruncinare și groază crescândă, mi-am dat seama că secția de terapie intensivă unde mă

aflam era locul, de fapt, camera celor *muribunzi*. Am înțeles atunci că propria mea viață era doar ceva fragil, un lucru de care nu puteai fi sigur.

Scurt timp după aceea, în timpul unei manevre de întoarcere, am leșinat și mi-am pierdut respirația. Dar în câteva minute am fost reanimată și m-am simțit în siguranță, datorită eficienței și grijii profunde a personalului care mă înconjura.

„Îți vom purta bine de grijă, Joni”, m-a consolât unul dintre doctori. După aceea, cu toate că fiecare întoarcere constituia o experiență încă înspăimântătoare pentru mine, eram conștientă de faptul că surorile și infirmierele se străduiau să fie mai atente decât înainte. Sau, cel puțin așa mi se părea.

Am început apoi să observ că în secția de terapie intensivă era destul de frig. Aproape toți ceilalți pacienți erau inconștienți cea mai mare parte a timpului, astfel că nu-și dădeau seama de frigul din încăpere, însă pe mine începuse să mă deranjeze. Îmi era frică să nu răcesc, mai ales că într-o zi una dintre infirmiere a lăsat să se înțeleagă, fără să vrea, că o răceală ar fi putut avea implicații periculoase asupra mea. Un alt pericol era otrăvirea sângelui, ceea ce se întâmpla oarecum destul de frecvent în asemenea cazuri. Existau atâtea lucruri de care să mă tem și să mă îngrozesc! Nimic nu părea pozitiv sau încurajator.

Doctorii veneau în fiecare zi să mă vadă, iar uneori veneau câte doi și discutau cazul meu.

„Are cvadriplegie totală”, a explicat un doctor partenerului său, „rezultatul unei fracturi diagonale la nivelul vertebrelor cervicale a patra și a cincea.”

Știam că sunt paralizată, dar nu știam de ce. Nici cât timp va dura. Nimeni nu îndrăznește să-mi explice ceva despre leziunea mea. Când le întrebam pe surori, ele îmi spuneau: „Întrebă-i pe doctori”, iar aceștia îmi răspundeau: „O, tu ești bine, chiar foarte bine!”

Însă eu mă gândeam la tot ce putea fi mai rău, și anume la faptul că îmi frânsesem gâtul. Era singurul gând care mă îngrozea. Mă urmărea tot timpul o amintire vie din copilărie, singura dovadă „reală” pe care o cunoșteam despre cineva care își rupsesse gâtul.

Un bărbat din povestea *Frumusețea neagră* căzuse de pe cal și-și rupsese gâtul. Și *a murit*.

Așadar, în sinea mea, nu voiam să aud nimic despre accidentul meu și, în mod conștient, am început să-mi distrag atenția de la discuțiile personalului medical.

Știam că mă găsesc într-un salon al muribunzilor din cauză că *urma să mor și eu*, ca și Tom și celălalt om. Amândoi avuseseră leziuni similare cu a mea. *Am să mor și eu*, mă gândeam, *numai că lor le este frică să-mi spună!*

Doi

Zilele treceau repede și monoton, fiind marcate numai de coșmarurile mereu prezente în timpul somnului și de stânjeneala provocată de închisoarea mea de pânză groasă și lamele cleștilor de metal. Ajunsesem, în sfârșit, la concluzia că probabil nu voi muri. Dar în timp ce alți pacienți din secția de terapie intensivă ori mureau, ori se făceau mai bine și erau transferați în saloanele de tratament obișnuit, eu rămâneam tot acolo. Nu mergeam nici spre mai bine, dar nici spre mai rău.

Ca să-mi abat gândul de la chinul și tortura coșmarurilor din care mă trezeam adesea îngrozită și learcă de transpirație, am început să visez cu ochii deschiși, reamintindu-mi toate întâmplările din viața mea dinainte de accident.

Avusesem o viață foarte fericită în mijlocul familiei și a prietenilor mei. Nu cunoscusem niciodată nenorociri sau tragedii care să ne lovească în mod direct. Din câte puteam să-mi aduc aminte, în casa noastră nu existase altceva decât fericire și bucurie.

Probabil că motivul acestei stări de lucruri a fost tatăl meu—omul căruia îi port și numele, Johnny Eareckson. Născut în anul 1900, tata este întruchiparea a tot ceea ce a fost mai bun atât în secolul al nouăsprezecelea, cât și în secolul douăzeci. El este un artist creativ și un romantic incurabil, dar, în același timp, este la curent cu toate cuceririle tehnicii moderne. Tatăl său făcuse afaceri cu cărbune pentru combustibil, iar în copilărie, atât înainte cât și după școală, tata se îngrijea de cai. De asemenea, a dobândit multe cunoștințe prin ceea ce numește el „școala loviturilor dure” sau „școala vieții”. Fusese întot-

deauna atras de îndeletnicirile neobișnuite și de munca istovitoare, pentru că, zicea el, din acestea simți că ai într-adevăr de învățat. Crezul său este format din caracterul personal, fericirea individuală și dezvoltarea spirituală. Numai cel care posedă astfel de calități și le poate lăsa ca moștenire copiilor săi, numai acela este considerat de tata ca fiind un om de succes.

Tata a făcut aproape orice în viață: de la marinar, până la administrator al propriului său rodeo! Viața lui a fost plină de hobby-uri — cai, sculptură, pictură, construire și asamblare, lucrările făcute de mâinile sale acoperind pur și simplu toți pereții și polițele din casa noastră.

Odată l-am întrebat: „Tati, cum îți găsești timp ca, pe lângă slujba ta, să faci toate aceste lucruri?”

M-a privit cu ochii săi scânteind de un albastru transparent și senin, și mi-a răspuns: „Draga mea, totul a început în timpul mării crize economice. Nimeni nu găsea de lucru. Cei mai mulți oameni stăteau cu mâinile încrucișate și erau profund deprimați, văicărindu-se de propria lor stare. Dar eu? De ce să stau așa, când puteam să-mi folosesc mâinile? Să cioplești și să sculptezi nu te costa nimic! Astfel că am început să făuresc obiecte de preț din lucrurile pe care alții le aruncau. Mâinile mele au fost mereu ocupate în tot timpul depresiunii economice. O deprindere odată dobândită devine o a doua natură.”

În aceiași ani de cumplită sărăcie, tata a fost și luptător olimpic. A fost campion național la lupte greco-romane, de cinci ori medaliat la Campionatul de lupte al Organizației Tineretului Creștin din America, fiind selecționat în echipa Statelor Unite ale Americii la Olimpiada din 1932. Însă, din acea perioadă când practica luptele, s-a ales cu o meteahnă care îl face și astăzi să meargă ușor șchiopătând.

Când era tânăr s-a implicat activ în lucrarea tineretului din biserica sa. Până pe la 30 de ani a fost „Căpitanul John” al tuturor tinerilor din biserică. Îi însoțea pe copii și pe tineri în taberele creștine organizate în campinguri, îi ducea în drumeții de noapte și excursii de agrement, retrăgându-se în mijlocul naturii pline de viață și armonie. Avea o camionetă veche, cu paturi detașabile,

pe care o burdușea cu copii, cu saci de dormit, cu o sobă de gătit și alte provizii necesare la bord, și pleca în una din „călătoriile Căpitanului John”. Erau zile memorabile, care lăseau adesea amprente și amintiri de neuitat asupra multor tineri. Dar cea mai mare impresie a fost lăsată asupra unei tinere energice și sprintene, pe nume Margaret „Lindy” Landwehr, atrasă de atletism și ieșirile în aer liber, și care a reținut astfel atenția „Căpitanului John”.

Curând, „Lindy” și „Căpitanul John” s-au îndrăgostit unul de altul. Însă cele mai multe din întâlnirile lor erau aglomerate, pentru că, mai totdeauna, „Căpitanul John” aducea cu sine întreaga grupă de tineri, care nu se dădea despărțită de el!

Ca semn al dragostei sale, tata a trudit zi și noapte ca să clădească o casă pe care să o ofere mamei ca dar de nuntă. Era spre sfârșitul crizei economice și încă nu se găseau bani, așa că el a început să cutureiere întreg ținutul cu camioneta sa în speranța că va aduna câteva materiale de construcție necesare. Și a reușit! De la o corabie veche și părăsită a recuperat niște grinzi uriașe pentru temelia și căpriorii casei.

Într-o zi, pe când conducea mașina, a văzut niște oameni demolând un zid de piatră.

„Ce aveți de gând să faceți cu pietrele acestea?”, i-a întrebat el.

„De ce?”, au zis ei.

„Aș fi tare bucuros să vi le car de aici”, a replicat tata.

„Foarte bine”, a răspuns șeful de echipă mai mult mormăind, „dar asigură-te că până vineri nu va mai fi nici una aici. Noi trebuie să începem o lucrare pe acest loc”.

„Desigur, domnule!”, a strigat tata. Și a început remarcabila muncă de buldozer, mutând, manevrând la camionetă, cărând și încărcând de unul singur bolovani ce depășeau adesea cincizeci de kilograme. După multe astfel de transporturi, a reușit să adune piatră suficientă pentru toată casa. Astăzi, cele două șeminee splendide din piatră masivă, care ne împodobesc casa, se datorează acelei munci trudnice a tatălui meu.

La fel s-a întâmplat când au avut nevoie de scânduri, cărămizi și alte materiale de construcție. Până la urmă

însă, casa viselor sale a fost terminată. El și cu mireasa lui s-au mutat în ea, și de atunci locuiesc tot acolo.

Tata era interesat în mod activ atât de afacerile particulare, cât și de treburile cetățenești. Cu ani în urmă el a pornit propria lui afacere cu dușumele.

El spunea: „Cred că sunt prea independent ca să lucrez pentru altcineva. Îmi iubesc prea mult familia ca să fiu înhămat și legat de programul și interesele altcuiva. Fiind propriul meu patron, dacă vreau să-mi iau o zi liberă și să plec cu familia la ocean sau să o petrecem călărind, nu trebuie să întreb pe nimeni. Pun doar un semn pe ușă, încui și plec.”

Și așa făceam. Am avut fericirea să mergem în nenumărate călătorii și vacanțe, și toate erau atât de distractive și vesele, încât este greu de crezut că ele făceau parte în același timp din propria noastră educație. În timpul drumețiilor noastre „de supraviețuire” în deșert sau în munți, cu rucsacul și tot calabălăcul în spate, tata ne-a învățat geografie și geologie. Ne-a arătat cum să deosebim urmele diferitelor animale, cum să le distingem după cântecul sau urletul lor, după obiceiurile și modul lor de viață — lucruri pe care nu le-am fi putut învăța niciodată în oraș.

Ne-a introdus în tainele călăriei imediat ce am fost în stare să stăm pe picioare. Eu am fost așezată în șa la vârsta de doi ani. De fapt, tata se fălea adesea: „Vă mai amintiți când întreaga noastră familie a călărit un parcurs de 160 de kilometri? De la Laramie până la Cheyenne, în statul Wyoming! Îți aduci aminte, Joni? Tu erai numai de patru anișori! Cea mai tânără participantă care a călărit vreodată în cursa Cheyenne.” Când am fost puțin mai mari, am făcut cu toții o excursie călare pe animale de povară în sălbăticia munților Medicine Bow, unde am căpătat un mare respect pentru Dumnezeu și minunata Sa creațiune.

Tata ne-a învățat să călărim cu grație și eleganță, ne-a arătat cum să ne legănăm lejer în pasul cadențat al calului, dându-ne adevărate lecții de artă a călăriei. „Lăsați-vă purtați într-o mișcare vâlurită, odată cu calul”, spunea el, „și nu ca începătorii, țopăind pe spatele bietului animal. Este aproape imposibil să vă sincronizați

mişcările săltate în șa cu mersul cadențat al calului. Mai degrabă trebuie să vă legănați odată cu el, nu să săltați haotic în trapul său."

Tata era întotdeauna calm, amabil și prietenos. Nimic și nimeni n-a reușit să-l scoată vreodată din sărite. În toată copilăria noastră, nu l-am văzut niciodată pierzându-și cumpătul. Tocmai de aceea, comportarea noastră s-a bazat pe principiul „să nu-l supărăm pe tati." Ne-am ferit de anumite lucruri nu pentru că ar fi fost rele sau dubioase, ci pur și simplu pentru că „l-ar fi afectat pe tati."

Când venea la spital să mă vadă, în cursul scurtelor vizite ce erau permise în secția de terapie intensivă, el încerca să-și păstreze același spirit hotărât și pozitiv pe care i-l cunoșteam dintotdeauna. Dar, oricât de mult ar fi încercat să pară relaxat și plin de nădejde, ochii săi albaștri, de obicei atât de limpezi și strălucitori, erau acum posomorâți și întunecați, trădându-i emoția. Măinile sale noduroase și bătute de vânturi tremurau, dezvăluind adevăratele lui sentimente. Era rănit și, în același timp, speriat. Fiica pe care o iubea atât de mult și căreia îi dăduse propriul său nume, zăcea acum neajutorată într-un sandviș de canava și o încălceală de tuburi intravenoase și de cateter.

Spitalul nu era nicidecum un loc în care acest om, care își petrecuse toată viața în aer liber ca atlet activ, să se simtă în largul său. Durerea și neliniștea lui erau greu de ascuns. Mă durea când vedeam cât de mult suferea și cât de puternic îl afectase accidentul meu. *De ce, Doamne?, mă întrebam eu, de ce îngădui Tu acest lucru?*

Familia noastră era puternic sudată printr-o legătură de dragoste neobișnuit de strânsă și intensă, a cărei sursă era mama. Și ei îi plăceau activitățile în aer liber și competițiile atletice, împărtășind astfel pasiunea și interesele tatei. De fapt, ea ne-a învățat, pe noi fetele, să jucăm tenis. De asemenea, înotul și excursiile erau activități la care participa fără echivoc întreaga familie.

Mama, cu caracterul ei puternic și personalitatea-i iubitoare, a muncit din greu alături de tata, pentru a ne asigura un cămin și o existență fericită. Rareori a apărut vreun dezacord între părinții mei, dragostea lor evidentă

unul pentru celălalt reflectându-se în viața noastră și făcându-ne să ne simțim acceptați și în siguranță.

După accident, mama a fost cea care a preluat sarcina îngrijirii mele la spital. Primele patru zile ea nu s-a mișcat de la capul meu, stând acolo zi și noapte, toată odihna ei rezumându-se doar la scurte moșaieli pe o canapea din anticameră. Nu a plecat până când nu a fost absolut sigură că mă aflu în afara oricărui pericol.

Fiind o familie atât de unită, surorile mele împărțeau din plin grijile și preocupările părinților. Kathy, în vârstă de douăzeci de ani, brunetă, drăguță și timidă, a fost cea care m-a scos din apă și mi-a salvat viața.

Jay, care avea douăzeci și trei de ani când s-a produs accidentul, era sora de care mă simțeam cea mai apropiată. Era foarte liniștită și grațioasă, iar părul ei lung și blond sclipea din cauza expunerii permanente la soare și a înotului.

Jay era căsătorită și avea o fetiță pe nume Kay. În ciuda responsabilităților sale de familie, ea își găsea timp să mă viziteze la spital și să stea de vorbă cu mine, iar eu așteptam cu nerăbdare aparițiile ei. Dacă eram întoarsă cu fața în jos, se întindea pe dușumea, răspândind acolo revistele mele preferate, *Şaptesprezece*, pe care încercam să le citim împreună. Tot ea a împodobit colțul meu de salon cu flori și postere, deși „regulamentul” a cerut ca toate acestea să dispară de îndată.

Linda, sora mea cea mai mare, era căsătorită și avea trei copii. Pentru că era cu aproape zece ani mai în vârstă decât mine, nu mă simțeam atât de apropiată de ea ca și de Kathy și Jay.

Amintirile legate de minunatul timp petrecut în sânul familiei m-au ajutat să alung durerea și coșmarurile. Mi-am adus aminte, de asemenea, de experiențele și întâmplările plăcute din vremea liceului și de prietenii pe care mi-i făcusem pe atunci.

Liceul Woodlawn era așezat într-o zonă foarte pitorească a suburbiilor orașului nostru, Baltimore. Clădirile din cărămidă, cu două etaje, erau situate în mijlocul unui campus folosit din plin pentru activități în aer liber. Aleile erau străjuite de copaci semeți, iar prin mijlocul pajiștilor șerpuia un pârâu. Studenții de la arte

se împrăștiuau deseori prin acest campus atât de pitoresc și peisagistic, pentru a desena sau picta.

În spatele clădirilor era terenul de atletism, pistele de alergări, terenurile de tenis și de lacrosse. Lacrosse-ul era jocul meu preferat, sportul pe care îl iubeam cel mai mult. De fapt, numirea mea ca și căpitan al echipei feminine de lacrosse a liceului, când eram în ultimul an, a însemnat pentru mine mult mai mult decât nominalizarea pentru Societatea de Onoare.

În al doilea an de liceu la Woodlawn am venit în contact cu o organizație religioasă numită *Viața tinerească*, care se ocupa în primul rând de copiii de liceu. Ulterior am observat că mulți dintre cei mai „dibaci” elevi, cei mai buni la învățătură și cei mai populari, erau membri ai acestei organizații creștine. Așadar, când am aflat că *Viața tinerească* urma să sponsorizeze o „tabără fantastică”, m-am hotărât să merg și eu.

„Mamă”, am implorat-o eu, „pur și simplu trebuie să mă lași să merg. Te rog din suflet!” Eram o fată de cinci-sprezece ani, în căutare de identitate și sens în viață.

Tabăra s-a ținut în Natural Bridge, statul Virginia. O mulțime de copii de la liceele din zona orașului Baltimore au invadat acea mică localitate, găsindu-și punctul de convergență în hazul și distracția unui weekend de neuitat, provocați fiind să afle, în același timp, ce are de gând să le spună Biblia cu privire la relația lor cu Dumnezeu.

Carl Nelson, predicatorul de la *Viața tinerească*, ne-a împărtășit faptul că Evanghelia începe cu slava lui Dumnezeu și cu dreptatea Sa. „Standardul de neprihănire a fost exprimat prin „Cele zece porunci”, ne-a spus el.

Apoi, în timp ce ne vorbea, a deschis Biblia și a citit în ea că „prin lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

„Deci”, a continuat el, „este imposibil să ajungi în cer încercând doar să te conformezi unei liste morale de lucruri permise și nepermise. Nu există absolut nici o cale prin care am putea să trăim împlinind poruncile trasate și stabilite de Dumnezeu.”

Când întrunirea a luat sfârșit m-am cufundat pe gânduri, rătăcind singură în noaptea liniștită ce se așternea.

Eu, o păcătoasă? Nu înțelesesem niciodată ce vrea să însemne de fapt acest cuvânt. Totuși, acum eram în stare să-mi văd răzvrătirea în lumina perfecțiunii lui Dumnezeu. Am înțeles că eram o *păcătoasă* pierdută, oricât de ciudat mi-ar fi sunat acest cuvânt.

Este clar că nu mă pot mântui singură, dar cine ...

Și tot ce ne împărtășise Carl până atunci, în acel sfârșit de săptămână, a început să capete contur și înțeles în inima mea. *Iată de ce a venit Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu!*

„Fiind Dumnezeu întrupat, El a împlinit legea și a trăit o viață desăvârșită. Iar apoi, murind, El a plătit pedeapsa păcatelor noastre ...”, îmi aminteam eu cuvintele lui Carl.

M-am așezat jos, m-am rezemat de un copac și mi-am ridicat privirile spre întinderea nemărginită și tăcută a stelelor, parcă așteptând să văd ceva—nu știu ce. Zăream doar sclipirea unor luminițe clipocind. Și așa, în timp ce priveam, am fost copleșită de dragostea lui Dumnezeu. Am închis ochii și am început să mă rog: „Oh, Doamne, îmi văd acum păcatul și totodată văd mila Ta. Îți mulțumesc pentru că Lai trimis pe Fiul Tău, Isus Hristos, ca să moară pentru mine. M-am hotărât în inima mea să nu mai fac nimic care Te-ar mâhni. În loc să fac voia mea, doresc ca Tu, Isuse, să Te așezi pe tronul vieții mele și să mă conduci. Îți mulțumesc că m-ai mântuit de păcate și mi-ai dat viață veșnică.” Am sărit veselă de la locul meu și am alergat în cameră, nerăbdătoare să-i povestesc prietenei mele, Jackie, cum m-a mântuit Dumnezeu.

În copilărie auzisem tot mereu despre marea dragoste a lui Dumnezeu față de mine. Mama și tata erau creștini, membri credincioși ai Bisericii Episcopale Reformate din Catonsville.

Dar eu, în primii ani ai adolescenței, căutam propriul meu stil de viață și propria mea cale, neavând timp pentru Dumnezeu. Experimentasem o mulțime de lucruri pentru a-mi găsi locul în viață. La început am crezut că popularitatea și întâlnirile sunt soluția. Apoi am crezut că atletismul poate fi domeniul prin care să-mi descopăr menirea. Însă, acum, căutările mele s-au sfârșit! Toate

piesele s-au potrivit laolaltă, și totul a căpătat un înțeles pentru mine! *Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit ca să mă mântuiască și să mă facă o ființă sănătoasă și integră!*

Un potop de bucurie personală s-a revărsat în acea noapte peste mine, și m-am decis să-L invit pe Domnul Isus Hristos în viața mea și în inima mea. Rămăneau încă multe lucruri neînțelese, dar urma să descopăr că Dumnezeu este răbdător, iubitor, iertător și îngăduitor cu greșelile noastre.

În tabăra aceea au fost prezentate două concepțe pe care nu le înțelesesem niciodată atât de clar înainte. Am aflat că eram o păcătoasă pentru că nu eram în stare, după cum nimeni nu a fost în stare, să trăiesc conform standardelor lui Dumnezeu în ceea ce privește comportarea, împlinind legile și poruncile Sale. De aceea La lăsat El pe Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos, să moară pentru mine. A fost un moment plin de emoție și de semnificație atunci când mi-am dat seama că Isus a murit pentru mine, în mod personal.

Apoi am auzit vorbindu-se despre o noțiune foarte interesantă numită „viață din belșug”. Carl, consilierul nostru, ne-a explicat că Isus a venit nu numai ca să moară pentru păcatele noastre, ci și să ne dea o „viață din belșug” (Ioan 10:10). În mintea mea de copil, viața din belșug însemna să slăbești, să ai noi admiratori cu care să-ți dai întâlnire la școală, să ai o mulțime de prieteni și să primești note mari.

Părerea și înțelegerea mea despre viața din belșug erau, desigur, total greșite. În primii ani de liceu au fost destule lucruri care mi-au scăpat. Mă așteptam să găsesc siguranță și scop în lucruri — lucrurile pe care se baza viața mea spirituală de creștină începătoare — mersul la biserică, cântatul în cor, slujba de membru coordonator al organizației *Viața tinerească*. Întreaga mea viață era concentrată asupra acestor lucruri, și nu asupra lui Dumnezeu. Existența mea se consuma în jurul unor valori trecătoare, vremelnice: propriile mele dorințe și eu! meu.

În această perioadă l-am întâlnit pe Jason Leverton. Jason era un tip cu personalitate, musculos și bine făcut. Cu umerii săi lați, cu ochii săi căprui pătrunzători, cu

bogatul său păr bălai, colegii de la lupte l-au supranumit „Fulgerul blond”, pentru viteza și capacitatea de care dădea dovadă în competițiile campionatelor sportive. Jason și cu mine ne întâlneam cu regularitate, fiind mereu împreună atât la școală, cât și în timpul liber.

Lui tata îi plăcea de Jason mai ales datorită interesului său profund pentru luptele greco-romane. Nu mă surprindea deloc faptul că eram vioara a doua pentru tata atunci când ne vizita Jason. Adeseori se „prindeau” prietenos unul de celălalt, demonstrându-și tehnici neobișnuite din arta luptelor.

Jason era foarte distractiv. Ne-am împărtășit unul altuia secretele și planurile noastre de viitor. Am plănuit să mergem împreună la facultate și, probabil, chiar să ne căsătorim într-o bună zi.

Aveam un loc preferat—un parc din apropiere—unde ne plimbam și discutam. Jason era și el foarte activ în cadrul *Vieții tinerești*, astfel că foloseam deseori aceste ocazii pentru a împărtăși câteva din gândurile noastre spirituale și pentru a ne ruga împreună. Uneori chiar, după stingere, escaladam geamul dormitorului meu de la etaj și coboram pe burlan, numai ca să mă întâlnesc cu el. Până când m-a prins mama într-o noapte! După aceea a avut ea grijă să se asigure că respect orele de somn și să mă supun regulilor legate de stingere.

Odată cu romantismul dragostei ce se înfiripa între noi, au început să apară și adevăratele conflicte. Amândoi eram în ultimul an de liceu și știam că sunt fixate anumite limite în exprimarea afecțiunii unuia față de celălalt. Însă nici unul dintre noi nu aveam tăria necesară și resursele launtrice care să fie în stare să mânuiască ispitele.

Mergeam adesea la plimbare cu mașina sau călare. De multe ori ieșeam să ne deconectăm în aer liber, călărind împreună printr-o poiană deschisă, înconjurată de codri minunați, sub un cer albastru intens și presărat cu nori albi de vară, strălucitori și magnifici. Priveliștile, sunetele și mirosul îmbătător al câmpiei aveau în ele o provocare teribilă la romantism și erotism. Înainte ca să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, ne pomeneam ținându-ne de mână, îmbrățișându-ne, sărutându-ne,

toate aceste expresii tinerești și inocente ale dragostei reciproce dând frâu liber mângâierilor, atingerilor și pasiunilor pe care nu le puteam controla. Voiam să întrerupem aceasta, dar imediat ce ne aflam împreună în vreun ungher izolat, cădeam din nou unul în brațele celuilalt. Lipsa de stăpânire de sine ne frământa însă îngrozitor.

„Jason, de ce nu ne putem opri? Ce se întâmplă cu noi?“, l-am întrebat eu într-o seară.

„Nu știu. Știu că n-ar trebui să greșim, dar ...“

„Jason, trebuie să încetăm să ne mai vedem pentru o vreme. Este singura cale. Eu nu mă pot împotrivi ispitei, și nici tu. De fiecare dată când rămânem singuri, noi — of! — păcătuim. Dacă vrem să ne pocăim cu adevărat de tot ce-am făcut, atunci trebuie să nu ne mai întâlnim și să ne separăm pentru o perioadă, ca să putem evita ispita.“

Jason nu a răspuns nimic și un timp a tăcut. Dar apoi a consimțit cu mine, spunând: „Poate că ar trebui.“

El mi-a propus că, între timp, aş putea să mă bucur de întâlnirile cu prietenul său, Dick Filbert, un creștin matur și sensibil. Cred că se gândea la faptul că, deși mă întâlneam cu altcineva, putea să-mi rămână în continuare un prieten cu care să am doar legături indirecte.

Dick era înalt, slăbuț și arătos, ca și Jason, dar în celelalte privințe nu se mai asemanau deloc. Dick era tăcut, timid, însă mult mai expresiv. O aură de neglijență și nepăsare îl înconjura începând chiar de jos, de la mocasinii și blugii lui ponosiți, iar vocea-i dulce dezvăluia o pace și o seninătate adâncă. Ochii lui Dick, albaștri și strălucitori, erau în stare să potolească orice furtună din sufletul meu, iar prezența sa era ca o stâncă puternică, de neclintit, de care mă puteam ancora în momente de confuzie.

În ultimul meu an de liceu, mi-am împărțit timpul între Jason și Dick. Am încercat să evit pasiunile romantice stârnite de amândoi și să-i tratez doar ca pe niște simpli și, în același timp, buni prieteni. Mă relaxam călărind, ascultând muzică, cântând la chitară și încercam să-mi îmbogățesc cunoștințele despre viața creștină prin intermediul studiilor biblice propuse de *Viața tinerească*. Chiar și timpul meu de rugăciune începuse să reflecte preocupări și scopuri mult mai serioase.

Apoi, am fost admisă pentru semestrul de toamnă, la Colegiul Western Maryland în urma recomandărilor primite de la liceu. Se părea că viața mea începe să capete un contur, o direcție. Și totuși n-a fost așa.

Îmi aduc aminte de o dimineață liniștită, imediat după absolvirea liceului, când, tolănită în pat, mă gândeam la toate aceste lucruri și visam cu ochii deschiși.

Lumina soarelui de vară care pătrundea prin fereastră îmi inunda camera. Strecurându-se printre frunzele copacilor din grădină, împrășca pe pat și de-a lungul tapetului trandafiriu pete jucăușe de lumină tremurândă. Căscând, m-am întors pe partea cealaltă să privesc afară. Când a construit casa viselor sale, tata i-a dat o notă aparte chiar și prin micuțul „hublou” de deasupra podelei, nu departe de patul în care dormeam. Era suficient să mă răsucesc în pat și puteam privi direct afară.

Era încă devreme, dar m-am sculat iute și am apucat din dulap o pereche de blugi și o bluză. În timp ce mă îmbrăcam, ochii mi-au căzut din nou asupra diplomei ce se găsea pe măsuta de toaletă, într-o mapă din piele neagră. Am pipăit încă o dată literele arhaice, granulate, ale numelui meu și sigla gravată a școlii. Numai cu câteva zile în urmă străbătusem culoarul din aula împodobită a liceului, îmbrăcată cu roba și boneta de absolventă, pentru a mi se înmâna acea diplomă.

„La micul dejun!”, am auzit vocea mamei strigându-mă și trezindu-mă din visare.

„Vin imediat, mami”, am răspuns eu și, repezindu-mă pe scări în jos, am tras un scaun la masă.

„Joni, ai de gând să mergi la fermă după ce se termină biserica?”, m-a întrebat mama.

„Da. Știu că Tumbleweed va trebui să fie pregătită pentru spectacolul curselor de vară, însă aș vrea totuși să mai petrec un timp cu ea, înainte de competiție.”

„Ferma” era de fapt o gospodărie a familiei noastre, care se găsea la aproximativ 30 de kilometri vest de oraș. Era așezată într-o panoramă splendidă, pe o creastă de deal, într-o vale de râu pitorească și plină cu coline, fiind înconjurată de un parc natural al statului.

Până am ajuns acolo, soarele se ridicase deja sus pe cer, iar mireasma fânului proaspăt cosit mă îmbăta

alene. O boare răcoroasă adia potolit, aplecând floricelele sălbatice și ierburile de pe pășunile povârnite și legănând gingaș vârfurile crengilor înmiresmate ale merilor din apropiere. Fredonând cu bucurie un cântec domol, am pus șaua pe Tumbleweed și-apoi am încălecat.

Era atât de reconfortant să fii departe de aglomerația, mizeria, zgomotul și mirosurile nocive ale orașului. În timpul verii, orașul Baltimore trebuie să îndure noxele poluante ale uzinelor industriale și umiditatea sufocantă ce se ridică din golful Chesapeake. Aici, în micuțul nostru paradis, eram liberi să ne bucurăm nestingheriți de soarele și aerul curat al verii.

Mi-am strâns coapsele pe spatele lui Tumbleweed și am îndemnat-o cu călcâiele. Iapa, de culoarea castanei, a zvâcnit pe cărarea prăfuită, într-un trap silențios. Când am ajuns la pășune, am înghiontit-o din nou cu călcâiele. De fapt, Tumbleweed nu avea nevoie de îndemnuri, ea știind că acolo era loc îndeajuns ca să alerge fără nici un pericol de a se poticni în gropi sau de bolovani. De-a curmezișul pășunii erau împrăștiate câteva garduri din bârne groase, tocmai bune de sărit peste ele. Am galopat ușor către primul obstacol, un gard solid și larg, înalt de numai patru picioare. Când mi-am strâns pulpele și genunchii pe trupul lui Tumbleweed, am simțit cum animalul își măsura cu precizie pasul lin și întins.

Călărețul experimentat cunoaște din instinct încordarea calului ce se pregătește să sară. Atât eu, cât și Tumbleweed, aveam destule experiențe în această privință. Câștigasem împreună tot felul de panglici, medalii și premii de concursuri hipice. Cunoșteam până și zgomotul copitelor, cadența lor cea mai potrivită pe pista bătătorită din pământ.

Foarte lin, iapa s-a înălțat și a trecut peste gard. Suspendată în aer pentru câteva clipe, am avut senzația că zbor. Aproape la trei metri deasupra pământului, puternic ancorată de Tumbleweed, eram extaziată la fiecare nouă săritură a iepei. După câteva alergături, Tumbleweed era udă de sudoare și plină de spumă.

Am strunit-o la trap ușor și, mergând la pas, ne-am întors la grajd.

„Joni!”

Privind în susul coastei, l-am zărit pe tata călare pe calul său sur, galopând către mine de-a lungul pășunii. Zâmbind, tata și-a oprit calul în fața mea.

„Joni, am văzut cum sare. Iapa este într-o formă excelentă. Sunt sigur că la reprezentația de săptămâna viitoare veți înhăța amândouă câteva premii.”

„Păi, dacă va fi așa, este doar pentru că tu m-ai învățat toate secretele călăriei”, i-am amintit eu tatei.

Până când ne-am întors la grajd, am deșeuat caii și i-am băgat pe fiecare în țarcul lui, s-a făcut ora patru și jumătate. „Ar fi bine să ne grăbim spre casă. Nu vreau să întârziem la masă”, am zis eu.

Îmi aduceam aminte deseori de plăcerea acelei zile desăvârșite, călărind pe iapa mea Tumbleweed, sub un cer minunat de vară. Dar în sinea mea știam că acea fericire vremelnică era doar o formă de evadare, minuțios elaborată. Nu voiam să înfrunt adevăratele probleme. Mă întrebam: *Doamne, ce trebuie să fac? Sunt mulțumită și fericită, recunoscătoare pentru toate lucrurile atât de minunate pe care Tu mi le-ai dat! Dar undeva, în adâncul meu, simt că ceva nu este în regulă. Cred că mă găsesc în momentul în care am nevoie de Tine ca să lucrezi în mod real în viața mea.*

Urmărindu-mi progresul spiritual din ultimii câțiva ani, mi-am dat seama că nu ajunseseam prea departe. Este adevărat că terminasem cu Jason, iar Dick era mult mai potrivit pentru mine în această privință. Dar eram încă înrobătă. În locul „păcatelor trupului”, acum eram prinsă în capcană de multe „păcate ale emoțiilor” — mânie, gelozie, resentimente și egoism. În ultimii ani de școală mă lăsasem în voia sorții. Notele mi s-au micșorat simțitor și, ca urmare, au început și disputele aprige cu părinții. Îmi lipseau rațiunile sau motivațiile pentru a face binele. Era foarte clar pentru mine că, în cei doi ani care trecuseră de la întoarcerea mea la Dumnezeu, nu progresasem prea mult spiritual. Indiferent de eforturile făcute în încercarea de a mă îndrepta, eram întotdeauna o sclavă a propriilor mele dorințe.

Insistam la Dumnezeu și-L imploram: „Doamne, dacă Tu ești într-adevăr, fă ceva în viața mea care să mă schimbe și să mă întoarcă radical. Tu știi cât de slabă am

fost în relațiile mele cu Jason. Tu știi cât de egoistă și geloasă sunt acum cu Dick. Sunt bolnavă de ipocrizie! Vreau să lucrezi în viața mea cu adevărat. Nu știu cum și, în acest moment, nu știu nici măcar dacă poți. Dar, oricum, Te rog fierbinte, Doamne, fă ceva în viața mea prin care să-i schimbi direcția!"

Această rugăciune o adresasem lui Dumnezeu cu puțin înaintea accidentului. Iar acum, zăcând neajutorată și încâtușată în patul meu Stryker, mă întrebam dacă nu cumva Dumnezeu răspundea astfel rugăciunii mele.

Trei

„Biblia spune că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine”, chiar și accidentul tău, Joni”. Dick încerca să mă mângâie, dar eu nu-l ascultam prea atentă.

„Stau în acest spital nesuferit deja de o lună”, mă plângeam eu, „și nu prea văd nici o îmbunătățire! Nu pot să dorm noaptea din pricina coșmarurilor și a halucinațiilor cauzate de medicamente. Nu mă pot mișca! Sunt pironită în acest tâmpit pat Stryker! Ce-i bine în asta? Spune-mi, Dick, ce este „spre bine” în toată povestea asta?”

„Eu ... eu nu știu, Joni. Însă cred că noi trebuie să revendicăm promisiunile lui Dumnezeu. Să ne încredem în El că acest lucru va lucra până la urmă spre bine”, mi-a spus Dick calm și răbdător. „Vrei să-ți mai citesc ceva?”

„Nu. Îmi pare rău! N-am vrut să sar așa cu gura la tine. Presupun că nu mă încred cu adevărat în Domnul, nu-i așa?”

„Nu-ți face griji”, mi-a răspuns Dick, întins pe dușumeaua de sub patul meu și privindu-mă drept în ochi. O tristețe de necrezut și o milă surprinzătoare s-a văzut în privirea lui, iar ochii expresivi i s-au umplut de lacrimi. A clipit și și-a întors capul, privind pierdut în altă parte. „Ei bine”, a zis el în cele din urmă, „acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu, de acord?”

Singurul lucru de care m-am putut agăța de-a lungul acelor prime săptămâni atât de cumplite, a fost credințioșia cu care m-a vizitat Dick, împreună cu mama, tata, Jackie și Jay. Alții, precum Jason, veneau și ei când puteau. Personalul spitalului făcea glume pe seama numărului atât de mare de „verișori” ai mei, iar regula

celor „cinci minute de vizită pe oră, numai pentru membrii familiei” a fost încălcată de nenumărate ori.

Când veneau mama și tata, dacă eram cu fața în jos, ceream întotdeauna să fiu întoarsă. Deși făceau haz de necaz și se culcau jos pe podea, pe mine mă durea profund faptul că și ei, la fel ca toți ceilalți, trebuiau să sufere umilința de-a se întinde pe dușumea pentru a reuși să-mi vadă fața.

Încercam și eu, din greu, să le aprind speranța și credința. Gândindu-mă la necazurile mele, mi-am dat seama cu destulă ușurință că se găseau în spital mulți alții într-o stare incomparabil mai rea și mai disperată decât a mea. Cu imaginea lor în minte, încercam să ridic moralul părinților și tuturor celor ce veneau să mă viziteze. Începusem să fiu simpatică chiar și pentru personalul spitalului.

Și aceasta nu pentru că devenisem mai agreabilă, ci, mai degrabă, pentru că-mi era teamă de faptul că oamenii vor înceta să mă mai viziteze dacă mă vor găsi din ce în ce mai posomorâtă, amărându-mă și văietându-mă de starea mea. De aceea, recurgeam la bună dispoziție și voioșie.

„O, astăzi ești într-o dispoziție excelentă”, a observat într-o zi Anita, una dintre surorile de serviciu.

„Desigur, de ce nu? E o zi minunată!”, i-am răspuns.

„Dar afară plouă!”

„Poate, însă pe mine nu plouă. Eu mă simt cât se poate de comod”, am hărțuit-o eu.

„Vrei să te vizitez mai târziu?”

„Da, mi-ar face deosebită plăcere, Anita”. Deși avea încredințate o mulțime de sarcini de serviciu în tot spitalul, Anita s-a interesat în permanență de mine. De multe ori își petrecea pauza de prânz în compania mea, citindu-mi poemele lui Robert Frost sau pur și simplu stând de vorbă. Deoarece petrecusem deja atâta timp în salonul acela de terapie intensivă, multe dintre surorile medicale îmi deveniseră prietene. Mă obișnuisem deja cu rutina și regulamentul spitalului. Și după cum ele încălcau uneori anumite reguli de dragul meu, îndeosebi când îmi veneau vizitatori, tot așa începusem să trec și eu cu vederea neajunsurile spitalului.

Anita m-a bătut fin pe umăr și mi-a făcut semn cu mâna, spunându-mi: „Revin mai târziu, Joni”. Apoi i-am auzit pașii ușori depărtându-se pe dalele holului.

Imediat ce a plecat ea, a venit în vizită Jason. „Bună, micuț”, a zâmbit el răutăcios, „arăți groaznic astăzi. Când ai de gând să părăsești locul ăsta?”

„Nu cred că așa curând. Mă gândesc că trebuie să învăț ceva din toate acestea”, i-am răspuns eu. „Dickie spune că Dumnezeu lucrează în mod deosebit în viața mea”.

„Dumnezeu nu are nimic de-a face cu boala ta! Ți-ai frânt gâtul, și asta-i tot. Nu poți să te dai bătută, să zici „așa a vrut Dumnezeu”, și s-o lași baltă. Trebuie să te lupți cu ea, Joni, și să te faci mai bine!”, mi-a răspuns Jason cu asprime.

S-a uitat la mine, neștiind ce să mai zică. Relația noastră fusese parcă „făcută bucățele” de când hotărâsem această perioadă de răceală. Acum el dorea să spună, dacă nu prin cuvinte, cel puțin prin expresia ochilor săi și prin apăsarea caldă a mâinii sale pe umărul meu, că încă îi pasă și este profund interesat de mine.

„Trebuie să ne luptăm până la capăt, Joni. Tu trebuie să te faci bine, mă auzi?” Deodată vocea i s-a frânt și a început să plângă. „Te rog uită povestea cu „așa a vrut Dumnezeu” ca tu să fii imobilizată pe acest pat de spital. Luptă-te! Mă auzi?”

A mormăit ceva nedeslușit și parcă pentru a accentua și mai tare ideile sale, a adăugat: „Nu are nici un sens. Cum ar putea Dumnezeu, dacă există vreun Dumnezeu, să lase să se întâmple așa ceva?”

„Știi că la prima vedere așa se pare, Jason. Dar Dickie zice că Dumnezeu trebuie să aibă vreun motiv, o anume rațiune, pentru care a îngăduit acest lucru.”

„Nu știu. Poate că sunt doar trist și cinic, dar eu consider că Dumnezeu nu mai este interesat de așa ceva și nu are nici un amestec în povestea ta. Nu cred că El există!”

Această mărturisire a lui Jason a fost primul pas în pierderea încrederii sale într-un Dumnezeu iubitor — recunoașterea resemnată a faptului că ceea ce se întâmplase era rezultatul unor forțe oarbe, al hazardului.

După ce a plecat el, am rămas cu privirea ațintită în tavan. Trecuse deja o lună și mă găseam încă acolo. *Oare ce s-a întâmplat cu mine?*, mă întrebam în sinea mea.

„Bună, fetiço! Ce mai face astăzi fetița mea preferată?” Nu-l puteam vedea încă, dar recunoșteam foarte bine glasul doctorului Harris. Când silueta sa înaltă și roșcovană a apărut în câmpul meu vizual, i-am zâmbit și l-am salutat. Doctorul Harris fusese de gardă la secția de traumatisme a spitalului în seara când a avut loc accidentul meu. El s-a interesat îndeaproape de mine și a urmărit atent cazul meu. Mă fermeca dialectul său scoțian și faptul că întotdeauna îmi spunea „fetiță”.

A luat mapa cu diagramele și observațiile medicale de la patul meu și s-a uitat peste ele, examinându-le cu atenție. „Hm! Arăți bine, fetiço. Te simți mai bine?”

„Eu ... eu nu știu. Ce se întâmplă cu mine, domnule doctor? Surorile nu vor să-mi spună, iar doctorul Sherrill îmi vorbește numai în termeni medicali, astfel că nu înțeleg mai nimic din jargoanele lui. Vă rog, nu vreți să-mi spuneți când voi putea merge acasă? Cât trebuie să mai stau pe aici?”

„Ei bine, dragă, eu nu pot să-ți spun. Adică eu nu am urmărit și nu cunosc cazul tău atât de bine ca Dr. Sherrill. Eu doar ...”

„Mînțiți, domnule doctor!”, l-am întrerupt eu. „Știți cazul meu. Spuneți-mi!”

El a pus fișele la loc, m-a fixat cu privirea pentru o clipă și apoi, concentrându-se să ia o mină de cea mai bună dispoziție la căpătâiul patului meu, mi-a replicat: „Ce să-ți spun, fetiço ... O să vorbesc cu doctorul Sherrill. Am să-i cer să-ți relateze întreaga poveste într-o engleză inteligibilă. Ce zici de asta?”

Am zâmbit. „Zic că e mai bine. Adică am dreptul să știu ce se întâmplă cu mine, nu-i așa?”

Doctorul Harris a încuviințat din cap și și-a deschis buzele ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Dar apoi, parcă gândindu-se mai bine la ceea ce dorea să spună, s-a mulțumit să zâbească.

Mai târziu, în aceeași zi, Dick a năvălit pe neașteptate în salon. Purta o jachetă foarte nepotrivită pentru căldura lunii august.

„Am ... am urcat alergând într-un suflet toate cele nouă etaje!”, a icnit el.

„De ce?”, l-am întrebat eu râzând. „De ce n-ai folosit ascensorul?”

„Iată de ce!”, mi-a răspuns el, deschindu-și jacheta. Și a scos afară un cățeluș viu care a început să se cațere pe Dick, să se întindă pe dușumeaua de sub patul meu, să-i lingă fața și să latre ușor, cu un schelălăit ce credeam că va alarma tot spitalul.

„Șșșt! Liniște, potaie... Vrei să ne trezim dați afară?”, îl rugă Dick.

A luat cățelul și l-a ridicat până la fața mea. L-am simțit blănița pufoasă și caldă și umezeala limbii sărutându-mi obrazul.

„Oh, Dickie, este grozav! Sunt așa de bucuroasă că l-ai adus!”

„Mi se pare c-am auzit ceva!”, a exclamat una dintre surori cu o seriozitate prefăcută. „Cum ai reușit să-l treci prin Gestapoul de la recepție?”, a zâmbit ea misterios.

„Am urcat pe scările din spate. Așa-i că nu o să ne dați de gol?”

„Cine, eu?” S-a aplecat și a mângâiat dragăstos cățelul, apoi l-a pus jos. „Eu nu am văzut nimic”, a spus ea nevinovată și a plecat la treburile ei.

Dick și cu mine ne-am jucat cu cățelușul aproape o oră, până când am fost descoperiți din nou. Atunci a apucat micuțul animal și în timp ce se pregătea să plece, mi-a zis: „Am să cobor din nou pe scările din spate. Altfel, dacă-l descoperă, mă pot buzunări ori de câte ori am să mai vin aici!”

Am râs amândoi, și apoi Dick a plecat cu cățelul ascuns sub jachetă.

* * * *

În ziua următoare am fost dusă la laborator ca să mi se facă o radiografie și o mielogramă. Radiografia a fost rapidă și ușoară, pentru că s-a redus de fapt la o simplă „pozare” a coloanei vertebrale. În schimb, mielograma nu a fost deloc simplă și nici scutită de dureri. Ea a constatat în străpungerea măduvei spinării cu două ace sub-

cutanate enorme, de vreo 15 cm lungime, drenarea lichidului rahidian și înlocuirea lui cu un colorant special, care împingea în afară fluidul spinal. Când s-a isprăvit acest transfer, am fost întoarsă cu susul în jos și pusă în diferite poziții sub fluoroscop, în timp ce medicii își derulau testele pe corpul meu. După aceea, colorantul a fost din nou înlocuit, injectându-se la loc lichidul cefalorahidian în măduva spinării. Singurul rezultat al acestui tratament a fost o durere de cap cumplită, atâta timp cât o parte din lichidul spinal a fost extras, secătuiind terminațiile nervoase (care au nevoie de el ca lubrifiant). Nu exista nici o medicație pentru aceste dureri, astfel că am fost silită să le suport timp de câteva zile.

Când doctorul Sherrill, care se ocupa de cazul meu, a trecut mai târziu pe la mine, l-am acostat: „Domnule doctor Sherrill, ce se întâmplă cu mine?”

Răspunsul său a fost precis, inflexibil, așa încât nu am putut să apreciez gravitatea spuselor sale. „Nu-ți aduci aminte, Joni? Ai o leziune la coloana vertebrală, mai exact la nivelul vertebrelor cervicale a patra și a cincea, cauzată de o dislocare prin fractură.”

„Mi-am frânt gâtul?”

„Da.”

„Dar asta înseamnă că voi muri!”

„Nu. Nu neapărat”, mi-a replicat doctorul Sherrill. „Asta înseamnă doar că este vorba de un accident foarte serios. Faptul că ai supraviețuit deja aproape patru săptămâni după accident vrea să spună că, mai mult decât probabil, ai depășit criza.”

„Adică înainte vă gândeați că am să mor?”

„Ai suferit un accident foarte grav și erai foarte puternic lezată. Mulți oameni nu reușesc să supraviețuiască unui accident de această natură.”

M-am dus atunci cu gândul la Tom și la celălalt om care muriseră sub ochii mei, aflându-se sub același tratament ca și mine. „Cred că sunt norocoasă!”, m-am exprimat eu.

„Într-adevăr norocoasă, și puternică. Ai o voință nemaipomenită! Acum, odată ce ai depășit această criză, vreau să-ți concentrezi întreaga putere a voinței tale asupra însănătoșirii cât mai grabnice. Vezi tu?...

Când o să fii suficient de înzdrăvenită, vreau să-ți fac o operație de fuzionare."

"Ce înseamnă asta? Spuneți-mi vă rog pe înțelesul meu, domnule doctor."

"Ei bine, este un fel de reparare a șirei spinării, care este afectată de fractură și deplasare de vertebre. Trebuie să le fixăm la loc și să le consolidăm laolaltă."

La loc? Laolaltă? Mintea mea a înhățat aceste simple afirmații și a început să colinde cu ele în voie. *Asta înseamnă că îmi voi recăpăta mâinile și picioarele! Iată ce a vrut să spună versetul din Romani 8:28. Dickie a avut dreptate: toate lucrurile lucrează împreună înspre bine. În curând voi fi din nou pe picioarele mele!*

"Când vreți să-mi faceți operația?", am întrebat eu.

"Cât mai curând posibil."

"Minunat! S-o facem!"

* * * *

Nu știam deloc și nici nu-mi puteam închipui ce înseamnă de fapt operația de fuzionare. Credeam că prin fixarea oaselor la loc, consolidarea lor și apoi vindecarea măduvei spinării, totul va fi la fel ca înainte — nici urmă de paralizie. Dar, în realitate, eu nu ascultasem cu atenție spusele doctorului.

După operație, am fost în culmea fericirii când a trebuit să părăsesc salonul de tratament intensiv, fiind mutată într-o cameră de spital obișnuită. *E un semn că mă însănătoșesc*, mă gândeam eu. *Dacă nu ar fi mers totul spre bine, atunci m-ar fi ținut în continuare la tratament intensiv.*

Când am fost dusă în camera mea, mama și tata m-au întâmpinat zâmbind, fericiți să mă vadă după operație. Imediat a venit să mă viziteze doctorul Sherrill.

"Totul a mers bine", a spus el, anticipând întrebarea noastră. "Operația a fost un succes deplin."

Toți am răsuflet ușurați.

"Acum vreau să vă concentrați atenția asupra următorilor pași de restabilire a sănătății. Mai este încă mult de progresat. Ne stau în față zile foarte dificile, Joni. Vreau să știi acest lucru și să te înarmezi cu multă

răbdare pentru ele, întrucât partea cea mai dură a bătăliei va fi sub aspect psihologic. Acum ești bine. Ai fost supărată, frustrată, înfricoșată. Totuși, încă n-ai reușit să fii cu adevărat deprimată. Dar așteaptă până ce prietenii tăi vor termina facultatea. Așteaptă până când noutatea tuturor acestor evenimente va fi dispărut și prietenii tăi, găsindu-și alte ocupații, vor înceta să te mai viziteze. Ești pregătită pentru acea vreme, Joni? Dacă nu, cel mai bun lucru ar fi să te pregătești de pe acum, pentru că acea perioadă va veni negreșit. Crede-mă, va veni!"

"Știu că va trebui să treacă timp, dar mă voi însănătoși", am răspuns eu vitejește. "Toate aceste lucruri cer timp, după cum ai zis, domnule doctor."

"Da", a spus tata. "Cât timp credeți că va trebui să treacă, domnule doctor Sherrill?"

Mama a adăugat și ea, vrând să-și aline propria neliniște: "Ați vorbit despre prietenii lui Joni, care încep la toamnă ultimul an de facultate. Înțeleg că Joni nu va putea să meargă la școală în această toamnă. Noi am depus deja la bancă suma reprezentând taxele ei de școlarizare pentru acest prim semestru la Universitatea Western Maryland. Trebuie să-i amânăm prezentarea la cursuri până în semestrul următor?"

"Ah ... cel puțin!"

"Într-adevăr?"

"Doamnă Eareckson, poate că ar fi mai bine să vă retrageți și banii depuși. Mă tem că nu va mai putea fi vorba de facultate pentru Joni."

"Vreți să spuneți că nu știți când va putea Joni să meargă din nou pe picioarele ei?"

"Să meargă? Mi-e teamă că nu ați înțeles, doamnă Eareckson. Starea actuală a lui Joni este o stare permanentă. Operația pe care i-am făcut-o nu a schimbat și nu va schimba cu nimic leziunea ei."

Cuvântul *permanent* mi-a izbit conștiința asemenea unui glonte.

Aș putea spune că acesta a fost momentul când, pentru prima dată, și părinții mei au fost puși în fața faptului împlinit și real al unei leziuni permanente, al unei situații fără întoarcere. Ori noi fuseserăm cu toții prea

naivi, ori explicațiile personalului medical prea vagi. Poate amândouă.

O liniște adâncă s-a așternut dintr-o dată asupra încăperii timp de câteva momente. Nici unul din noi nu îndrăznește să reacționeze de teamă ca nu cumva să necăjească sau să neliniștească pe ceilalți.

Doctorul Sherrill a încercat totuși să ne încurajeze. „Joni nu va putea merge niciodată pe picioarele ei, dar sperăm că într-o zi va putea să-și folosească măcar mâinile. Mulți oameni duc o viață utilă și constructivă chiar fără să poată umbla. Cum să vă spun ... ei pot să conducă mașina, pot să lucreze, să facă curățenie prin casă ... știți, nu-i o situație lipsită de orice speranță. Avem convingerea că ea va fi în stare să-și recupereze mâinile, dar aceasta necesită timp și voință.”

Mama își întorsese fața ca să n-o pot vedea, însă eu știam că plânge.

„Mami, tati, nu vă necăjiți! Au existat atâția oameni cu gâtul frânt care s-au însănătoșit și au mers din nou. Am auzit o mulțime de istorisiri și relatări încununate de succes de când mă aflu aici. O să merg din nou! Sunt convinsă de acest lucru! Cred că Dumnezeu vrea să merg iarăși. El o să mă ajute. Serios! Am să ies de aici mergând pe picioarele mele!”

Doctorul Sherrill nu a zis nimic. A pus mâna pe umărul mamei, a dat mâna cu tata și apoi a plecat. Multă vreme nici unul din noi nu a scos nici un cuvânt. Într-un târziu, am început să vorbim de una și de alta, despre lucruri cu totul neînsemnate, care nu aveau nici cea mai mică legătură cu situația existentă. În cele din urmă părinții mei au plecat.

Stăteam întinsă pe pat în obscuritatea camerei. Ar fi trebuit să fiu mulțumită și fericită — operația reușise, eu mă simțeam mai bine și mă găseam acum în propria mea cameră. Dar nu eram fericită! Măhnirea, nemulțumirea, depresiunea sufletească și remușcările au năvălit toate peste mine, înfășurându-mă ca într-o pătură groasă și sufocantă. Pentru prima dată de la accident doream și mă rugam să mor.

După aproape o oră, o soră, Alice, a trecut pe la mine. Mi-a golit săculețul de cateter și a început să rearanjeze

lucrurile prin cameră. Apoi s-a dus la fereastră și a aranjat perdelele și draperiile.

„Se pare că o să ai vizitatori”, a spus ea.

„Oh, adevărat?”

„Da! I-am văzut pe părinții tăi afară, stând pe o bancă în curte. Probabil că vor ajunge imediat aici.”

„Nu, au fost deja”, i-am răspuns eu. Simțeam lacrimile fierbinți și sărate ce-mi șiroiau din ochi rostogolindu-se pe obraji. Nasul mi se înfundase și nu puteam nici măcar să plâng, pentru că nu eram în stare să mi-l șterg. Oricum, începusem să suspin.

„Hei, ce s-a întâmplat, Joni?” Alice mi-a șters fața cu un șervețel și a scos încă unul din cutie. „Aici! Suflă aici! Te simți mai bine acum?”

Am zâmbit. „Îmi pare rău. Cred că tocmai mă gândeam la mama și la tata. Știi, doctorul Sherrill ne-a spus chiar cu câteva minute în urmă că starea mea actuală este o stare permanentă, că nu voi mai putea umbla niciodată pe picioarele mele. Îmi închipui că stau acolo jos și discută despre asta. Și plâng. Iar eu plâng aici sus. Crede-mă, pur și simplu e prea mult!”

Alice m-a mângâiat pe față cu dosul palmei. Grija ei pentru mine și gesturile ei m-au refăcut. Era atât de alinător și de reconfortant să pot simți ceva, să am pe cineva aproape.

„Am să ies de aici mergând pe picioarele mele, Alice! Dumnezeu mă va ajuta. O să vezi!”

Alice a încuviințat dând din cap și a zâmbit.

* * * *

În săptămânile care au urmat operației nu m-am înzdrăvenit după cum mă așteptasem. Eram încă hrănită intravenos și cu diferite lichide, iar greutatea începuse să-mi scadă. Gândul mâncării solide, consistente, îmi provoca greață. Nici măcar nu mă puteam atinge de mâncarea ce mi se aducea pe tavă în cameră. Puteam doar să beau suc de struguri. Surorile se îngrijeau să mi-l asigure în permanență, aducându-mi de fiecare dată pahare pline cu astfel de suc ca să-l sorb.

Într-o zi, un necunoscut, îmbrăcat în uniformă de

spital, și-a făcut apariția în camera mea. „Eu sunt Willie, bucătarul șef”, s-a prezentat el. „Am venit să văd de ce nu-ți place mâncarea mea”, a adăugat el.

„O, nu este vorba de mâncarea gătită de dumneavoastră. Pur și simplu mă îmbolnăvesc doar când mă gândesc la mâncare, în general”, m-am scuzat eu.

„Ce-ți plăcea cel mai mult înainte de accident?”, m-a provocat el.

„Înainte? Ei bine, mâncarea mea preferată era antricot cu cartofi copti la cuptor ...”

„Și garnitura?”

„Oh, nu știu. Cred că cel mai mult îmi plăcea porumbul.”

„Și salata?”

„Îmi plăcea salata Cezar.”

„Bine, să vedem ce putem face”, a sfârșit el conversația și apoi a plecat.

În seara aceea, o soră mi-a adus tava ca de obicei. Când a ridicat învelitoarea, ce mi-a fost dat să văd? O bucată mare de antricot, niște cartofi copti în cuptor și acoperiți cu unt și cu smântână, alături de porumb dulce și o salată Cezar magnifică. Dar când mi-a pus-o înaintea, mirosul acestora m-a îngreșat din nou.

„Vă rog luați-o de aici! Îmi pare foarte rău, dar nu pot mânca nimic.”

Ea a clătinat din cap și a retras repede tava, iar eu m-am reîntors la starea mea de melancolie și frustrare.

Nu știam dacă greața este tipică stării mele, sau era doar un efect secundar al medicației la care fusem supusă. Mă obișnuisem deja cu halucinațiile, și sunt convinsă că unele din visele sau coșmarurile mele erau induse chiar de medicamente. În ultima vreme începusem să simt în jurul patului meu de spital niște „ființe” hidoase care așteptau parcă să mă ducă cu ele, iar această reverie sau coșmar sau halucinație, oricum s-ar numi ea, îmi adâncea starea depresivă. Nu le puteam vedea în realitate, dar știam că se află acolo — groaznice, înspăimântătoare și feroce, așteptând să mor cât mai grabnic. Mă luptam cu somnul de teamă ca nu cumva, adormind, să mă răpească.

Eram bucuroasă când veneau la mine vizitatori, pentru că, într-un anume fel, prezența lor mă menținea în legătură cu realitatea, și acest lucru mă făcea să-i aștept cu nerăbdare. Însă, de fapt nu-mi dădeam seama cât de greu era pentru ei să vină la mine zi de zi.

Prieteni care veneau să mă viziteze pentru prima dată erau cât se poate de stângaci și nesiguri în ceea ce privește modul de comportare într-o cameră de spital. Când începeau să se simtă oarecum în apele lor, toți mă bombardau cu aceleași întrebări:

„Ce simți de fapt?”

„Te doare?”

„Cum mergi la toaletă?”

Mulți vizitatori se simțeau stingheriți și li se făcea rău, iar alții se întristau mai ales când mă vedeau sub povara acelor clește ce-mi apăsau pe cap. Deseori aveam impresia că ei fac față situației mult mai greu decât mine.

Într-o zi m-au vizitat două prietene, foste colege de liceu. Nu mă văzuseră dinainte de accident, și am fost la fel de nepregătită pentru reacția acestei întâlniri ca și ele. Au intrat încet în cameră, s-au uitat mirate la patul meu Stryker și la celelalte accesorii, studiindu-le parcă din priviri, iar apoi s-au oprit nehotărâte nu departe de mine. Eu le vedeam cu coada ochiului cum se apropiau agale de patul meu.

„Bună”, le-am salutat eu zâmbind. „Îmi pare rău că nu pot să-mi întorc capul să vă văd, dar dacă voi ...”

„Vai, Joni!”, a exclamat înăbușit una dintre ele.

„Oh, Dumnezeu!”, a murmurat cealaltă.

A fost un moment de liniște apăsătoare, și apoi le-am auzit alergând spre ușă. Pe coridor, una dintre ele a început să vomite, în timp ce prietena ei a izbucnit într-un plâns zgomotos, presărat cu suspine.

Dintr-o dată m-a cuprins groaza. Era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva, pentru că nimeni nu mai reacționase atât de neobișnuit. Erau ele atât de sensibile încât să li se facă greață de spital, sau era altceva la mijloc?

Un timp nici n-am vrut să găsesc răspuns la această întrebare. Apoi, după câteva zile, când Jackie era în vizită

la mine, mi-am ridicat privirea spre ea și i-am zis: „Jackie, adu-mi te rog o oglindă.”

Țocmai citea niște cărți poștale și scrisori, când deodată s-a uitat scrutător la mine și m-a întrebat: „De ce?”

„Vreau să-mi dai o oglindă!”

„Of ... bine. Am să-ți aduc una când voi veni data viitoare.”

„Nu. Eu vreau acum. Ia una de la o soră.”

„De ce nu avem răbdare? Am să-ți aduc de acasă trusa ta de toaletă cea drăguță.”

„Jackie!”, am strigat-o eu din nou, de data aceasta înfuriindu-mă. „Adu-mi o oglindă! Chiar acum!”

Cu greu s-a îndreptat spre ușă și după câteva momente a apărut, în sfârșit, cu o oglindă. Măinile îi tremurau și clipea nervos din ochi, în timp ce mi-a apropiat oglinda de față.

Am țipat, iar Jackie a sărit speriată, cât pe ce să scape oglinda din mână. „E oribil!”

„O. Doamne, cum ai putut să-mi faci Tu așa ceva?”, am început să mă rog eu printre lacrimi. „Ce mi-ai făcut?”

Figura pe care o văzusem în oglindă era departe de a fi omenească. Holbându-mă la propria mea imagine reflectată, am zărit doi ochi întunecați și afundați în orbite, înroșiți și sticloși. Slăbisem de la 57 de kilograme la 36, astfel că arătam ceva mai bine decât un schelet acoperit cu o piele galbenă, ca un bolnav de icter. Capul pleșuv nu făcea altceva decât să adauge și mai mult grotesc la înfățișarea mea de schelet. Când am deschis gura să vorbesc, mi-am văzut dinții înnegriți din cauza medicamentelor.

Și mie mi-a venit să vomit!

Jackie a pus oglinda departe și a început să plângă împreună cu mine. „Joni, îmi pare foarte rău,” a îngânat ea printre lacrimi și suspine, „dar n-aș fi vrut să te vezi cum arăți.”

„Te rog s-o iei de aici. Nu vreau să mă mai uit nicio dată în oglindă!”

Jackie, nici nu cred că voi mai putea. Eu am să mor. Jackie. Uită-te la mine. Sunt deja aproape moartă! De ce mă lasă ei să sufăr atâta?”

„Nu ... nu știu, Joni.”

„Jackie, trebuie să mă ajuți. Ei încearcă să mă țină în viață. Nu este drept. Eu oricum am să mor. De ce nu mă pot lăsa să mor? Jackie, te rog, tu trebuie să mă ajuți”, am insistat eu.

„Dar cum, Joni?”

„Nu știu. Dă-mi te rog ceva ... tu știi ce ... o supradoză de pilule!”

„Vrei să spui ca eu să te ucid?”, m-a întrebat Jackie stupefiată.

„Da — adică nu — nu tu o să mă omori. Tu doar o să mă ajuți să mor mai repede. Uită-te la mine, sunt deja pe moarte! Sufăr cumplit! Nu poți să mă ajuți să pun capăt acestei suferințe? Dacă m-aș putea mișca, aș face-o eu însumi!” Eram supărată și frustrată. „Te rog taie-mi venele de la mână... n-o să simt nimic. Nu voi avea nici o durere. Am să mor liniștită, Jackie. Te rog! Fă ceva cu mine!”

Jackie începu să suspine și mi-a zis: „Nu pot, Joni! Nici vorbă de așa ceva!”

Eu am continuat să mă rog de ea: „Jackie, dacă ai ține cât de puțin la mine, ar trebui să mă ajuți. Eu oricum voi muri... nu vezi? Uită-te la mine! E de ajuns să te uiți la mine!”

„Joni, tu nu-ți dai seama ce-mi ceri. Pur și simplu nu pot! Poate că ți-ar fi mai bine, nu știu. Sunt atât de încurcată! Vreau să te ajut. Te iubesc mai mult decât pe oricine, și mă doare inima când te văd suferind în halul acesta. Dar ... dar nu pot să fac așa ceva!”

Atunci nu i-am mai zis nimic. Totuși, de câteva ori după aceea, aflându-mă în situații similare de depresie și frustrare, am încercat din nou să o conving pe Jackie să mă ajute să mă sinucid. Eram supărată că nu o puteam face singură.

Am început să-mi imaginez și să inventez tot felul de închipuiri despre modul în care s-ar putea provoca dispariția mea. Soluția cu medicamentele ar fi fost cea mai ușoară, dar surorile m-ar fi descoperit și mi-ar fi spălat stomacul. Pe Jackie n-o puteam convinge să-mi taie venele de la mâini. Atâta timp cât acolo nu simțeam nimic, n-aș fi avut nici o durere. Le puteam ascunde sub

cearceaf și ... nu, nici asta n-ar fi ținut. Tot ce puteam face era să aștept și să sper că va avea loc vreun accident de spital care să-mi curme viața.

În urma acestor crize depresive, Jackie devenise mult mai conștientă de înfățișarea mea exterioară și de starea mea nenorocită. Ea a încercat să mă ajute „să arăt bine” în fața vizitatorilor și să-mi stârnească interesul pentru lucruri care să-mi abată atenția de la situația delicată în care mă găseam.

„În curând o să te simți mai bine, Joni”, mi-a spus ea încrezătoare. „Adu-ți aminte că Domnul ne-a promis că nu va îngădui niciodată să suferim peste puterile noastre omenești.”

„Oh, da?”, am mormăit eu.

Pe lângă celelalte efecte, medicamentele pe care le luam și paralizia îmi provocau o sensibilitate acută, deosebit de pronunțată, la lumină și zgomote. Mereu le săcâiam pe Jackie și pe surori să țină storurile trase și ușa închisă, pentru a mă proteja de lumină și zgomote. Doctorul Harris spunea că acesta este un semn bun, o dovadă a faptului că nervii încep să se vindece, dar de fapt eu eram foarte stingherită de aceste excitații. Uneori puteam să aud cu claritate chiar și conversațiile din camerele învecinate, iar rutina obișnuită a spitalului se transforma într-o gălăgie stridentă și supărătoare.

Într-o zi toridă de vară, Jackie a scăpat întâmplător din mână un ventilator pe care tocmai îl muta dintr-un loc în altul. Zgomotul produs de impactul cu dușumeaua mi s-a părut ca o explozie dureroasă a unei bombe care a detunat în capul meu.

„Jackie!”, am țipat eu la ea, blestemând-o. Cuvintele urâte ce mi-au ieșit din gură erau pe cât de ciudate, pe atât de obscene, izvorâte de undeva dintr-un cotlon ascuns și întunecat al minții. Am făcut-o în toate felurile, dându-i nume dintre cele mai mizerabile și îngrozitoare.

Dar imediat m-a inundat un sentiment de vinovăție. „Îmi pare rău, Jackie. Este atât de ușor să cazi.” Și am început să plâng. „Știu că Dumnezeu trebuie să aibă vreun scop în toate acestea. Te rog să-l suni pe Dickie înainte de a pleca. Am nevoie de el. Spune-i să treacă diseară pe la mine.”

Jackie a încuviințat dând din cap și se pregătea să plece.

„Jackie, așteaptă puțin. Trebuie să-ți mai spun ceva înainte de a pleca.”

Ea s-a apropiat de mine. „Jackie, tu-mi ești o prietenă atât de apropiată — nici nu mă îndoiesc de acest lucru. Eu strig tot timpul la tine, mai ales că la altcineva nu pot! Uneori mă comport ca o nebună față de Dumnezeu, față de mama și tata, față de Dickie. Știi, mă apucă dintr-o dată și trebuie să mă răcoresc. Iar tu ești singura pe care pot să mă răzbun. Mami și tati suferă deja atât de mult, încât trebuie să fac un efort deosebit ca să fiu agreabilă atunci când mă vizitează. Nu este frumos din partea mea să-i critic, să le cer prea multe sau să-i contrazic. Și apoi, nu pot risca să-l pierd pe Dick, vărsându-mi mânia asupra lui. Am nevoie de el și, jignindu-l, nu vreau să-l pierd, poate pentru totdeauna. Așa că, Jackie, îmi pare rău! Tu ești țapul meu ispășitor. Tu duci greul tuturor emoțiilor neplăcute și a nemulțumirilor pe care le las să răbufnească.”

Jackie a zâmbit cald și a ridicat din umeri. „Nu-i nimic, Joni. Știu că nu o faci dinadins. De altfel”, a surâs ea, „prietenii trebuie să se ajute.”

S-a apropiat de mine, m-a cuprins, mi-a aranjat cămașa de spital și m-a sărutat pe frunte. Apoi mi-a zis: „Am să-l sun pe Dick.”

Dick a venit la spital mai târziu. Stăteam întinsă pe pat și ascultam liniștită cuvintele pline de mângâiere și încurajare pe care mi le citea din versiunea parafrazată a Noului Testament de J. B. Phillips. Simțeam că multe din versetele pe care le auzeam căpătau pentru mine o semnificație actuală, un înțeles potrivit cu situația în care mă găseam.

„Joni, ascultă ce scrie aici,” mi-a zis Dick, vizibil emoționat și mișcat. „Frații mei, când năvălesc fel și fel de încercări și ispite în viața voastră, nu le tratați ca pe niște intruși, ci întâmpinați-le mai degrabă cu bucurie, ca pe niște prieteni! Înțelegeți că ele vin ca să pună la încercare credința voastră și să desăvârșească în voi răbdarea” (Iacov 1:2-4).

„Ce crezi tu că înseamnă asta, Dickie?”

„Eu cred că înseamnă exact ceea ce spune, și anume faptul că Dumnezeu a îngăduit accidentul tău cu un scop: nu ca un deranj sau o situație neavenită în viața ta, ci ca să-ți pună la încercare credința și răbdarea duhovnicească.”

„Ooh, desigur! Probabil că l-am dezamăgit în permanență pe Domnul.”

„Joni, ascultă ce scrie în continuare. „Și dacă vreunul dintre voi nu știe cum să facă față unei anumite probleme care îi apare în viață, el trebuie doar să ceară înțelepciune de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă, fără să-i facă să se simtă nesăbuiți sau vinovați.”

„Problema mea este o problemă căreia eu nu-i pot face față. Hai să ne rugăm lui Dumnezeu ca să mă vindece. Exact cum spune acolo.”

Dick a pus cartea jos și a început să se roage: „Tatăl nostru, Îți mulțumim pentru grija ce o ai față de noi. Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău, Biblia, și pentru promisiunile ce ni le faci prin el. Cuvântul Tău spune: „Dacă vreunul dintre voi nu știe cum să facă față unei anumite probleme, el trebuie doar să ceară călăuzire de la Dumnezeu.” Doamne, acum noi cerem călăuzire din partea Ta. Te rugăm ia aminte la rugăciunile noastre, în Numele Domnului Isus. Amin.”

Apoi m-am rugat eu: „Doamne Isuse, îmi pare rău că nu am căutat mai mult ajutor și sprijin la Tine. Niciodată nu am considerat accidentul meu ca fiind o încercare a credinței mele, dar acum pot să-mi dau seama de acest lucru. Doamne, exact așa cum spune Cuvântul Tău, eu cred că acest accident a venit ca să pună la încercare credința și răbdarea mea, dar, în același timp, cred că Tu vrei într-adevăr să mă vindeci. Îți mulțumesc pentru această lecție. Cu ajutorul Tău, mă voi încrede pe deplin în Tine. Îți mulțumesc pentru că până și acest accident „lucrează” împreună spre binele meu. Mă rog ca cei din jurul meu să Te vadă pe Tine și puterea Ta lucrând în mine. În Numele Tău mă rog, amin.”

După aceea am început să văd mai mult laturile pozitive ale accidentului meu. În zilele ce au urmat, am împărtășit surorilor și doctorilor din spital și celor ce mă vizitau gândul că Dumnezeu îngăduise acest accident

pur și simplu ca să-mi încerce credința și răbdarea. „Și acum, cu această lecție învățată, mă pot încrede în El că mă va pune din nou pe picioare. O să vedeți!”

Și în orice împrejurare luam mereu această atitudine.

Într-o zi, doctorul i-a spus lui tata: „Ar trebui să știți că asigurarea dumneavoastră nu va reuși să acopere probabil toate cheltuielile legate de accidentul lui Joni. După câte se pare, înainte de a fi externată, cheltuielile ei de spitalizare se vor ridica la suma de 30.000 de dolari, sau poate chiar mai mult.”

Eu am intervenit în discuție și am zis într-un mod foarte natural: „Nu vă faceți griji! Dumnezeu ne va da tot ceea ce avem nevoie!”

Doctorul Sherrill mi-a explicat odată: „Joni, paralizia este în general mult mai puternică la o persoană athletică decât la oamenii obișnuiți. Vreau să știi că atunci când vei avea de-a face cu stări depresive, tu te vei război și vei duce o adevărată luptă cu ele.”

„Dumnezeu mă va ajuta!”, i-am replicat eu la repezeală.

Altădată, când o soră și-a dat cu părerea: „Am citit fișa ta. Știi, dacă fractura ar fi avut loc circa doi centimetri mai jos, ți-ai fi putut folosi acum mâinile. Ce păcat, nu-i așa?”, eu i-am răspuns: „Da, însă dacă fractura ar fi avut loc circa doi centimetri mai sus, aș fi fost deja moartă acum. Dumnezeu știe cel mai bine ce face, nu-i așa?”

Chiar a doua zi după Ziua muncii, Dick a trecut pe la mine și mi-a adus un cadou. Camera mea era ticsită cu tot felul de animale împăiate, postere, tablouri, ilustrate și alte suvenire reușite. Unul dintre acestea era un ursuleț din pluș verde și alb pe care îl înmuiasem într-o loțiune de bărbierit englezească și căruia îi dădusem numele lui Dick. Parfumul său binecunoscut îmi aducea aminte și-mi potolea dorul de Dick, atunci când el nu era de față.

De această dată Dick mi-a dăruit o Biblie de studiu uriașă, cu caractere suficient de mari ca să poată fi citită când era pusă pe dușumeaua de sub patul meu, iar eu mă găseam cu fața în jos. O puteam citi singură, dacă era cineva care să-mi întoarcă paginile. Pe prima pagină stătea scris:

„Preaiubitei mele Joni, în speranța că Hristos va rămâne de-a pururi în relația noastră, și că El ne poate da răbdare ca să ne așteptăm unul pe celălalt. Cu toată dragostea,

Dick

9 septembrie, 1967

Romani 8:28"

La puțin timp după Ziua muncii, Dick, Jackie și toți prietenii mei au plecat la colegiu. Ori de câte ori era posibil, Dick venea cu autostopul ca să mă vadă și să fie alături de mine. Nu știam cât de dificile erau pentru el toate aceste escapade sau dacă notele lui nu aveau de suferit din pricina grijii pe care mi-o purta. Consideram pur și simplu prezența lui acolo, lângă mine, un lucru absolut normal. În lumea mea îngustă și plină de egoism nu mă gândeam și nici nu-mi păsa cum se descurcă el, singura mea dorință fiind aceea de-a se afla acolo cu mine. La urma urmei, aveam nevoie de el. Fără să-mi dau seama, am început să-mi folosesc accidentul ca instrument de menținere a interesului deschis din partea lui. Într-o seară am recurs chiar și la șantaj.

„Bună, Joni”, a surâs Dick, aplecându-se să mă sărute.

„Unde ai fost? Este aproape ora opt!”

„Îmi pare rău, Joni, dar n-am putut pleca mai devreme. Cum ai petrecut ziua de astăzi?”

„Mi-ai spus că vei fi aici pe la șase, iar acum este aproape opt. Nu poți să stai cu mine decât o jumătate de oră înainte de-a trebui să pleci. Ce fel de vizită este asta?”, am răbufnit eu.

„Joni, ți-am spus că-mi pare rău. Pur și simplu nu am putut pleca mai devreme.” Dick se apăra, luând o poziție defensivă, și eu nu vroiam ca el să se supere pe mine.

„Dickie, simt că zilele sunt absolut groaznice fără tine. Noaptea trecută am visat că m-ai părăsit pentru o altă fată.”

„N-aș face niciodată așa ceva ...”

„Oh, Dickie, promite-mi te rog. Spune-mi că mă iubești și că nu mă vei părăsi niciodată.”

„Tu știi cât de mult țin la tine, draga mea!”

„Spune-mi! Spune-mi!”

„Te iubesc!”, a zis Dick cu simplitate. Aș putea spune

însă că nu a vrut s-o facă. Nu pentru că nu ținea la mine în mod profund — știam că mă iubește, ci mai degrabă pentru că l-a deranjat faptul că eu l-am forțat s-o spună. Întotdeauna îi plăcea să facă această declarație în felul său propriu și la vremea potrivită, aleasă de el. Dar a zâmbit și, vrând parcă să dea o nuanță spontană afirmației sale, a adăugat: „Joni, te iubesc demult. Dacă mai așteptai cinci minute și-aș fi spus-o din nou, fără să fi fost îndemnat.”

„Da, dar am nevoie s-o aud chiar acum, Dickie!”

„Bine. Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!” Și de fiecare dată când o spunea, se apleca deasupra mea și mă săruta.

„O, Dickie! Și eu te iubesc! N-o să fie minunat când voi putea pleca de aici?”

„Mă rog Domnului ca acest lucru să se întâmple cât mai curând. Sunt sigur că aceste deplasări ale mele cu autostopul îmi cam strică obiceiurile de studiu.”

„Poate să dureze încă mult timp.”

„Oh! Ți-au spus ceva astăzi?”, a întrebat el.

„Voi avea nevoie de câteva luni de reabilitare. Poate chiar un an de zile!”

„Serios?”

„Dickie, mi-e teamă. Am să rezist numai dacă ești și tu cu mine. Trebuie să mă ajuți, pentru că fără tine nu pot face nimic. Dacă tu mă părăsești, eu am să mor. Sunt convinsă. Nu voi fi în stare să trăiesc fără tine. Promite-mi că nu mă vei părăsi!”

„Bineînțeles că nu!”

„Dacă mă iubești cu adevărat, promite-mi că vei fi cu mine pentru totdeauna ...”

„Desigur”, a zis el, aruncându-și privirea în jos.

„Mai întâi îmi voi recăpăta mâinile. Apoi voi umbla pe picioarele mele. Și apoi vom putea merge împreună la colegiu”, i-am promis eu.

„Foarte bine”, a șoptit Dick.

„Cum este la colegiu? Este într-adevăr atât de multă ordine și eleganță?”

„O, da, este grozav. Cu toate că, într-adevăr, e mult mai greu decât la liceu”, a spus Dick. „Mult mai greu!”

„Poate că asta se datorează vouă, studenților. Ce mai face echipa ta?”, l-am întrebat eu.

„Echipa mea? O, cred că merge foarte bine. Primul meci îl vom susține vinerea viitoare.”

„Ești pregătit pentru el?”, l-am întrebat eu deja emoționată.

„Nu, pentru că eu n-am să joc”, mi-a răspuns el simplu.

„N-ai să joci? De ce?”

„Mi-am pierdut bursa de jucător de fotbal.”

„Dar de ce?”

„Ei, nu contează! Asta este!”

„Oh, Dickie, îmi pare rău!” *Desigur, din cauză că trebuia să mă viziteze pe mine atât de des, nu mai are timp și pentru antrenamente*, mi-am zis eu în sinea mea.

„Nu-i nimic. Încă mai avem timp pentru asta. Vrei să-ți citesc ceva din Biblie?”

„În seara asta nu, Dickie. Sunt obosită. Și apoi tu va trebui să pleci imediat. Mai bine îmbrățișează-mă și sărută-mă înainte de-a pleca.”

S-a aplecat deasupra mea, m-a prins tandru de bărbie și m-a sărutat dulce, îndelung. „Te iubesc”, mi-a șoptit. „Te voi aștepta o veșnicie dacă va fi nevoie, tu știi asta. Adu-ți aminte întotdeauna de lucrul acesta. Am să fiu mereu lângă tine.”

După ce a plecat și am rămas singură, am început să plâng cu amar. Mă simțeam atât de ieftină și egoistă. Îl trăsesem pe sfoară pe Dick, forțându-l să declare ce-am vrut eu. Dar a avut de ales? Ar fi putut să spună ceea ce simțea cu adevărat: „Joni, suntem încă prea tineri ca să știm dacă trebuie sau nu să ne căsătorim. Nu cunoaștem voia lui Dumnezeu cu privire la viitorul nostru. Să nu cântăm doar după ureche! Tu știi că poți conta întotdeauna pe mine. Eu țin foarte mult la tine!” Sunt sigură că asta ar fi vrut el să spună, dar aceste cuvinte nu erau îndeajuns de puternice pentru a potoli emoțiile mele zdruncinate. Și Dick era prea sensibil ca să-mi rănească sentimentele, mai ales după accident, așa că a preferat să spună exact ceea ce doream eu să aud.

Făcusem astfel o pană în relația noastră. Forțasem sentimente și angajamente, înainte ca ele să se fi copt. Am început să pun la îndoială chiar propriile mele motive.

„Am să fac ca totul să fie bine”, l-am făgăduit lui Dumnezeu în rugăciunile mele din seara aceea. „Am să

fac tot ce îmi stă în putință să fiu vrednică de dragostea lui Dick. Voi face tot posibilul ca să umblu din nou pe picioarele mele. Atunci el nu va mai trebui să mă iubească din cauza accidentului, ci pur și simplu pentru că va dori să mă iubească. Lucrurile vor intra pe făgașul normal. Asta vreau, Doamne! Te rog ... Te rog, Doamne, ascultă-mă ..."

* * * *

A doua zi, când a venit terapeutul spitalului, mi-am adus aminte de instrucțiunile lui Jason: „Tu trebuie să te lupți!” Și pentru că terapia fizică reprezenta primul pas către reabilitarea mea efectivă, m-am hotărât să-i acord toată atenția și energia.

Terapistul mi-a fixat brațele cu niște bandaje și apoi a început să-mi explice întregul proces.

„După cum știi, fractura ta s-a produs la nivelul vertebrelor cervicale a patra și a cincea. La primul nivel se găsesc nervii organelor vitale — inima și plămânii. Cei ce au de-a face cu fracturi la acest nivel rareori mai reușesc să trăiască.”

„Nervii de la nivelele al doilea și al treilea controlează mușchii gâtului și mișcarea capului”, a continuat ea. „O fractură la nivelele patru și cinci determină în general apariția cvadriplegiei, ca și în cazul tău de altfel. Nivelul al șaselea controlează mușchii brațelor și mușchii pectorali. Deci, tu simți umerii, partea superioară a brațelor și pieptul până chiar deasupra sânilor. Asta înseamnă că probabil vei putea antrena și educa alți mușchi, cei ai spatelui și ai umerilor, care să compenseze funcțiile anumitor mușchi ai brațelor pe care i-ai pierdut.”

„Asta vor să zică doctorii prin recuperarea mâinilor?”, am întrebat eu.

„Parțial, da. Diagrama musculară care ți s-a întocmit indică faptul că îți poți folosi bicepsii — mușchii din partea superioară a brațului, care asigură întreaga gamă de mișcări ale brațului — la o capacitate de 50%. Nu știm însă, până când nu vom începe terapia, ce sunt ei în stare să facă. Va trebui să antrenăm mușchi noi care să preia sarcina motorie a celor pe care i-ai pierdut.”

„Bine, să încercăm”, am zis eu.

„Mai întâi încearcă să ridici brațul folosindu-ți mușchii spatelui, ai gâtului și ai umerilor. Încearcă să faci doar cea mai mică mișcare”, m-a provocat ea.

Și am încercat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am închis ochii ca să mă concentrez mai puternic. Simțeam mușchii vibrând de încordare, dar parcă erau total independenți de voința mea. Nu i-am putut determina să se miște.

„Mai încearcă. O să reușești!”, m-a îndemnat terapistă.

Mi-am încheștat dinții și am încercat din nou. Dar nimic.

„Hai, Joni. Încearcă din nou”, a insistat ea.

„Credeți că nu încerc?”, i-am replicat eu scurt, bruscând-o pentru insistență.

„Problema este de a stimula noi mușchi ca să lucreze în locul celor vechi. Nu încerca să-ți ridici brațul folosind aceiași mușchi și mișcările lor dinainte. Gândește-te cum sunt înălțuiți împreună mușchii brațului cu ligamentele și oasele. Uită-te aici.” Și mi-a arătat niște diagrame într-o carte, trasând apoi acele linii pe propriul meu braț. „Încearcă acum să obții mișcarea de la acești mușchi. Încearcă să pui în mișcare brațul chiar și prin contractarea sau îndoierea spatelui.”

Am încercat încă o dată, în timp ce ea continua să-mi explice. Vreme de mai bine de zece minute mi-am încordat toate puterile și forțele voinței mele. Până la urmă brațul mi s-a ridicat vreo doi centimetri, iar apoi s-a prăbușit la loc, neputincios.

„Minunat! Grozav! Încă o dată”, m-a îndemnat ea. „Concentrează-ți întreaga energie și voință în a ridica acest braț, și a-l ține ridicat cât mai mult timp.”

Folosind toată puterea ce-am putut-o aduna în mine însumi, am încercat iar. După câteva momente tensionate de efort chinuitor, brațul mi s-a ridicat din nou, de această dată circa trei centimetri deasupra nivelului mesei, întinzând feșele cu care fusese legat.

„Din nou!”, mi-a ordonat ea.

„Nu mai pot. Mă doare! Este prea obositor! Trebuie să mă odihnesc mai întâi”, am rugat-o eu. După aproape o jumătate de oră, singurul lucru pe care reușisem să-l fac

era că mi-am ridicat brațul de două ori, cu doi-trei centimetri deasupra mesei.

„Foarte bine, Joni. După cum vezi, va fi o muncă istovitoare. Avem mult de lucru până să poți începe cu adevărat reabilitarea. Da, în curând te vei simți suficient de bine ca să ne părăsești pentru a pleca la Greenoaks”, a spus ea zâmbind.

„Greenoaks?”

„Da. Centrul de Reabilitare de la Greenoaks”, mi-a explicat ea. „Doctorul Sherrill o să-ți relateze amănunțit despre acest lucru. Oricum, acesta va fi pasul următor. Este un spital specializat în recuperarea handicapaților locomotori.”

„Un centru de reabilitare? Aha ... acum îmi aduc aminte. Acolo voi învăța să merg din nou pe picioarele mele!”

Terapista a zâmbit, mi-a dezlegat bandajele și s-a ridicat în picioare. „Noroc, Joni. O să mai lucrăm mâine. Să ne pregătim pentru Greenoaks!”

Patru

Timp de aproape o lună m-am concentrat asupra pregătirilor pentru Greenoaks. Era locul unde urma să învăț să merg pe picioarele mele și să-mi încep din nou viața. Când a sosit vestea că au un loc disponibil pentru mine, toată lumea a fost entuziasmată. Surorile și doctorii au venit cu toții pe la patul meu ca să-mi ureze numai de bine în acest nou pas către reabilitarea mea.

„Ei bine, fetiço, acum să fii cuminte! Fără nebunii și ștrengării”, a început doctorul Harris să mă tachineze, „că altfel va trebui să venim după tine și să te aducem înapoi aici.”

„O, nu, n-o să aveți ocazia!”, am exclamat eu. „Nu o să mă mai vedeți niciodată pe aici. Aveți de lucru berechet, o mulțime de bolnavi de care trebuie să îngrijiți. Desigur, într-o bună zi am să vin înapoi”, m-am corectat eu, „dar pe propriile mele picioare ... și am să vă invit să servim masa împreună la McDonald's.”

„Accept întâlnirea, fetiço”, a zâmbit doctorul Harris. Apoi m-a bătut pe umăr, mi-a făcut cu ochiul și a plecat.

Două surori, Anita (preferata mea) și Alice, m-au ajutat să dau jos de pe pereți tablourile și posterele și să-mi strâng toate lucrurile pe care le acumulasem în cele trei luni și jumătate de ședere în spital. S-au adunat câteva cutii bune!

În cele din urmă au venit brancardierii ca să mă ducă la ambulanța ce aștepta jos pentru a mă transporta la Greenoaks. Când au ieșit cu mine afară, trecând de ușile duble ale holului de la parter, o adiere ușoară de aer curat, proaspăt și parfumat mi-a gădilat nările, iar lumina strălucitoare a soarelui care era pretutindeni m-a înviorat dintr-o dată.

„Oh, ce grozav! Mai lăsați-mă vă rog doar câteva clipe ca să inspir acest aer nemaipomenit”, am insistat eu la

cei doi brancardieri. „Cum vi se pare aerul?“, i-am întrebat entuziasmată.

„Poluat!“, mi-a răspuns amabil unul din ei, râsuflând anevoie.

„O, este minunat!“ Am respirat adânc, trăgându-l în piept cu lăcomie și aproape sufocându-mă de mireasma lui bogată și, pentru mine, amețitoare.

„Hei, ai grijă că te îmbeți de-atâta oxigen“, m-a luat peste picior unul din ei. Apoi m-au urcat cu targă cu tot în salvare, au închis ușile și am pornit împreună spre Greenoaks.

Nu mă puteam stăpâni să nu fac comparație între ultima mea călătorie cu mașina salvării și cea de față. Atunci toți pomii erau verzi, iar florile luxuriante și iarba mătăsoasă te copleșeau. Vremea era caniculară și aerul umed, oamenii fiind îmbrăcați în haine lejere de vară. În schimb, acum vremea era răcoroasă și aerul rece. Magazinele erau împodobite pentru sărbătoarea Halloween-ului și peste tot se puteau zări reclame cu reduceri de prețuri. Copacii aurii, roșii și portocalii, ca de altfel întreg peisajul, oglindeau abundența de culori și țesături autumnale.

Trecuse un anotimp întreg de când stăteam în spital! Era un sentiment ciudat, dar nu mă deranja. Emoția și frumusețea unei plimbări cu mașina, după mai bine de trei luni de ședere pe un pat de spital, erau mult prea palpitate și tulburătoare ca să nu alunge părerile de rău pentru o vară pierdută. Fața îmi era scăldată de razele calde și strălucitoare ale soarelui ce pătrundea lacom prin fereastra mașinii, iar aerul proaspăt și curat năvălea înăuntru pe geamul deschis de la șofer. Era o experiență atât de plăcută, încât îmi venea să țip de bucurie.

Pe măsură ce ne apropiam de Greenoaks deveneam tot mai entuziasmată. Greenoaks! Însuși numele avea o rezonanță agreabilă în sine: Stejarii Verzi! Îmi închipuiam deja în mintea mea o construcție masivă, în stil colonial, cu intrarea străjuită de stâlpi albi și înalți, dominând pajiștile largi, îmbrăcate cu iarbă verde și umbrite de stejari uriași.

Însă, când am oprit pe aleea din fața clădirii, am putut să observ cu uimire că nu semăna deloc cu ceea ce-mi

imaginasem eu. Dimpotrivă, era o construcție joasă și lăbărțată, din cărămidă roșie, arătând mai mult a complex de birouri, parc industrial sau fabrică.

„Am ajuns”, spuse șoferul.

„Da?”, am zis eu abia perceptibil.

„S-a întâmplat ceva?”

„Oh... nu. Cred că nu”, am răspuns eu cu sfială. „Știți, mă gândesc că ceea ce plăsmuiești singur cu propria-ți imaginație nu este întotdeauna la înălțimea așteptărilor, nu se potrivește de fiecare dată cu realitatea.”

El a încuviințat dând din cap și apoi a adăugat: „Nu-ți fie frică, aici se face treabă bună. Cred că o să-ți placă. Sunt câteva fete de vârsta ta aici. Ar trebui să vă înțelegeți de minune.”

„Să sperăm”, i-am răspuns eu temătoare și neîncrezătoare. Și în timp ce mă împingea pe coridor spre salonul care fusese pregătit pentru mine, am reușit să-mi arunc privirea prin ușile deschise ale unor camere. Era liniște, ca la spital. Nimeni nu era „tămăduit” ... nu văzusem pe nimeni *umblând*.

Am văzut, în schimb, oameni gârboviți purtați în scaune pe roțile, alții împachetați în paturi Stryker sau, pur și simplu, stând tolăniți pe paturile lor. Holurile păreau întunecate și apăsătoare, iar persoanele în cărucioare ce stăteau înșiruite pe margine le făceau și mai neatrăgătoare. Fiind un așezământ vechi, se simțea nevoia imperioasă de renovare.

Am ajuns la camera mea dezamăgită și total descurajată. Mama și tata mă așteptau acolo. Ei semnaseră deja pentru mine și se îngrijiseră de toate detaliile legate de înregistrare, precum și de aspectele financiare ale șederii mele acolo. Au încercat să mă îmbărbăteze și să-mi dea curaj, dar imediat ce m-au văzut instalată în cameră și cât de cât liniștită, s-au scuzat și au plecat. Această reacție a lor nu-mi era deloc străină, aducându-mi aminte de împrejurările de la Spitalul Orășenesc, când au aflat că leziunea mea va fi permanentă. Știam că erau din nou dărâmați și că nu doreau să mă facă părtaşă lacrimilor și decepțiilor lor. Plecând, mi-au promis: „Ne vom întoarce cât de curând posibil, draga noastră.”

După ce au plecat, mi-am aruncat privirea în jur prin camera mea. Alte patru fete împărțeau cu mine micuțul salon. M-am hotărât să mă prezint. „Bună! Mă numesc Joni Eareckson”, am început eu să le vorbesc.

„Joni Eareckson!” Mi-am auzit numele repetat cu dispreț, urmat apoi de o serie de vorbe obscene. „La Spitalul Orășenesc numai de numele ăsta auzeam: Joni în sus, Joni în jos. M-am săturat. Îmi vine să vomit!”

Năucită de această voce crudă și înverșunată, m-am străduit totuși să zâmbesc și am replicat: „O, nu știam că am aici un fan-club.”

Și s-a spart gheața. Celelalte au izbucnit în râs. „Va trebui s-o scuzi pe Ann”, mi-a explicat o fată. „Și ea este nou venită aici. A fost internată la Spitalul Orășenesc după tine, și cred că nu a fost deloc o pacientă cuminte și vrednică de urmat cum ai fost tu. De aceea personalul medical a plictisit-o comparând-o mereu cu tine. Pe mine mă cheamă Betty, Betty Jackson. Fata din patul de acolo este Denise Walters.”

„Bună. Scuză-mă că nu mă ridic din pat.”

„Te scuz, că n-am ce face”, am glumit eu, adăugând: „Îmi pare bine de cunoștință, Denise.”

„Și pe ea o cheamă tot Betty”, mi-a spus Betty Jackson, încercând zadarnic să mi-o arate cu brațul neputincios, „Betty Glover. Mie mi se spune B.J. ca să ne deosebim.” Betty Glover era o fată drăguță, o negresă delicată, care arăta mult mai tânără decât noi.

„Bună, Betty”, i-am zâmbit eu.

Betty m-a privit și a dat ușor din cap, în semn de răspuns.

„Eu mă găsesc aici din același motiv ca și tine: mi-am frânt gâtul”, mi-a explicat B.J. „Betty are un cheag de sânge pe șira spinării. Medicii o studiază să vadă de ce este paralizată. Iar Denise se află aici pentru că are S.M.”

„S.M.?”, am întrebat eu în necunoștință de cauză.

„Scleroză multiplă”, m-a lămurit ea.

Mi-a părut rău că am întrebat. Mi-am adus aminte că auzisem despre S.M. în spital. *Este o boală fatală. Probabil că Denise va muri înainte de-a ajunge să împlinească douăzeci de ani*, m-am gândit eu, înfiorându-mă înăuntrul meu și minunându-mă cum era în

stare să-și mențină această ținută grațioasă și atitudine deschisă.

„Și aici, în acest colț”, s-a strâmbat B.J., făcând pe bufonul și privind într-acolo, „este Ann Wilson, cu a cărei gură ai făcut deja cunoștință. Ann este acuzată de ...”

„Ptui, du-te...”, a înjurat Ann. Apoi a apucat țigara dintre buze și a aruncat-o spre Denise, dar aceasta a aterizat inofensivă pe dușumea.

„Ei bine, acum ai făcut cunoștință cu noi. Ești pregătită pentru o astfel de companie?”, m-a întrebat B.J.

„Cred că ... cred că da”, m-am bâlbâit eu. *Cu excepția lui Ann și a fumatului ei*, mă gândeam în sinea mea.

Ann își aprinsese deja o altă țigară. Cât timp fusesem în spital am reușit să-i conving pe fumători să nu fumeze în apropierea mea. La Greenoaks mulți pacienți fumau. Pentru mine fumatul era ceva foarte scârbos, un lucru pe care aș fi vrut ca oamenii să-l facă numai acasă la ei, în propriile lor camere, și nu în apropierea mea. Uram fumul înecăcios și mirosul înțepător al țigării. Dar aici nu puteam revendica decât o cincime din cameră, eu fiind numai una din cinci. Nu era altceva de făcut decât să mă obișnuiesc cu fumul și să mă adaptez astfel situației.

Am încercat totuși unicul șiretlic pe care îl aveam la îndemână, zicându-i lui Ann: „Știi, chestiile astea provoacă cancer la plămâni. O să te ucidă!”

Ea s-a uitat țintă la mine și mi-a replicat pe un ton neobișnuit de calm: „Dar de ce crezi că fumez?”

Totuși, Ann nu era nici pe departe atât de dificilă și de plină de nazuri cum mi s-a părut la prima vedere. Puteam să identific la ea multe dintre sentimentele de amărăciune și indignare pe care le încercasem și eu. *Cu câteva săptămâni în urmă treceam și eu prin aceeași stare de depresiune și disperare*, mi-am amintit eu. Și eu voiam să mă sinucid ... Ann era mult mai confuză și mai tulburată decât oricine altcineva. Se mânia și profera injurii pentru că nu știa altceva mai bun. De aceea m-am hotărât să încerc s-o cunosc mai bine.

În zilele imediat următoare am reușit să-mi formez o imagine și mai detaliată despre Greenoaks. Pacienți de toate vârstele, proveniți din toate mediile și categoriile sociale, profesionale și rasiale, erau cazați în cele patru

aripi ale instituției. Se găseau aici oameni cu diferite amputații, paraplegici, cvadriplegici, victime ale poliomielitei, precum și suferinzi de distrofie musculară, scleroză multiplă și alte boli care afectau sistemul locomotor și cel nervos.

„Cum se face că sunt atât de mulți pacienți noi, mai ales de vârsta noastră?”, am întrebat-o pe B.J.

„Fracturi de gât. Cele mai frecvente cazuri de frângere a gâtului se produc în sezonul de vară, ca urmare a accidentelor de înot sau de plonjare în apă. Majoritatea petrec de obicei câteva luni în unul dintre spitalele orașenești, și apoi vin aici pentru reab”, mi-a explicat B.J.

Am căutat să țin minte modul în care a abreviat ea cuvântul *reabilitare*. Auzisem și alte asemenea jargoane „de interior” sau prescurtări pe care le foloseau fetele, astfel că începusem să mă familiarizez deja cu ele.

„Oare câte cazuri noi de gâturi frânte sunt aici?”, am întrebat-o eu în continuare pe B.J.

„Oh, poate zece, cincisprezece.”

„De cât timp ești tu aici, B.J.?”

„De doi ani”, mi-a răspuns ea.

Doi ani!, m-am chircit eu în sinea mea la cele auzite. *Doi ani... și încă e paralizată ... și stă încă în pat ca și mine!* Gândul că și eu aș fi putut sta acolo la fel de mult, pur și simplu m-a deprimat. Nu am mai fost în stare să-mi deschid gura o bună perioadă de timp.

În noaptea aceea, așa cum stăteam întinsă pe patul meu Stryker încercând să adorm, m-a cuprins aceeași stare de amărăciune care mă deprimase la spital. Am încercat să mă rog, dar în zadar. Pentru a mă încuraja singură, am încercat să mă gândesc la câteva din promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu, însă nimic nu părea să-mi redea liniștea și încrederea.

Am observat că, în aparență, celelalte fete s-au adaptat situației. Vorbeau încet și potolit în așteptarea „stingerii”. Excepție făcea Ann care vorbea și se văita cu glas tare, presărându-și protestele cu un limbaj grotesc, cu vorbe nesărate și indecente. Atitudinea ei m-a făcut să iau o hotărâre: chiar dacă ar trebui să petrec tot restul vieții într-un astfel de așezământ, voi fi pașnică și agreabilă, cel puțin la suprafață, și nicidecum ca Ann. Ea nu

avea deloc prieteni în afara spitalului, iar în interior toți o tratau cu aceeași monedă. Nimeni nu încerca s-o înțeleagă sau să se împrietenească cu ea.

Eu trebuie să am prieteni, am nevoie de prieteni, sau o să-mi pierd mințile, mi-am zis în gândul meu. De aceea m-am hotărât să nu-mi pierd niciodată calmul cu mama, cu tata, cu Jackie sau cu alții, când vor veni să mă viziteze. Oricum m-aș simți, oricât aș fi de înveninată, nu voi lăsa să se observe.

„Este o idee bună”, a remarcat B.J. a doua zi, când i-am împărtășit gândurile mele. „Aici toți suntem la fel. Așa că nu te vei bucura de prea multă simpatie. De fapt, cred că ar fi înțelept din partea ta să nu-ți faci prea mulți prieteni pe aici.”

„De ce?”, m-am mirat eu.

„Locul ăsta este un turn de fildeș. Aici toți suntem la fel, mai mult sau mai puțin neputincioși, și de aceea ne simțim bine. Când reușești să stai destul de lejer în capul oaselor, ți se permite deja să faci vizite acasă, să petreci un timp în sânul familiei, dar nu poți concepe să nu te întorci. Este mai ușor să stai aici, cu oameni la fel ca tine. Pe nimeni nu deranjează cârjele, protezele, scaunele pe roțile și toate celelalte, pentru că toți sunt la fel. În schimb, este greu să părăsești acest loc și să trăiești în exterior. Oamenii de pe stradă cred că dacă ai picioarele paralizate, înseamnă că și mintea ți-e afectată, tratându-te astfel ca pe o marionetă. Toți cei care au avut curajul să-și înceapă din nou viața printre oamenii fără infirmități, au sfârșit de fiecare dată prin a se reîntoarce aici, tânguindu-se de handicapurile lor, dar în același timp resemnați și mulțumiți că se simt acasă. Dacă îți faci prea mulți prieteni aici, la fel se va întâmpla și cu tine. Simplul fapt că este *mai ușor* de trăit într-un turn de fildeș nu înseamnă că este mai bine. Sunt convinsă că nu este! Stau aici de doi ani! Prin tot ce faci, ai grijă să-ți păstrezi prietenii de afară!”

În această privință, Jay parcă simțea nevoile mele sufletești și afective. Nu numai că venea să mă viziteze de una singură, dar adeseori aducea și pe vechile ei colege de școală. Îmi aduc aminte de un moment deosebit, când Jay, împreună cu câteva prietene de-ale

ei, au trecut pe la mine în ajunul sărbătorii Halloween-ului, toate îmbrăcate în costume dintre cele mai comice și bizare. Spre deosebire de Spitalul Orășenesc, aici nu era permisă nici o încălcare a regulilor, personalul de la Greenoaks limitând cu severitate orele de vizită. Astfel că la ora opt fix fetele au fost obligate să părăsească încăperea.

Zilele se scurgeau monotone, după o rutină banală. Singurele momente de fericire erau cele petrecute împreună cu vizitatorii mei. Eram silită să stau la pat datorită plăgilor sensibile ce-mi apăruseră pe corp. O soră mă hrănea în fiecare dimineață, îmi golia plosca, și apoi avea grijă să se asigure că oglinda rotundă de deasupra capului meu era bine poziționată astfel încât să mă pot uita la televizor. În jurul prânzului se repeta același ritual, urmat de vizionare TV. Dimineața puteam urmări jocuri și întreceri sportive, iar după-amiază, seriale melodramatice și spectacole. Seara, o nouă masă și îndepărtare a resturilor, urmate iarăși de intoxicare TV până la ora stingerii. Fiecare nouă zi era o prelungire plicticoasă și monotona a zilei precedente—mâncare, vizionare TV, somn—într-un ciclu invariabil și dezgustător.

A trebuit să mă obișnuiesc să mănânc și să beau repede. Personalul ce avea grijă de noi era în permanență foarte ocupat, prea ocupat ca să zăbovească cu cei care-și pierdeau timpul în fața mâncării. Pur și simplu era prea ocupat ca să mai poată face și altceva decât să îngrijească de necesitățile noastre fizice cele mai urgente. Dacă mă mânca nasul, trebuia să aștept până ce Jay sau vreo soră se găsea prin apropiere. Părul începuse să-mi crească și să mi se încâlcească, devenind tot mai sliinos și plin de mătreasă, pentru că nimeni nu-și făcea timp să mi-l spele.

Într-o zi, când Jay a venit să mă viziteze, a întrebat: „Ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor?”

„Ce miros?”, i-am replicat eu.

„Uf! E părul tău, Joni. Când ți l-au spălat ultima dată?”, a insistat Jay.

„Cred că este mai bine de o lună de atunci. La Spitalul Orășenesc”, i-am răspuns eu.

„Vai, e groaznic! Pute atât de urât! Trebuie neapărat să

fac ceva cu el!", a exclamat ea. Și îndată a căutat cele necesare, a luat un lighean și un săpun, și a improvizat ceva cu care să-mi usuce părul.

„Oh, ce bine mă simt!", am remarcat eu.

„Eu sunt următoarea!", a strigat Denise. „Jay, spală-mi te rog și părul meu."

„Apoi și pe mine!", au răsunit deodată glasurile celor două Betty. În acest fel, spălarea săptămânală a părului nostru, precum și perierea și aranjarea lui, au devenit o obișnuință și, în același timp, o datorie pentru Jay, până când „regulamentul" a avut grijă să pună capăt eforturilor ei.

Pe măsură ce-mi creștea părul și puteam chiar să-l pieptăn, am început să fiu interesată de înfățișarea mea. Efectele secundare ale medicamentelor începuseră oarecum să se șteargă și nu mai arătam deloc așa de grotesc. Totuși, eram încă foarte slabă, sub greutatea normală, iar oasele îmi ieșeau prin pielea subțire, făcând să-mi apară niște bube deschise și urâcioase.

Diana White, o prietenă din liceu și de la organizația *Viața tinerească*, a început să mă viziteze în mod regulat. Era o fată credincioasă, foarte sensibilă și atentă, cu o personalitate aparte și bine conturată. Întotdeauna lăsa impresia că este fericită și veselă. Totuși, pe cât era de optimistă, pe atât era de practică. Atitudinile și comportarea ei arătau că nu era deloc o ființă superficială, naivă și nepăsătoare, pentru care tot ce zboară se mănâncă, ci, dimpotrivă, înfrunta dificultățile și pesimismul în care o împingeau împrejurările vieții cu puterea propriei sale personalități. Avea un spirit de sacrificiu și de ajutorare înnăscut, făcându-se imediat acceptată și iubită de cei din jur. Fața ei mare, părul întunecat, ochii ce-i străluceau atunci când vorbea, precum și zâmbetul pe care îl avea mereu pe buze, mă determinau să fiu mai optimistă și să mă simt tot mai bine dispusă.

Vizitele ei îmi erau de tot mai mare ajutor, cu atât mai mult cu cât Jackie, care avea acum de înfruntat tumultul lăuntric al propriilor sale probleme, nu mai venea să mă viziteze atât de des. Încurajările pe care le primeam din partea Dianei, și lecturile ei din Cuvântul lui

Dumnezeu îmi umpleau golul ce se crease în existența mea prin faptul că Dick, din pricina studiilor, nu mai putea să mă viziteze la fel de des ca înainte. Pe de altă parte, Jason a început să iasă din viața mea. Auzisem de la alții că se întâlnea cu o fată pe care o cunoscuse la colegiu, și că relația lor părea destul de serioasă.

M-am bucurat atunci când terapia fizică a început să devină o parte a rutinei mele zilnice, îmbogățindu-mi și diversificându-mi astfel traiul monoton.

La început, terapistă Barbara Marshall venea în camera mea, ocupându-se cu exersarea mușchilor de la membrele mele paralizate. Apoi, după câteva săptămâni, a început să mă ducă la sala de terapie fizică unde petreceam câte două ore în fiecare zi. Când am intrat pentru prima dată în acea încăpere am avut impresia că mă găsesc într-o adevărată cameră de tortură. Erau acolo tot felul de aparate și dispozitive bizare pentru întinderea și îndoirea brațelor, a picioarelor și a trupurilor neputincioase ale bolnavilor. Dar oricât de ciudată și de neplăcută mi s-a părut la început, a avut până la urmă implicații pozitive asupra mea: acolo urma să învăț să umblu și eu, ca și ceilalți, în cărje.

Joe Leroy, un ajutor din camera de terapie, vânos și plin de răbdare, m-a plimbat pe la toate aparatele, arătându-mi și explicându-mi ce are să se întâmple atunci când terapistă mă va supune la întreaga gamă de mișcări posibile și în același timp necesare pentru a nu mi se atrofia mușchii membrelor.

„Iată”, mă încuraja el, „tot acest balet are într-adevăr un scop.” Apoi continua să mă lămurească cum răsucirea, arcuirea și întinderea picioarelor, a brațelor și a corpului vlăguit, sub toate unghiurile și în toate formele, mă vor ajuta să mă restabilesc.

„Toate acestea îți mențin elasticitatea mușchilor”, îmi explica Joe.

„Dar eu nu simt nimic. Și, de fapt, ce contează dacă se înțepenesc?”, îl întrebam eu.

„Creează probleme pentru circulația normală a sângelui. De asemenea, când mușchii sunt imobilizați, mâinile și picioarele se contractează și întreg corpul se înțepenește, deformându-se”, îmi spunea Joe, arătând

spre pacienții ce lucrau de zor împreună cu terapiștii lor.

Exercițiile de terapie fizică durau câte douăzeci de minute în fiecare zi și aveau drept scop restabilirea elasticității mușchilor mei, chiar dacă ei n-ar mai fi putut să funcționeze niciodată. După aceea, terapiștii au început să mă pregătească din punct de vedere fizic ca să pot trece de la patul mecanic Stryker în care încă mă găseam, la un pat obișnuit.

Au urmat apoi niște exerciții istovitoare care încercau să mă obișnuiască din nou cu șederea în poziție verticală. Mă legau pe o placă rabatabilă și mă roteau, astfel încât capul mi se ridica în sus, iar picioarele mi se lăsau în jos. Părăsind încetul cu încetul poziția verticală, simțeam cum tot sângele mi se scurge din cap și valuri de greață năvălesc peste mine.

„Așteptați! Nu mă ridicați mai sus! Nu pot să rezist!”, strigam eu.

Chiar și numai câteva secunde cu capul puțin ridicat erau prea mult pentru mine, după aproape șase luni de stat la orizontală.

„Oh, Joe”, am suspinat eu, „credeam că o să leșin! Oare o să mai fiu vreodată în stare să șed în capul oaselor?”

„Desigur, Joni. Numai că asta cere timp. Nu te-am ridicat decât vreo 45 de grade. Vom încerca din nou și vei rămâne așa o perioadă puținel mai lungă. Apoi, după ce vei rezista mai multe minute în această poziție, vom mări unghiul. De Ziua Recunoștinței va trebui să poți să stai deja pe scaun”, a spus Joe radios și plin de optimism.

Earl, un alt ajutor din sala de terapie, a încuviințat dând din cap și adăugând: „Vezi, corpul tău este atât de obișnuit să stea culcat, încât circulația sângelui s-a adaptat pur și simplu la această poziție orizontală.” Și își presăra explicațiile cu gesturi largi și năvalnice ale mâinilor. „Când îți ridicăm corpul, sângele ți se scurge din cap și ai impresia că-ți pierzi cunoștința, văzând negru înaintea ochilor. Dar dacă vom repeta această manevră, încetul cu încetul, inima ta „o să-și reamintească” și o să înceapă să-și facă din nou treaba ca înainte. Pulsul se va întări, iar sângele va fi pompat din nou spre creier.”

Așadar, exersând în fiecare zi tot mai mult, am reușit „să stau în capul oaselor” înțepenită de acea masă rabatabilă, fără să mi se întunece vederea sau să mi se facă greață.

Totodată mi-au fost inventariate reacțiile și capacitățile musculare. Doctorii și terapiștii au constatat că am simțuri absolut normale în zona capului, a gâtului, a umerilor și până către clavicule. Simțeam ceva ca niște furnicături ușoare și în partea de sus a brațelor și pe piept, o anume senzație stranie ca și cum aceste porțiuni ale corpului ar fi adormit.

În urma progreselor ce le obțineam în cadrul terapiei fizice, Diana trecea întotdeauna pe la mine și mă încuraja. Optimismul ei era contagios. De fiecare dată când venea în vizită, aducea cu sine noi încurajări din Biblie. „Ascultă ce scrie la Ioan 16:24”, a exclamat ea odată: „Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” Nu-i minunat lucrul acesta?”

„Da, într-adevăr e minunat! Poate că Dumnezeu are un plan deosebit pentru mine. Ai auzit ce se va întâmpla la biserica noastră?”, i-am zis eu.

„La biserică?”, a întrebat Diana surprinsă. „Nu. Ce anume?”

„Biserica noastră va organiza o noapte de veghe, un serviciu special de rugăciune pentru mine. Se vor ruga pentru vindecarea și reabilitarea mea”, i-am explicat eu.

„Oh, într-adevăr e nemaipomenit! „Cereți, și veți căpăta”, a repetat Diana.

În plus, am fost încurajată de faptul că ședințele de terapie fizică la care participam asiduu, au început să-mi provoace furnicături la nivelul degetelor de la mâini. Deși erau încă amorțite și paralizate, aveam senzația vagă că totuși le simt. Știam că Dumnezeu Își începe în mine lucrarea Sa de vindecare.

În noaptea când a avut loc serviciul special de rugăciune de la biserică, prieteni din liceu, profesori, părinți ai prietenilor mei și prieteni ai prietenilor mei s-au îngrămădit, umplând până la refuz Biserica

Episcopală Reformată a episcopului Cummings. Iar eu m-am culcat, nădăjduind că a doua zi dimineață o să mă trezesc complet vindecată.

Dar, desigur, nu s-a întâmplat așa. Am început atunci să mă gândesc în mod rațional la faptul că Domnul punea la încercare credința noastră și că, în realitate, procesul de vindecare și de restabilire completă va avea loc lent și treptat, nu dintr-o dată, în mod supranatural.

Când Diana, Jay, părinții mei și prietenii de la *Viața tinerească* veneau să mă viziteze, lăsam să se vadă că totul merge bine, că toate lucrurile se află sub control, ascunzându-mi propria nerăbdare, deznădejde și dezamăgire.

„Dumnezeu o să mă vindec!” le făgăduiam eu de fiecare dată. „Să continuăm să ne rugăm și să credem acest lucru!”

„O, Joni”, tresărea cineva, „ești, fără îndoială, o fată curajoasă. Aș dori să am și eu credința ta.”

Iar eu îi zâmbeam suav și mă rugam în șoaptă lui Dumnezeu ca să grăbească vindecarea mea.

Cinci

În luna decembrie eram încă slăbită, subțire și plină de bube, dar terapia fizică mi-a permis să stau în capul oaselor destul de mult timp astfel încât să pot merge acasă pentru o zi. Am ales ziua de Crăciun și am început să mă emoționez, făcându-mi o mulțime de planuri în legătură cu ea. După ce m-au anunțat că pot să merg acasă pentru o zi, a urmat o noapte în care n-am putut închide un ochi de emoție. Stăteam trează în întunericul din cameră și încercam să-mi deapăn toate amintirile Crăciunului de dinaintea accidentului: cum mă plimbam prin zăpadă cu Dick, Ajunul Crăciunului de la catedrală, cum făceam îngerași de zăpadă, cum beam ciocolată fierbinte așezați pe marmura de lângă cămin și cântam colinzi de Crăciun, iar eu acompaniam la chitară ... Oare cum va fi anul acesta?

În cele din urmă a sosit și ziua de Crăciun! Jay a ajutat-o pe sora de la spital să mă îmbrace și să mă pregătească pentru călătoria acasă. Am îmbrăcat costumașul de culoare închisă pe care îl cumpărasem în excursia ce-o făcusem în Vest, împreună cu familia, doar cu câteva săptămâni înainte de accident. Atârna pe mine ca un sac. Jay mi-a cumpărat și o perucă blondă, foarte drăguță, pentru a-mi acoperi părul care nu era încă destul de lung să poată fi aranjat.

Tata a tras mașina în dreptul ușii și a așteptat acolo până când Joe și Earl m-au cărat la mașină și m-au așezat înăuntru. Apoi au dat instrucțiuni familiei mele despre modul cum trebuie să călătorească cu mașina un cvadriplegic.

„Nu m-am gândit niciodată că, pur și simplu, a călători cu mașina este ceva periculos”, am zis eu.

adăugând: „desigur, exceptând cazul unui accident.”

„Nu trebuie neapărat să suferi un accident ca să te lovești”, m-a atenționat Joe. „Vezi tu, un cvadriplegic nu poate ședea singur în capul oaselor. Dacă mașina se clatină, se oprește brusc, sau chiar numai dacă cotește într-o intersecție, tu vei fi purtată de inerție, pierzându-ți echilibrul. Te vei rostogoli, lovindu-te poate cu capul de ușă sau zdrobindu-ți fața de bord sau de parbriz, dacă stai în față.” El a explicat apoi celor ce mă însoțeau cum să mă strângă cu centura de siguranță și, în același timp, le-a atras atenția să nu uite să mă sprijine, în special la porniri, opriri și în curbe.

Pe drumul către casă nu s-a întâmplat nimic deosebit, și călătoria mi s-a părut fascinantă și plină de plăceri mărunte și interesante. Acum e iarnă, mă gândeam în sinea mea. S-au scurs deja două anotimpuri de când am plecat de-acasă.

„Iată, aproape că am ajuns”, a remarcat Jay, în timp ce mașina cotea în intersecția triunghiulară atât de familiară nouă. Mi-am ridicat privirea de-a lungul străzii și am zărit clădirea liceului, casa profesorului meu de pian, farmacia—toate neschimbate, așa cum existau în amintirile mele. Am simțit deodată cum mă copleșește prelung un fior de nostalgie și dor de casă.

După câteva minute am ajuns pe strada abruptă din fața casei și am apucat-o pe aleea care ne ducea la ușă din spate. După ce am oprit, tata și cu Jay m-au ridicat cu mare băgare de seamă din mașină și m-au dus înăuntru.

Sentimentul dorului de casă era acum împlinit. Casa era decorată feeric pentru sărbătorile de iarnă, iar în sufragerie, camera unde urma să stau eu pentru o zi, te întâmpina un brad mare și înmiresmat.

Mama obținuse cumva un pat special de spital și-l așezase chiar în sufragerie. Mă gândeam la vechea mea cameră ce se găsea chiar deasupra, păstrătoare a atâtor gânduri ascunse, rugăciuni și speranțe de-ale mele. Desigur, ai mei nu puteau să mă ducă acolo, urcându-mă pe scările înguste și răsucite, astfel că pentru această unică zi, sufrageria avea să fie camera mea, locul unde urmau să se deruleze cele mai multe dintre evenimentele zilei.

Mama așezase la perete masa cea uriașă și grea din sufragerie pentru a face camera mai confortabilă. Când a construit casa, cu siguranță că tata a știut că vom petrece și ne vom distra foarte mult, pentru că a făcut această cameră imensă — de două-trei ori mai mare decât o sufragerie obișnuită, avea aproximativ 50 de metri pătrați — iar în mijloc a așezat o masă mare, la care puteau sta cu ușurință patrusprezece persoane.

Focul pâlpâitor din căminul de piatră, ornamentele de Crăciun, frumos decorate și parfumate, lumânările și artificiiile umpleau camera de fericire. Aproape că era prea mult pentru simțurile mele slăbănogite. Mirosurile, luminile, sunetele, întreaga priveliște mă intoxica. În timpul șederii mele în spital și al izolării de la Greenoaks, spiritul meu suferise odată cu trupul, fiind privat de orice relație senzorială. Acum însă camera se învârtea împreună cu mine, toate aceste senzații năvălind ca un potop asupra creierului meu, într-o adevărată sărbătoare a plăcerii.

Nu eram în stare să șed prea mult în capul oaselor fără a simți oboseala, astfel încât patul de spital pe care îl adusese mama s-a dovedit foarte util. Pe jumătate ridicată și jumătate întinsă am putut să particip la tot ce s-a petrecut în cameră. Îmbrăcată în costumaș și cu peruca blondă pe cap, mai arătam a „făptură omenească”, deși eram conștientă de înfățișarea mea. În special picioarele mele mi se păreau foarte dizgrațioase, proiectându-se neputincioase și dezgustător în afară.

„Mami, te rog, vrei să mă acoperi?”, am întrebat eu.

„Ți-e frig, dragă?”

„Nu. Vreau doar să fiu acoperită. Arăt îngrozitor.”

„Nu-i adevărat”, mi-a răspuns ea. „Arăți minunat. Nu-i așa, Jay?”

„Desigur”, a răspuns sora mea.

„Totuși vreau să fiu acoperită. Ia pătura neagră și pune-o peste picioarele mele. Nu vreau ca cei ce vin la noi să se holbeze la ele. Te rog!”, am insistat eu.

„Bine, Joni, cum vrei tu”, a zis mama în timp ce arunca pledul pe picioarele mele și mă înfășura. Adevăratul motiv pentru care doream să-mi fie acoperite picioarele nu era acela de a le ascunde neputința, ci, mai degrabă,

pentru că îmi aduceau mereu aminte, mai mult decât orice altceva, cât de diferit era acest Crăciun. N-aș fi putut suporta să le privesc.

Dick, împreună cu familia și mai mulți prieteni, au venit să mă viziteze, astfel că timpul s-a scurs cu repezi-ciune. La început am fost revoltată și nemulțumită de această scurgere grabnică a timpului. Apoi, pe măsură ce mintea mea depăna amintirea sărbătorilor de Crăciun anterioare, m-am întristat și m-am deprimat văzând deslușit schimbările intervenite în viața mea.

Nu mai puteam să alerg prin zăpadă sau să merg cu colindul pe la vecini. Astfel de plăceri se sfârșiseră pentru totdeauna, și se părea că fiecare își dădea seama de acest lucru. Nu curgeau lacrimi, cel puțin nu se vedeau acum, însă aerul de tristețe care se simțea dincolo de înfățișarea unora era greu de suportat.

Nu am plâns până când nu am ajuns din nou în patul meu de la Greenoaks, dar acolo am izbucnit fără să mă pot opri. B.J., Betty, Denise și Ann fuseseră de asemenea acasă în ziua de Crăciun. Dar pentru toți, și pentru cei care au mers acasă, și pentru cei care n-au avut unde merge, Crăciunul a însemnat același lucru: o reamintire tristă și deprimantă a timpurilor mai bune și a locurilor mai fericite de pe vremea când eram ființe întregi.

Am încercat să-mi evaluez sentimentele față de ceea ce se întâmplase acasă, de Crăciun. Eram fericită și emoționată de faptul că am mers acasă; dar, eram complet năucită de experiența reîntâlnirii cu cei dragi și cu locurile vechi într-o stare cu totul schimbată, ciudată și nouă.

Când a venit sora a doua zi, m-a examinat și mi-a zis: „Joni, îmi pare rău, dar asta va trebui să fie ultima ta vizită acasă, cel puțin pentru un timp.”

„De ce?”

„Pentru că s-au deschis toate bubele de pe spatele tău și de pe șolduri! Protuberanțele oaselor ți-au ieșit în exterior, pur și simplu frecându-ți pielea. Ele nu se vor vindeca până ce nu te vom pune din nou în patul mecanic Stryker”, a spus ea fără ocol.

„Dar nu pot să stau deloc în sus?”, m-am plâns eu.

„Îmi pare rău, nu! Stând ridicată, pielea se întinde și

toate bubele se rup. Să așteptăm până se vor închide și vindeca complet."

Dick venea cât de des putea, făcând autostopul pe o distanță de peste 90 de kilometri de la Universitatea din Maryland. Pot spune că accidentul meu într-adevăr îl consuma, emoțiile sale fiind la fel de tocite și de uzate ca ale mele.

"Dickie", i-am spus eu într-o zi, „noi am rămas în trecut. Nu mai putem continua așa. Nu putem să ne mai întoarcem la vremurile când eram în liceu."

El m-a privit fix, cu tristețe, și a dat din cap. Apoi a îngânat: „Dar lucrurile se vor îndrepta. În curând tu ai să poți ..."

„Nu!", am strigat eu. „Nu va fi mai bine! Nu înțelegi? Nu voi fi niciodată mai bine! Nu vezi asta lămurit?"

Din nou m-au cuprins gânduri negre. Voiam cu disperare să mă sinucid. Eram din nou împachetată în pânza groasă de canava. Nu puteam mișca absolut nimic, cu excepția capului. Din punct de vedere fizic eram cu puțin mai mult decât un cadavru. Nu mai speram să ajung să merg vreodată. Nu puteam să mă mai gândesc la o viață normală în viitor și la căsătoria cu Dick. *De fapt, el poate să iasă din viața mea pentru totdeauna*, am tras eu concluzia. Dar, în același timp, nu aveam nici o idee despre modul în care puteam găsi un scop sau un sens în viață doar prin derularea existenței ei de zi cu zi, care se reducea la a mă trezi, a mânca, a mă uita la televizor, a dormi, și asta era totul.

De ce oare trebuia ca cineva să fie silit să trăiască o astfel de existență posomorâtă? Mă rugam ca printr-un accident sau printr-un miracol să mor. Suferința mintală și sufletească era tot atât de insuportabilă ca și tortura fizică.

Dar încă o dată, nu am găsit nici o cale de a-mi curma viața. Această frustrare era la fel de insuportabilă. Eram deznădăjduită, dar și supărată datorită stării de neputință în care mă găseam! Cât de mult mi-aș fi dorit să capăt măcar acea putere în degetele mele cât să reușesc să fac ceva, orice, *ca să-mi iau zilele*. Doar lacrimi de disperare, teamă și neputință, iată tot ceea ce puteam să adaug deznădejzii mele.

La atâtea necazuri s-a mai adăugat încă unul. Bubele, cauzate de încheieturile oaselor ce-mi ieșeau prin piele, nu voiau să se vindece. Doctorii insistau că singura cale de rezolvare a problemei era operația. Astfel că pe 1 iunie 1968 am fost transferată la Spitalul Orășenesc pentru operație la oase, o dovadă în plus a faptului că leziunea mea era definitivă și că nimeni nu se mai aștepta la înzdrăvenirea mea. Doctorii nu mi-ar fi răzuit protuberanțele osoase de la șolduri și coccis, dacă ar mai fi existat măcar vreo speranță în reabilitarea mea.

Chirurgul, doctorul Southfield, mi-a explicat: „Pentru că nu ai nici o senzație, nu va fi nevoie să te anesteziem. Dar dacă nu poți suferi să vezi sânge și țesături ...”

„Nu contează”, am spus eu ferm. „Am văzut atâtea. Nu uitați că sunt aici de aproape un an. Nu mă mai impresionează nimic. Puține lucruri nu au făcut încă cu mine. Tăiați fără teamă!”

Auzeam cum mâinile doctorului Southfield dirijau bisturiul ce-mi sfărteca avid carnea șoldului. Sângele țâșnea pe lângă lamă, în timp ce acesta își făcea loc prin piele și pătrundea în țesuturile musculare. Asistenții îi înmânau tot felul de instrumente chirurgicale pe care el le cerea.

După câteva minute am auzit cum oasele îmi erau polizate, îndepărtând ceea ce mă deranja, pătrunzând prin piele și provocându-mi răni.

În ciuda faptului că am făcut-o pe eroina, zgomotele operației m-au impresionat puternic. Mă simțeam rău și de aceea am început să cânt și să vorbesc, pentru a-mi distra singură atenția de la ceea ce auzeam. Cântam cu glas tare și prelung, și fără să vreau, m-am pomenit abordând un repertoriu de cântece pesimiste, peste măsură de melancolice.

„Nu poți cânta ceva mai vesel?”, m-a întrebat doctorul Southfield.

„Nu!”, i-am răspuns eu sec, și mi-am continuat „concertul”.

După un timp m-au întors cu fața în jos și chirurgul a început să mă opereze la oasele șezutului. A răzuit și cizelat toate ridicăturile și proeminențele oaselor. În cele din urmă a început să coasă la loc toate inciziile. Apoi

am fost bandajată, examinată și trimisă înapoi la Greenoaks pentru recuperare.

Când cusăturile și bubele s-au închis, am fost lăsată să stau în capul oaselor, încetul cu încetul. Earl mă așeza cu grijă în pat și încerca să mă învețe să stau în sus.

„Să începem, Joni”, spunea el. „S-o luăm cu binișorul și încetișorul. Nu vreau nici să-ți vină rău, nici să cazi pe spate sau să leșini. Bine?”

„Bine”, am încuviințat eu.

„Acum, ușurel.”

„Ce se întâmplă, Earl? Pot să șed în capul oaselor! Ce zici de asta?”

El nu a răspuns nimic. Curând m-a dus înapoi la patul meu mecanic.

„Ce faci, Earl? Lasă-mă să stau pe pat!”, am început eu să mă răstesc poruncitor la el. „Cât am așteptat să stau din nou în capul oaselor! Dacă ți-e teamă că o să leșin ...”

„Îmi pare rău, Joni. Nu pot să te duc înapoi. Operația nu s-a vindecat încă. O tăietură s-a deschis deja și sângerezi.”

* * * *

Stând în patul mecanic în săptămânile următoare, am renunțat în cele din urmă la orice speranță de-a mai putea merge vreodată pe picioarele mele. Am început însă să-mi pun în mișcare cele mai sensibile coarde ale ființei mele, să solicit fiecare atom al voinței pentru a-mi recupera cel puțin mâinile. Dacă aș fi putut mișca măcar mâinile, n-aș mai fi fost atât de neputincioasă. N-ar mai fi trebuit să depind de Diana sau Jay ca să-mi spăl părul sau să mi-l pieptăn. Sau să mă fardez. Sau pur și simplu să mănânc. Dacă aș fi putut să fac cel mai mărunț lucru, orice, nu m-aș mai fi simțit atât de neputincioasă.

„Poți să folosești gura pentru a face unele lucruri care se fac de obicei cu mâinile”, mi-a sugerat într-o zi terapistă Chris Brown, când i-am împărtășit sentimentele mele. Ea a adăugat: „Ai văzut persoane care, în cadrul programului de terapie profesională, învață să scrie sau să bată la mașină ținând creionul sau un bețișor cu dinții. La fel poți face și tu!”

„Nu”, am zis eu. „Este dezgustător și degradant. Nu vreau să fac așa ceva!”

Chris nu a mai insistat. „Poate că altădată”, a spus ea.

Mai târziu a venit Jay să mă vadă. Deși zâmbea și se stăpânea, mi-am dat seama că iarăși plânsese.

„Bine te-am găsit, surioară”, mi-a zis ea.

„Jay, tu ai plâns!”

Jay a dat din cap. Nu voia niciodată să mă necăjească cu problemele ei personale și adesea îmi ascundea sentimentele ei, dar aflasem totuși de problemele și dificultățile care îi măcinau căsnicia. Divorțul fusese acum pronunțat.

Cu o mină de indiferență, ea mi-a zis: „S-a sfârșit. Și o să fie totul bine, Joni. Nu-ți face griji!”

„Dar ...”

„Nu! Într-adevăr nu te necăji!” Și Jay a schimbat subiectul. „Iată, ți-am adus niște bunătăți.” A deschis o pungă plină cu prăjituri. „Vezi, prăjiturile tale preferate!”

Am petrecut apoi o oră sau chiar mai bine discutând și răsfoind o revistă *Saptesprezece* pe care o întinsese pe dușumea, sub patul mecanic în care ședeam.

Apoi, în timp ce se pregătea de plecare, s-a uitat țintă în ochii mei și mi-a spus: „Joni, vreau ... vreau ca atunci când vei ieși din spital să vii și să locuiești cu mine și cu nepoțica ta, Kay.”

„Să mă mai gândesc, Jay”, i-am răspuns eu. „Vom vedea, bine?”

Ea m-a sărutat pe obraz și m-a mângâiat cu dosul palmei pe frunte. A zâmbit și apoi a plecat.

Însemnătatea vizitei lui Jay mi-a rămas întipărită în conștiință, gândindu-mă la spusele ei și la oferta care mi-o făcuse. M-am hotărât însă să nu-mi fac încă planuri de viitor, deși ideea de a locui cu Jay era destul de ispititoare.

Mai târziu, când Dick a trecut din nou pe la mine, a împins patul meu Stryker în camera de jocuri, s-a așezat pe podea sub pat și am început să discutăm. Încercam o nouă relație între noi — simpla relație de prietenie. Cu toate că nu discutasem deloc înainte despre o asemenea schimbare, fiecare din noi își dăduse seama că nu avem nici o șansă de căsătorie în viitorul apropiat. Mai întâi,

trebuia să-mi recapăt abilitatea de a-mi folosi mâinile. Apoi urma să mă reabilitez, ceea ce desigur avea să dureze foarte mult timp. De aceea, nici unul din noi nu aduceam în discuție subiecte precum dragostea și căsătoria.

Vizitele sale constau mai ales din cuvinte de încurajare prietenească și lecturi, de obicei dintr-o traducere modernă a Noului Testament. Mesajul de acolo mi se transmitea clar și cu putere: credință, nădejde și încredere. Dar eu le alungasem prin aceea că eram prea superficială. Totul mi se părea natural pentru omul obișnuit și normal, care umblă pe picioarele lui și care se confruntă cu viața, cu ispita și îndoiala. Dar ce voia să-mi spună Dumnezeu mie, imobilizată într-un pat mecanic?

Diana îmi citea din Vechiul Testament și am început să mă identific cu mulți dintre prooroci. La fel ca și Ieremia, de exemplu, mă gândeam că poate mânia judecății lui Dumnezeu se revarsă asupra mea.

Citeam cartea Plângerilor lui Ieremia și mă identificam pe deplin cu necazurile și durerile despre care proorocul scria:

„Plânge amarnic noaptea,
și-i curg lacrimi pe obraz.

Nici unul din toți cei ce o iubeau n-o mângâie.”

*O, Doamne, cât este de adevărat!
Și eu nu pot nici măcar
să-mi șterg lacrimile!*

„Căci Domnul l-a smerit,
din pricina mulțimii păcatelor lui.”

*Da! Am călcat în picioare
poruncile Sale.
Acum vine judecata.*

.....Priviți și vedeți dacă este vreo durere
ca durerea mea,
ca durerea cu care m-a lovit Domnul
în ziua mâniei Lui aprinse!”

*Nimeni altcineva nu este pedepsit
așa ca mine. De ce a îngăduit
Dumnezeu acest lucru?*

„Mi-a azvârlit de sus în oase un foc care le arde.”

*Accident de plonjare . . .
paralizie . . .*

„M-a lovit cu pustiire și o lânchezeală în toate zilele!”

*Mânie . . .
slăbiciune și frică . . .*

„Mi-a frânt puterea.

Domnul m-a dat în mâinile acelor
cărora nu pot să le stau împotriva.”

*În pat, timp de un an,
depinzând în întregime
de infirmiere și de surorile medicale.*

„Mi s-au stors ochii de lacrimi,

îmi fierb măruntaiele,

mi se varsă ficatul pe pământ ...”

*Cât mai pot răbda?
Sunt la capătul puterilor!*

„Numai împotriva mea Își întinde
și Își întoarce mâna toată ziua.”

*De ce, Doamne?
De ce . . . de ce?*

„Mi-a prăpădit carnea și pielea,
și mi-a zdrobit oasele.”

*Bubele, cusăturile,
operația la oase . . .*

„A făcut zid împrejurul meu,

și m-a înconjurat cu otravă și durere.”

*și eu sunt încă înconjurată
cu pânză groasă de canava,
cu tuburi de cateter
și pungi pentru drenarea urinei.*

„Mă așează în întuneric,
ca pe cei morți pentru totdeauna.”

*Sunt prinsă aici ca într-o capcană,
în acest spital sumbru,
unde stăm ca niște muribunzi
în așteptarea morții.*

„M-a înconjurat cu un zid, ca să nu ies;
m-a pus în lanțuri grele.”

*Sunt prinsă în capcană!
Patul Stryker, curelele
și cleștii metalici . . .*

„Să tot strig
și să tot cer ajutor,
căci El tot nu-mi primește rugăciunea.”

Iar lui Dumnezeu nici nu-I pasă.

„Mi-ai luat pacea,
și nu mai cunosc fericirea.”

*Da, El m-a părăsit!
Chiar că nici nu-I pasă! . . .*

(Plângerile lui Ieremia 1:2, 5, 12-14; 2:11; 3:3-8, 17)

* * * *

Cine, sau Ce este Dumnezeu? *Desigur că nu este o Ființă personală, care să aibă grijă de oameni*, am raționat eu. *Ce rost mai are să crezi, când rugăciunile tale se năpustesc asupra unor urechi surde?*

Îndoielile mele începeau să fie din ce în ce mai puternice, după cum era și răzvrătirea mea. Când Diana sau Dick îmi citeau vreo făgăduință din Biblie despre încredere sau nădejde, îi întrerupeam, spunându-le să tacă.

„Prea mi se nimerește”, le ziceam eu. „Aceste versete sunt prea fluente ca să nu aibă decât un înțeles de suprafață. Încercați să aplicați aceste cuvinte, aceste făgăduințe, la mine însămi. Puteți să-mi spuneți modul

în care șederea mea aici, de mai bine de un an. „lucrează împreună spre binele” meu? Care bine? Unde? Când? Nu vreau să mai aud de așa ceva!”

Și erau la Greenoaks unele persoane care adăugau paie pe foc în ceea ce privește starea mea de depresiune și neputință. Doamna Barber, îngrijitoare în schimbul de noapte, era crudă, rea și pornită împotriva mea, așa cum eram de altfel și eu împotriva ei, din pricina celor ce-mi făcea. De multe ori făcea observații obscene și insensibile, cu scopul vădit de a-i jigni și înjosi pe pacienții care se încumetau să-i stea în cale. Pentru doamna Barber noi nu eram niște bolnavi care aveam nevoie de ajutor și de îngrijire, ci pur și simplu obstacole în calea modului mecanic și rutinat în care își făcea serviciul.

Într-o noapte a venit în camera noastră și, supărată foc, a măturat cu răutate toate fotografiile mele care era agățate de aparatul de aer condiționat, la picioarele patului meu. „Cum crezi tu că pot eu să pornesc aerul condiționat cu tot calabalăcul ăsta pe el?”, a rostit ea printre dinți. Fotografiile stăteau acolo de mai multe săptămâni și în nici un caz nu împiedicau cuplarea sau decuplarea aparatului.

A luat apoi în mână o fotografie a lui Dick și a spus despre el cele mai groaznice lucruri, inclusiv faptul că Dick ar fi implicat în tot felul de fapte de desfrâu și viață ușuratică. Perversitatea ei m-a scârbit într-atât încât am țipat la ea.

Ea s-a apropiat de patul meu mecanic și a mârâit printre dinți: „Ar trebui să te las așa cum ești până mâine dimineață și să nu te întorc. Dar ca să vezi ce persoană delicată sunt, am să te întorc.” Și zicând asta m-a întors violent, cu răutate. Nu a luat nici o măsură de precauție, așa cum se obișnuiește, ca să verifice dacă mâinile îmi erau întinse bine pe lângă corp și prinse de curele. O mână era dezlegată, iar când m-a răsucit, ea s-a izbit cu violență de marginea patului metalic.

Deși era paralizată și nu simțeam nici o durere, mâna a început să se umfle și să se învinețească. Ea mi-a lăsat brațul atârnat și s-a grăbit să iasă din cameră la alte treburi.

Zdruncinată, nervoasă și înfricoșată, am început să plâng liniștit.

„Am văzut ce ți-a făcut, Joni”, mi-a zis J.B. „Trebuie să o raportezi directorului.”

„Da, și eu am auzit totul. Trebuie să i-o întorci cum o merită”, a adăugat Denise.

„Nu pot s-o raportez. Are să-mi facă ceva și mai rău”, am spus eu printre suspine.

Oricum, a doua zi m-a vizitat mama și mi-a văzut mâna umflată și învinețită. M-a întrebat ce s-a întâmplat. Eu am încercat să-i ascund subtil adevărul, spunându-i că a fost un accident, dar fetele i-au dezvăluit mamei tot ce se întâmplase. Indignată, mama a mers la director și i-a relatat în termeni clari și sonori întregul eveniment.

În noaptea următoare, târziu, doamna Barber a venit în cameră pe întuneric, după stingerea luminilor, s-a apropiat încet de mine și m-a privit drept în ochi. Cu o voce șoptită și amenințătoare, mi-a zis: „Dacă o să mai spui vreodată ceva împotriva mea, ai s-o plătești scump, fetiço! M-ai înțeles?”

Am fost amenințată fără temei. Eram îngrozită și înfricoșată că într-adevăr mi se putea întâmpla ceva oribil dacă nu voi tăcea chitic de acum înainte.

Pe lângă doamna Barber și alți câțiva ca și ea, care nu aveau nici o milă față de bolnavi și nu îngrijeau de ei, erau încă destui care aveau multă compasiune și grijă față de pacienți, dar din păcate prea puțini dintre ei aveau timp. Se pare că surorile nu aveau timp decât să ne completeze fișele personale de medicație și de evoluție a bolii fiecăruia. Majoritatea îngrijitoarelor erau atât de încărcate cu sarcini de serviciu și atât de prost plătite, încât, drept urmare, unora nici nu le păsa de noi.

Episoade ca acestea aveau darul să adâncească starea mea de depresie psihică. În spital era un tânăr cvadriplegic strălucit, Jim Pollard, care își punea aceleași întrebări ca și mine. Mușchii săi nu erau în stare nici măcar să-i susțină capul care îi cădea totdeauna ușor spre partea stângă. Dar vocea sa, mintea sa, și spiritul său erau puternice.

„Dacă nu există un Dumnezeu personal care să aibă grijă de mine, atunci la ce bun?”, l-am întrebat eu.

„Aici este toată problema”, mi-a spus el. „Am citit și am studiat foarte mult. M-am interesat de religie, de filozofie,

de tot. Viața nu are absolut nici un scop, nici un înțeles. Este fără sens. Absurdă!”

„Și atunci ce importanță are?”, am tras eu concluzia. „De ce să nu te sinucizi? De fapt, de ce nu se sinucide întreaga rasă umană, dacă viața nu are nici un sens?”

„Oh, ea poate să aibă sens. Unii cred în Dumnezeu și lucrul acesta dă vieții lor sens. Dar când lucrurile nu merg bine — cum este în cazul nostru — atunci vezi cât de puțin ajută religia”, a spus el cu seriozitate.

„Dar tu ce crezi: are sens viața?”

„Probabil că nu, în ceea ce ne privește. Oamenii care sunt pe picioarele lor pot să mănânce, să lucreze, să facă dragoste — tot felul de lucruri. Sunt în căutarea fericirii și a toate cele, nu-i așa?”

Eu am încuviințat din cap.

„Dar noi, aici? Ei bine, e cu totul altfel. Viața noastră este redusă la cele mai elementare lucruri. Și din multe puncte de vedere, nu are nici un rost să trăiești ca noi.”

„Atunci de ce ești încă în viață?”

Jim a ridicat din umeri. „Cred că numai pentru că nu am avut destul curaj ca să-mi pun capăt zilelor. Pe lângă asta, viața are sens dacă îl cauți și ți-l găsești.”

„Cum?”

„Mintea. Inteligența. Eu dau lovitura prin dezvoltarea inteligenței. La naiba cu trupul meu. Poate reușesc să găsesc ceva, un înțeles în viață, prin intermediul minții.”

„Poate”, am replicat eu. „Dar ce se întâmplă cu ceilalți? Fiecare pe propriile lui picioare. Ei s-au născut, trăiesc și mor, existența fiind singurul lor scop. De ce să-și bată ei capul?”

„Ioni, mă uimești,” a răspuns el. „De ce nu citești câteva dintre cărțile și tractatele mele? Mi-am adus cu mine un întreg arsenal de cărți de Sartre, Marx și alte minți luminate.”

Le-am citit pe toate, și toate m-au depărtat de Dumnezeu, de orice speranță. După ele, sensul vieții era acela că viața nu are nici un sens. Viața fără un scop ceresc și etern, fără Dumnezeu, ducea la disperare. Îmi dădeam seama de acest lucru, dar nu știam ce să mai cred. Oare Dumnezeu, dacă exista vreun Dumnezeu, și-a întors fața de la mine?

Jim a continuat să mă consilieze în filozofia lui agnostică. „Vezi tu, Joni, nimic nu va fi în stare să dea vreodată sens vieții. Trebuie să ajungi odată la această concluzie! Viața este capricioasă și trecătoare. Funcții, succes, prieteni, familie, toate acestea nu au înțeles decât ca mijloace pentru a ajunge la același sfârșit. Acum ești aici, așa că, dacă vrei ceva în viață, mai mult decât viața însăși, caută să obții acum, aici. Nu te împăca cu ideea că poți să pui ceva deoparte pentru o viață de după moarte.”

„Jim, dar necazul este,” l-am întrerupt eu, „că încă din liceu am ajuns la concluzia că lucrurile trecătoare nu mă satisfac. Trebuie să existe ceva veșnic, statornic!”

„Ce zici de accidentul tău? Desigur, nu este vorba de ceva trecător”, mi-a adus el aminte. „Mi-ai spus că Biblia învață că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, chiar și paralizia ta. Cum? Care este scopul paraliziei tale?”

„Eu ... eu nu știu. Iată ce mă face să mă îndoiesc de Dumnezeu. Dacă El era real, oare nu mi-ar fi arătat acest scop? Ar putea totuși să fie vreun scop ascuns pe care eu încă să nu-l fi aflat?”

Jim mi-a spus: „Joni, tu nu faci decât să-ți sporești nevoia ta de religie și de Dumnezeu. Ai citit toate cărțile pe care ți le-am dat?”

„Da. Am citit *Siddhartha* și cărțile lui Kafka: *Încercarea*, *Bioetica*, *Căutarea sensului de către om*. Le-am citit pe toate. Am citit toți autorii existențialiști pe care mi i-ai dat”, i-am răspuns eu.

„Bine, sunt impresionat. Trebuie să te fi convins deja că ideea unui Dumnezeu personal este ridicolă!”

„Nu m-am convins încă, Jim. Nu știu. Am citit tot ce mi-ai dat. Aceste cărți nu reușesc decât să-ți furnizeze argumente destul de puternice în favoarea punctului tău de vedere. Dar ...”

„Dar îți este teamă! Tu crezi că Dumnezeu stă acolo sus, în ceruri, gata să te nimicească dacă ai îndoieli. Ei bine, Joni, spune-mi: dacă există un Dumnezeu, ce poate să-ți facă mai mult decât ți-a făcut deja? Iată cum privesc eu lucrurile. Sunt infirm pentru totdeauna. Nu voi mai fi niciodată pe picioarele mele. Ce-o să-mi facă

Dumnezeu dacă nu cred? O să mă azvârle în iad? Sunt deja în iad! Nu! Nu există Dumnezeu, Ioni! Nu există!...” Glasul lui lăsa să se înțeleagă că odată, cândva, el crezuse în Dumnezeu. Dar acum, convins că s-a înșelat, spunea: „Nu există Dumnezeu!”

Eu m-am rugat cu disperare: „Doamne, am numai două lucruri între care pot să aleg — că Tu ești, și că Tu nu ești. Dacă Tu nu ești, atunci nu mai văd nici o logică să mai trăiesc. Dacă a crede înseamnă numai a te baza pe lucruri inexistente, vreau s-o știu. De ce să ne păcălim pe noi înșine? Cea mai mare parte a vieții este fără sens. Și se pare că singura concluzie a vieții este disperarea. Doamne, ce pot să fac? Aș vrea să cred, dar nu am nimic pe care să mă bazez. Doamne, Tu trebuie să-mi dovedești existența Ta!”

Mintea îmi era plină de concepte filozofice și de gânduri mari. Conceptele logice, raționale, intelectuale erau alternativ pentru și contra. Ambele păreau la fel de adevărate. Ce era bine? Ce era greșit? Adevărul? Oh, ce labirint al confuziei! *Nu cumva îmi pierd și mintea, ca și trupul?*

Obosită de atâta frământare, pleoapele ochilor mi s-au închis. Apoi, de undeva de departe, o pace adâncă m-a acoperit cu aripa ei. Un gând, sau memoria — o voce calmă și plătândă — mi-a amintit cu căldură cuvintele profetului: *„Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.”*

Și am adormit.

Şase

Acum Diana venea din ce în ce mai des pe la mine. De fapt, venea atât de des, încât unii dintre vizitatori credeau că face parte din personal. Într-o zi, punând jos Biblia din care citea, mi-a zis: „Joni, m-am hotărât să devin voluntară la acest spital ca să pot avea mai bine grijă de tine.”

„Dar, Diana, nu poţi renunţa la şcoală”, am protestat eu.

„M-am rugat mult în privinţa acestui lucru, Joni. Cred că este exact ceea ce Dumnezeu vrea de la mine. Vezi tu, eu nu prea ştiu care este planul lui Dumnezeu cu privire la viitorul meu. Voi întrerupe şcoala pentru un semestru şi-L voi ruga pe Dumnezeu să mă călăuzească în mod concret în viitor”, mi-a explicat ea.

„Da, dar ...”

Diana m-a întrerupt. „Dar, nimic! De vreme ce sunt convinsă că aceasta este voia lui Dumnezeu, voi fi voluntară — cel puţin până la toamnă.”

„Diana, apreciez ceea ce vrei să faci. Dar eşti sigură că ăsta-i exact cel mai bun lucru pe care trebuie să-l faci?”, am întrebat-o eu.

Ea a încuviinţat dând din cap. Ochii ei străluceau de hotărâre. „Da. M-am decis întru totul şi sunt împăcată cu această hotărâre.”

Mă simţeam bine s-o am pe Diana cu mine în spital, ca voluntară. Se ocupa şi de alţi pacienţi la fel ca şi de mine. Urmărea cu atenţie munca surorilor şi a terapiştilor astfel încât să poată fi de folos în cât mai multe domenii.

Între timp, confuzia mea spirituală mă ducea pe căi tot mai întunecate. În încercările mele de a fi cât mai receptivă la alte concepte şi păreri, dar care se

împotriveau credinței în Dumnezeu, am devenit tot mai frustrată și confuză. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai întortocheate deveneau convingerile mele. Oare nu mai exista adevăr și înțeles? Toate lecturile mele din Sartre, Hesse, Marx și ceilalți, n-au avut darul să mă lumineze deloc.

Mi se părea că cu cât îmi deschideam mai mult mintea spre filozofiile care Îl negau pe Dumnezeu, cu atât mă îndepărtam de El. În cele din urmă am aflat și m-am convins că puține lucruri puteau fi învățate și înțelese din aceste scrieri confuze. Căutările mele m-au îndreptat din nou spre Biblie.

Am început să simt că Dumnezeu este real și că se ocupa de mine.

„Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre. Căile Mele nu sunt căile voastre”, îmi aducea El aminte din Cuvântul Său. Trebuia să înțeleg acest lucru, și anume că nu puteam concepe propriul meu scop sau sens fără a lua în considerare divinitatea lui Dumnezeu.

„Ce vrei să spui?”, m-a întrebat într-o zi Diana, în timp ce discutam pe marginea acestui subiect.

„Ei bine, încerc să găsesc sens acestei lumi prin raportarea tuturor lucrurilor la mine. Vreau să văd cum viața mea capătă sens și scop. Dar Biblia spune că scopul nostru este de a-L glorigifica pe Dumnezeu. Viața mea are sens atunci când Îl cinstesc și-L proslăvesc pe Dumnezeu”, i-am explicat eu.

„Da, înțeleg”, a zis Diana. „Dar cum aplici acest concept?”

„Nu sunt sigură. Dar până acum știu că am căutat o cale pentru a face lumea să graviteze în jurul meu. Acum sunt convinsă că trebuie să procedez altfel.”

„Ei bine, răspunsurile la toate întrebările se află în Biblie”, mi-a replicat Diana. „Poate că dacă le cauți, vei descoperi care este voia lui Dumnezeu.”

„Da ...”, am răspuns eu, „cred că sunt nerăbdătoare pentru că nu văd viața așa cum o vede Dumnezeu. Un an întreg într-un pat Stryker mi s-a părut un secol, dar un an nu înseamnă prea mult timp pentru Dumnezeu. Cadrul Său de referință este veșnicia. Probabil că lucrurile durează puțin mai mult decât mă aștept eu.”

„Atunci ce urmează, Joni?”

„Nu știu. Eu ... eu cred că trebuie să iau lucrurile unul câte unul. În primul rând sunt paralizată și nu știu de ce Dumnezeu a ales ca mie să mi se întâmple acest lucru. Dar probabil că nu voi afla niciodată. Probabil că n-ar trebui să las ca asta să mă distrugă.”

„Atunci fă tot posibilul ca să ieși cât mai curând de aici”, m-a îndemnat Diana.

„Da, bine, cred că ar trebui. Mi-e teamă, Di. Cred că mi-e teamă pentru că nu știu ce se va întâmpla cu mine când voi ajunge acasă.”

„Dar tocmai asta este esența credinței în Dumnezeu, Joni.” Ea zâmbea, cu ochii plini de bucuria unui nou adevăr pe care tocmai îl descoperise. „Nu trebuie să afli de ce a îngăduit Dumnezeu ca tu să fii rănită și să suferi. Fapt este că Dumnezeu știe, și asta-i tot ce contează. Încrede-te pur și simplu în El și în felul în care rezolvă El lucrurile spre bine, chiar dacă nu imediat, dar, în cele din urmă, sigur.”

„Ce vrei să spui?”

„Te-ai simți mai bine și ai fi mai fericită dacă ai ști de ce a îngăduit Dumnezeu ca tu să fii paralizată? Mă îndoiesc. Așa că nu te preocupa prea mult să găsești o explicație pentru accident”, m-a sfătuit ea.

„Atunci ce crezi că ar trebui să fac?”

„Ei bine, terapie pentru început. Știi bine cum ai evitat terapia profesională, spunând că „ce rost are să învăț să scriu cu un băț în gură?” Ei bine, dacă Dumnezeu cunoaște scopul final și sensul tuturor lucrurilor, atunci El poate găsi și poate da sens și unei vieți paralizate. Dar nu poți lupta împotriva Lui.”

„Dar fac progrese în terapia fizică. De ce-aș învăța să scriu cu gura? Eu mă aștept să-mi recapăt folosința mâinilor!”

„Dar ...”, făcu Diana o pauză, grijulie, „dar dacă nu-ți vei mai recupera niciodată mâinile?”

Nu i-am răspuns imediat. Posibilitatea nu era nici măcar o opțiune în ceea ce mă privea. Mă gândeam: *Por renunța la un an, sau la mai mulți ani din viața mea, pentru a zace paralizată. Mi-aș putea chiar sacrifica picioarele și să-mi petrec tot restul vieții într-un scaun*

cu rotile. Nu m-aș plânge. Dar, Doamne, nu mă vei împiedica să-mi recapăt mâinile și să duc o viață aparent normală. Nu mă vei lăsa toată viața în starea în care mă găsesc acum, nu-i așa?

„Joni ...”

„Da.”

„Poate că n-ar trebui să ne gândim acum la viitor”, a spus ușor Diana, ca și cum îmi citea gândurile. „Hai s-o luăm pe rând, așa cum ai spus tu.”

„Cred că nu m-am gândit încă serios la ieșirea de aici. În definitiv, acesta este un spital de reabilitare. Trebuie să mă concentrez acum asupra reabilitării mele, nu-i așa?”

În ziua următoare i-am spus lui Chris Brown, terapistul meu din cadrul programului de terapie profesională, că vreau să învăț cum să fac anumite lucruri cu gura.

Chris era la fel de încântătoare, veselă, serviabilă și încurajatoare ca și Joe și Earl, cei doi terapeuți ce se ocupau de condiția mea fizică.

„Meseria mea”, mi-a explicat ea simplu, „este să te ajut să înveți să activezi în lumea de afară.”

„Asta-i tot?”, am glumit eu.

„Ei bine, tu faci totul. Așa că meseria mea e ușoară.”

„Ce mă vei învăța?”

„Ei, ce-ai zice să începem să înveți cum să scrii?”

„Bine, Chris, ce să fac?”, am întrebat.

„Ține creionul ăsta în gură. Apucă-l strâns cu dinții, așa!”, mi-a explicat Chris. Ea ținea un creion în gură ca să-mi arate, și-mi puse și mie unul în gură.

„Foarte bine. Vezi, e ușor. Uh ... nu așa de strâns. Nu-l strânge între dinți, îți vor obosi mușchii fălcii”, a glumit ea. „Doar ține-l bine ca să nu-l scapi, destul de strâns ca să-l poți controla. Vezi?”

„Îhî ...”, am murmurat eu, însemnând că înțelesesem.

Chris m-a învățat cum să trag linii, să fac cercuri și alte semne. La început acestea erau șerpuitoare și instabile. Dar după multe ore de exerciții, am început să stăpânesc tehnica tot mai bine.

În final am fost în stare să scriu litere. Cu hotărâre și concentrare, am scris o scrisoare mamei și tatei. Era scurtă și literele erau încă prea mari, niște curbe curioase, dar semănau a scriere!

Acest sentiment de împlinire mi-a dat o atitudine mult mai pozitivă, a început să-mi placă terapia. Întărită de încurajările personalului și ale pacienților care mă ovaționau și aclamau chiar și pentru cel mai mic progres.

În septembrie am fost transportată la spitalul Kernans pentru o a doua operație pe coloană. Nu prea voiam să merg, dar vertebrele ieșite în afară făceau încă imposibilă vindecarea bubelor de pe spate și șezut. Acest spital era doar la o milă depărtare de casa noastră din Woodlawn, astfel că îmi era dificil să-mi stăpânesc emoțiile de-a fi atât de aproape de casă, știind însă că s-ar putea să nu mă mai întorc acolo.

De data aceasta operația a reușit, motiv pentru care l-am mulțumit lui Dumnezeu. Cu toate acestea, a trebuit să mai suport încă 15 zile de stat cu fața în jos în Stryker-ul meu. În timpul acestei convalescențe am avut probleme cu o răceală și am citit mult. Pentru a echilibra toate cărțile negativiste, agnostice și atee pe care le citisem înainte, acum m-am întors spre Biblie și literatura creștină care îmi era de mare ajutor.

Mama, cu răbdare, îmi ținea cărțile în timp ce eu citeam. Cartea *Creștinismul redus la esențe* de C. S. Lewis a reprezentat o schimbare plină de prospețime și a echilibrat minunat tot ceea ce citisem până atunci. Aceasta m-a ajutat grozav în formarea concepției mele spirituale.

Pe 15 octombrie, de ziua mea, am primit cel mai bine-venit și grozav cadou — am fost întoarsă cu fața în sus! A fost o zi mare. Diana, mama și tata, Jay și Dick m-au vizitat. În timp ce pentru noi a fost o trecere de la relația de iubiți la cea de prieteni intimi, Dick a rămas la fel de credincios în a veni să mă vadă.

Întoarsă la Greenoaks, lucrurile au început să pară mai luminoase pentru mine. Deoarece operația reușise, puteam începe să folosesc scaunul cu roțile și suportam mai ușor diferitele forme de terapie.

Eram încurajată să văd oamenii părăsind Greenoaks-ul. Unii dintre prietenii mei paralitici fuseseră reabilitați și puteau reveni acasă, începând să-și caute din nou drumul spre lume. Asta mă emoționa, și m-am apucat de programul meu de reabilitare cu o hotărâre crescută.

Chris Brown era dornică să-mi încurajeze această nouă energie și entuziasm. „De ce să nu lucrezi ceva artistic acum, de vreme ce poți scrie destul de bine folosindu-ți gura?”

„Artistic?”, am întrebat-o eu.

„Da. Mi-ai arătat desenele tale din trecut. Îți plac lucrurile creative. Poți picta niște discuri ceramice. Pot fi cadouri grozave”, mi-a explicat ea.

M-am uitat cum o altă paralică de mâini și picioare ținea pensula în gură și întindea culoare pe una din farfuriile de lut. Părea lipsit de valoare — ca un joc de grădiniță.

„Nu știu”, am spus eu liniștită.

„O, hai, încearcă”, m-a îndemnat Chris.

„Bine.”

Am încercat să pictez, împrăștiind stropi de culoare și făcând desene lipsite de îndemânare pe discurile de lut. Era descurajant și frustrant. La început am detestat fiecare minut. Dar când discurile au fost scoase din cup-torul de ardere, păreau acceptabile. Și, pe măsură ce exersam—la fel ca și cu scrierea—mi-am îmbunătățit tehnica.

După câteva săptămâni, creasem deja câteva cadouri de Crăciun pentru familia mea și pentru prietenii. Nu știam ce vor crede despre vasele mele pentru bom-boane sau nuci, dar credeam că sunt destul de bune. Și eram satisfăcută să știu că le făcusem eu însămi.

Într-o zi, Chris mi-a adus niște lut umed.

„Pentru ce-i ăsta?”, am întrebat-o eu.

„Vreau să faci un desen pe el.”

„Cum? Cu creionul în gură?”

„Încearcă cu această pensulă.”

„Ce să fac? Să scriu ceva?”

„De ce n-ai face ceva care să te exprime? Fă ceva ce-ți place”, mi-a sugerat ea.

Am măsurat cu grijă distanța dintre gura mea și lutul moale, i-am testat duritatea cu un băț ascuțit, apoi am încercat să gravez ceva.

I-am spus lui Chris: „Ultima dată când am desenat ceva era în timpul excursiei în Vest, înainte de accident. În copilărie tata m-a încurajat mult să desenez. El este

un artist autodidact." Îmi aduc aminte și de faptul că îmi plăcea în mod deosebit să fac desene în cărbune. În Vest mi-am umplut caietul de schițe cu desene ale munților, cailor, oamenilor și animalelor.

Mi-am amintit aceste scene acum și am încercat să-mi amintesc procesul inconștient de a desena — cum imaginea mentală este comunicată mâinilor, care se mișcau ca să transfere scena pe hârtie. Mâinile mele erau secretul talentului meu ca artist. Sau nu?

M-am uitat la desenul simplu pe care îl făcusem. Era desenul liniar al unui cowboy și al unui cal, gravate în lut. Nu erau teribil de creativi și impresionanți, dar era un început.

Chris a fost uimită de prima mea încercare.

„Joni, e grozav. Ai talent!”, a zâmbit ea și mi-a spus: „Trebuia să fi făcut asta și înainte. Trebuie să revii la asta.”

„Dar asta era când aveam mâini”, am protestat eu.

Ea a dat din cap. „Nu are importanță. Mâinile sunt unelte, și asta-i tot. Îndemânarea, talentul, se află în creier. Odată ce ai practicat, poți să faci la fel de bine lucrul acesta și cu gura, așa cum l-ai făcut cu mâinile.”

„Oh ... chiar?” am întrebat eu surprinsă.

„Da ... Vrei să încerci?”

„Desigur! Hai s-o facem.”

A fost o zi grozav de satisfăcătoare pentru mine. Pentru prima dată în aproape un an și jumătate eram capabilă să mă exprim creator. Era emoționant și acest lucru mi-a dat o speranță reînnoită.

De asemenea, starea mea spirituală se îmbunătățea. Înainte, supărările și confuzia mea se transformaseră în resentiment. Mă gândeam: *Cum poate un Dumnezeu iubitor — dacă există așa ceva — să îngăduie această situație disperată?* În căutările mele nu am găsit un răspuns rezonabil așa că, atunci când m-am întors la Biblie, amărăciunea mea s-a mai diminuat.

Eram supărată că viața mea se redusese doar la mâncat, respirat și dormit — tot așa zi de zi. Dar ceea ce descoperisem era faptul că restul omenirii era în aceeași corabie cu mine. Viețile lor se desfășurau în jurul aceluiași ciclu fără sens — cu excepția că, pentru ei, nu era atât de concret. Lucrurile periferice îi distrăgeau de

la faptul că erau prinși în această oră. Meseriile lor, familia, școala și timpul liber îi țineau destul de ocupați pentru a nu recunoaște că viața lor era la fel ca a mea — mâncare, respirație, dormit.

Treptat am aflat că Dumnezeu se interesează de mine. Eram asemenea unui cobai extraterestru, un reprezentant al rasei umane, pe care putea fi testat adevărul. Toate capcanele și problemele dispăruseră. Dumnezeu mi le luase și mă lăsase pe mine. Viața mea s-a redus la bazele absolute. Și acum, ce? *Ce să fac cu viața mea?*, mă întrebam. *Nu mai am trup, dar sunt totuși cineva.* A trebuit să aflu un sens, un scop și o cale, nu doar o satisfacție temporară. Chiar și cearceafurile curate și sterile din austeră cameră erau simbolice. Mâncatul, respiratul, dormitul. Mereu aceleași lucruri. *În ce scop? Cum îl pot glorifica pe Dumnezeu? Ce pot să fac?*

Da, trebuie să existe un Dumnezeu personal, am raționat eu. S-ar putea să nu mi se arate prin vreun semn spectaculos, dar atunci, de ce trebuie să facă astfel? De ce n-aș fi prezentat eu mai multă importanță decât persoana care trebuia să-L găsească pe Dumnezeu prin credință, nu prin vedere? De ce aș fi eu diferită?

I-am povestit Dianei gândurile mele. „Diana, nimic nu are sens. Nu știi ce face Dumnezeu, dar cred că este real și că, în oarecare măsură, știe și înțelege.

Există o latură pozitivă a gândurilor mele. Acestea sunt confuze, dar înainte, confuzia mea ducea la îndoială, pe când acum se îndreaptă spre încredere.”

„E posibil să aibă vreo legătură cu rugăciunea ta de dinainte de accident”, mi-a sugerat Diana.

„Ce rugăciune?”

„Nu-ți amintești? Mi-ai spus că puțin timp înainte de accident te-ai rugat: „Doamne, fă ceva în viața mea care să mă schimbe și să mă întoarcă.” Probabil că acesta este răspunsul Domnului la rugăciunea ta.”

„M-am întrebat și eu. S-ar putea să fie. Dar, cu siguranță, nu asta am vrut. Iar El, desigur, își are propriul orar!”, am zis eu, adăugând: „Nu știu ce scop are cu asta. Nu voi mai merge niciodată. Și nu întrevăd vreo posibilitate de-a mai fi fericită vreodată. Acest aspect într-adevăr mă deranjează.”

„A nu mai fi fericită?”

„Da, asta vreau să spun. Dacă am învățat ceva din acei scriitori existențialiști este că nimeni nu poate trăi disperat. Diana, crezi că aș mai putea fi fericită vreodată?”

„Nu știu, Joni ... Nu știu.”

Studiile mele biblice au fost reluate cu mai multă sânguință, așa cum făcusem și cu alte cărți creștine. Scrierile lui Francis Schaeffer și C. S. Lewis mi s-au apărut ca un suflu de aer proaspăt în comparație cu cărțile lui Marx, Hesse și celelalte cărți necreștine pe care le citisem. Am început să simt aplicarea directă și aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu în viața mea. Pentru prima dată mi-am găsit în Biblie sensul vieții. Propriile mele „încercări de foc” erau mult mai ușoare acum, văzând că îmi găsesc locul în schema lucrurilor lui Dumnezeu, mai ales după citirea psalmilor: „Domnul îl sprijinește (pe mine), când este pe patul lui (al meu) de suferință” (Psalmul 41:3).

Presiunile mi se păreau mai mari noaptea. Probabil că terapia mersese rău în ziua aceea. Sau că nu venise nimeni în vizită. Sau poate doamna Barber fusese din nou rea cu mine. Oricare ar fi fost problema, aveam chef să plâng. Mă simțeam și mai frustrată pentru că nu puteam plânge, nefiind nimeni care să-mi ștergă lacrimile din ochi și nici nasul. Versetele din Scripturi erau încurajatoare și trebuia să aplic realitatea și adevărul lor la nevoile mele specifice. În timpul acelor ore dificile din noapte Îl vizualizam pe Hristos stând lângă patul meu. Mi-L imaginam drept o Persoană puternică, plină de compasiune, cu o voce adâncă, plină de încredere, care spunea, doar pentru mine: „Iată, sunt mereu cu tine. Dacă te-am iubit îndeajuns încât să mor pentru tine, nu crezi că ar trebui să știu cel mai bine cum să-ți îndrum viața, chiar dacă ești paralizată?” Realitatea acestei Scripturi era că El era acum cu mine. Alături de mine, în propria mea cameră! Asta era mângâierea de care aveam nevoie.

Descopeream că Domnul Isus Hristos putea să înțeleagă și să simtă într-adevăr situația în care mă găseam. Pe cruce, în acele ore agonizante, oribile, așteptându-și moartea, El a fost imobilizat, neajutorat, paralizat.

Isus știa ce înseamnă să nu te poți mișca — să nu-ți poți scărpinga nasul, să nu te poți ridica sau să-ți ștergi ochii. *El a fost paralizat pe cruce*. Nu putea să-și miște brațele și picioarele. Hristos știa exact cum mă simțeam eu! „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi ...” (Evrei 4:14, 15).

Înainte de accident nu aveam „nevoie” de Hristos. Acum aveam nevoie de El cu disperare. Când fusesem pe picioarele mele nu mi se părea important ca El să facă parte din deciziile mele — la ce petrecere să merg, să merg acasă la un prieten sau la un meci de fotbal etc. Nu mi se părea că Isus ar fi interesat de astfel de lucruri mărunte și nesemnificative. Dar acum, când viața mea s-a redus la rutina zilnică, El făcea parte din ea, pentru că Îi păsa de mine. De fapt, El era singura mea realitate pe care puteam conta.

Aceste noi concepte dătătoare de încredere au avut un efect liniștitor asupra vieții mele și asupra duhului meu, și cred că mi-au fost și mai de ajutor pentru că le împărtășeam cu Jay în timp ce discutam necazurile ei personale.

Desenul meu, încă autoexpresiv în stil și simplist ca realizare, era mai ceva decât o terapie, cu mult mai mult decât anticipasem. Ca o reflectare a noii mele stări de spirit am început să-mi semnez desenele cu „PTL” — inițialele expresiei „Praise the Lord!”, adică „Slavă Domnului!” — ca o expresie a credinței mele că Dumnezeu avea grijă de mine. Era o expresie simplă prin care Îl cinsteam pentru ajutorul direct ce mi-l acorda în a-mi găsi acest aspect al individualității mele.

Am început să arăt mai mult interes și pentru înfățișarea mea. Înainte evitasem toate oglinzile. Acum, Jay și Diana mă ajutau să-mi aranjez părul, să-mi fardez obraji, să-mi găsesc haine atractive și să mă îmbrac cu ele, și să-mi îmbunătățesc înfățișarea generală.

În urma terapiei eram în stare să stau în șezut. Mă deranjau amețelile și greața care mă apucau, imediat ce

mă ridicau în poziție șezândă în noul meu pat, cu picioarele atârându-mi peste margine. Era un proces lent, dar în curând am stat drept. Apoi, am folosit scândura înclinată pentru a mă obișnui din nou cu poziția verticală, în timp ce mușchii nefolosiți de multă vreme trebuiau să se obișnuiască să-mi țină capul drept. Imediat ce mușchii urechii interioare și ai gâtului s-au adaptat din nou la poziția verticală, mi s-a permis să stau în scaunul cu roțile. Picioarele îmi erau învelite în bandaje elastice pentru a evita problemele circulatorii cauzate de sângele rămas în arterele picioarelor și a coapselor, și mi s-a pus un corset strâns care-mi susținea partea de sus a corpului. Asta îmi permitea să stau pe șezut și să respir destul de lejer.

Eram emoționată de progresele mele și așteptam cu nerăbdare să plec acasă pentru sărbătorile Crăciunului. Se apropia Crăciunul anului 1968 — trecuse deja un an întreg de când nu mai fusesem acasă! Însă, de data aceasta, puteam merge acasă pentru câteva zile.

Dar chiar înainte de Crăciun, mama și tata mi-au adus niște vești interesante.

„Joni, am auzit de un nou spital din California”, a spus tata. „Se numește Rancho Los Amigos, se află în Los Angeles, și practică niște metode terapeutice remarcabile și foarte avansate.”

„Abordarea reabilitării este foarte progresivă”, a adăugat mama. „Au reușit să învețe oamenii să-și refolosească brațele și picioarele. Chiar și așa-numitele cazuri imposibile.”

„Oh, extraordinar!”, am exclamat. „Hai să mergem acolo. Putem?”

„Acum verificăm. Așteptăm răspunsul. Dar mie mi se pare grozav”, zise tata. „Noi nu putem merge cu tine, dar am vorbit cu Jay, și ea dorește să te însoțească. Poate zbura cu tine, iar acolo își va închiria un apartament în apropierea ta.”

„Sună splendid!”, am replicat eu. „Să ne rugăm lui Dumnezeu ca totul să devină posibil. Nu-i așa că e un cadou de Crăciun grozav?”

A fost un Crăciun emoționant. Eram destul de puternică să stau acasă câteva zile, și mă simțeam bine să am

în jur ambianță normală. Și când Dick m-a rugat să merg cu el la un film, am fost foarte emoționată.

Dar oricât de mult doream eu să fiu din nou normală, îmi era imposibil. Dick m-a înconjurat cu brațul și eu nici măcar n-am știut. M-a strâns cu afecțiune, drăgăstos, dar eu nu am simțit nimic. Continuam să mă uit la film. În final el m-a întrebat:

„Nu simți asta?”

„Ce?”

„Asta”. Și m-a îmbrățișat din nou.

„Nu”, am spus ușor încurcată. „Îmi pare rău.” Doream cu adevărat să-i simt brațul, atingerea.

Conducând spre casă, Dick a fost obligat să oprească brusc mașina, eu am fost împinsă înainte și m-am lovit cu capul de parbriz. Nu m-am putut ajuta — nici măcar să mă ridic. Nu eram rănită. Numai mândria și orgoliul meu erau rănite.

Dick s-a învinovățit pe sine pentru ceea ce se întâmplase. „De ce nu mi-am amintit că trebuie să te țin?”, se lamenta el.

„Dick, nu te mai condamna. Se întâmplă. Și nu sunt rănită. Hai, nu strica seara!”

Am continuat drumul spre casă fără alte incidente. În timp ce Dick îmi împingea scaunul spre casă, i-am spus: „Dickie, îți mulțumesc, într-adevăr m-am distrat. A fost aproape la fel ca înainte. Acesta este primul lucru normal pe care l-am făcut după un an și jumătate. Îți mulțumesc, Dickie.”

„Ne-am amuzat,” a spus el simplu și s-a aplecat să mă sărute pe frunte. „Mă bucur că te-ai distrat.” Ochii lui grozav de sensibili îmi zâmbeau cu dragoste.

A fost amuzant. Dar nu a fost chiar ca „pe vremuri”. Amândoi ne simțeam stingheri din cauza scaunului meu și mă întrebam: *Vor mai fi vreodată lucrurile ca înainte de accident?*

Mi-am promis să fac tot posibilul ca aceasta să se întâmple, cel puțin în atitudinea mea. Ce contrast față de Crăciunul trecut! Cu un an în urmă stătusem doar o zi acasă și îmi fusese rușine de înfățișarea mea și de handicapul meu până acolo încât m-am retras în spate și mi-am acoperit picioarele cu o pătură.

Anul acesta purtam ciorapi pantalon noi și un pulovăr portocaliu, strălucitor și o fustă scurtă din catifea raiată, foarte la modă, asortată cu puloverul. Părul meu, încă scurt, era aranjat într-o coafură obișnuită, feminină, și mă simțeam din nou femeie, nu doar un trup îmbrăcat într-o pijama de spital.

De data asta nu am vrut să mă mai întorc la Greenoaks.

„Nu trebuie s-o faci, Joni,” mi-a spus tata.

„Ce?”

„Nu trebuie să te întorci la Greenoaks. Tocmai am primit răspunsul din California. Ai un loc la Ranchos Los Amigos. Plecăm săptămâna viitoare, după sărbătoarea Anului Nou.”

Am început să plâng. „Ah, tati, sunt așa de fericită. Domnul este real! El îmi răspunde la rugăciune!”

„Eu și cu mama vom zbura împreună cu tine, iar Jay va veni cu mașina și ne vom întâlni acolo.”

„Nu pot să cred că într-adevăr vom pleca.”

Rancho Los Amigos—acolo îmi voi recăpăta mâinile, m-am gândit eu.

Șapte

Zborul spre California a fost o experiență memorabilă. În definitiv, era primul meu zbor, și apoi, zburam spre speranță. Urma să-mi recapăt în curând mâinile, iar împreună cu Dick puteam să ne reluăm legătura și să ne căsătorim. În sfârșit eram în stare să văd ceea ce credeam eu că era drumul „spre bine” al lui Dumnezeu pentru viața mea.

Când am ajuns la Los Angeles, la aproape 4.800 de kilometri depărtare de străzile înghețate și reci din Baltimore, vremea era însorită și binefăcătoare. Am știut imediat că o să-mi plăcă să stau acolo.

Aducându-mi aminte de dezamăgirea pe care am avut-o când am ajuns pentru prima dată la Greenoaks, am evitat intenționat să-mi fac o imagine mentală a lui Rancho Los Amigos. Spre surprinderea mea însă, Rancho era frumos și bine echipat. Mulți dintre membrii personalului erau studenți la colegiu și munceau pentru a se întreține în școală. Câteva erau fete și eram încântată să am în jurul meu oameni de vârsta mea, care să reprezinte un suport pe care mă puteam baza.

Eram impresionată de activitatea ordonată și controlată din acest loc. La Greenoaks personalul era mereu ocupat, dar era acel fel de ocupare haotică a unor oameni suprasolicitați. Aici nu exista mișcare inutilă. Deși toți aveau mult de lucru, totul era în beneficiul pacientului, nu pe socoteala lui. Eram sigură că acest lucru se datora faptului că Rancho avea personal suficient și bine plătit.

Mama și tata au stat suficient de mult pentru a mă instala confortabil; apoi s-au întors la Baltimore, lăsându-le pe Jay și pe Kay într-un apartament închiriat lângă

Rancho Los Amigos. Într-o noapte, aproape o săptămână mai târziu, am auzit zgomote pe hol. M-am străduit să aud vocile — nu le puteam confunda. Intrând zgomotos în camera mea, am observat că erau Diana, Dick și Jackie!

„Ta da!”, cânta Diana, gesticulând și aplecându-se bizar.

„Nu-mi vine să cred!”, am strigat eu.

„Ne-am simțit prea singuri”, a rânjit Dick.

„Te bucuri să ne vezi?”, a întrebat Jackie.

„Oh, tipilor! Cum ați ajuns aici?”

„Am condus tot drumul”, a zis Diana.

„Fără oprire”, adăugă Dick. „De asta suntem așa de soioși!”

„Da,” a zâmbit Jackie, „am venit direct la spital. Am făcut plinul în Nevada și nu ne-am mai oprit de atunci — voiam să ajungem aici în seara asta, înainte de terminarea orelor de vizită.”

„Cred că am călătorit ultimii optzeci de kilometri pe rezerva de benzină”, a râs Dick.

„Sunteți nebuni!”, am spus eu. Era o întâlnire sălbatică, exuberantă și, în seara aceea, cele câteva reguli privitoare la vizitatori au fost „încălcate”, în timp ce ei îmi împărtășeau aventurile călătoriei. Vorbeau emoționați și toți deodată, aterizând pe rând pe patul meu și punctându-și conversația cu gesturi sălbatice și un râs zgomotos, contagios.

Jay și Kay au sosit înainte de plecarea lor, și imediat i-au invitat să-și ducă sacii de dormit și saltelele în apartamentul lor.

Terapia de la Rancho a început imediat și consta în a mă face să devin cât mai independentă posibil. Mi se pusese elastice la brațe și învățam cum să-mi folosesc umărul și mușchii spatelui pentru a face brațele să răspundă. Prin „aruncarea” anumitor mușchi, am descoperit că puteam ridica și coborî brațele într-o oarecare măsură, dar nu puteam mișca degetele și nici să-mi îndoi încheietura, limitându-mi mișcările și folosirea brațelor ca și controlul asupra acestor mișcări. Nu puteam apuca sau ridica nimic, nici chiar cea mai ușoară ustensilă.

Totuși am învățat să mă hrănesc. O lingură era înclinată la un unghi de 45 de grade și atașată de bandajul

brațului. Mișcându-mi brațul, puteam s-o trec prin mâncare, să iau puțin în lingură, și s-o duc spre gură. Mișcarea—lină, ușoară și inconștientă timp de 17 ani de viață—mi se părea acum ciudată și dificilă, și necesita o concentrare maximă. Prin coborârea și ridicarea lingurii din mâncarea din farfurie am reușit să mă hrănesc. Mișcarea era asemănătoare cu aceea a unei palete de la o turbină cu aburi, și adesea împrăștiam mai mult decât ajungea în gură. Dar era o experiență extraordinară: pentru prima dată puteam să mă hrănesc singură într-un an și jumătate!

Treptat mișcările mi-au devenit mai egale, și am încercat cu o furculiță, înclinată în același mod, dar cu succes minim. Este un lucru mic să poți ridica niște piure de cartofi spre gură, dar sentimentul reușitei îmi dădea fiori.

Doctorul meu de la Rancho era un specialist inteligent și tânăr, ale cărui metode erau noi și, poate, puțin cam neconvenționale.

„Vă mulțumesc, domnule doctor, că nu mi-ați izgonit prietenii când au năvălit aici,” i-am spus eu.

„Nu vreau ca cineva să-ți gonească prietenii”, mi-a răspuns. „De fapt, vreau ca ei să vină cât pot de des.”

„Chiar așa?”

„Da. Vreau ca ei să te urmărească de-a lungul întregii tale terapii, pentru ca să învețe cât mai mult posibil despre tine și handicapul tău.”

„Vreți să spuneți că acceptați să mă privească în timpul programului de terapie fizică și terapie profesională?”

„Tot timpul. Vezi tu, Joni. Vreau ca prietenii și familia ta să-ți cunoască procedeele, nevoile și problemele așa cum le cunoaștem noi.”

„De ce, doctore?”

„Pentru a te ajuta să devii mai puțin dependentă de îngrijirea din spital,” mi-a spus el.

„Vreți să-i învățați cum să aibă ei grijă de mine?”

„Exact. Și vreau să-ți faci un scop real din dorința de a pleca de aici, și de-a te întoarce acasă definitiv.”

„Acasă?”, m-am bâlbâit eu.

„Cred că trebuie să-ți planifici să termini aici până în data de 15 aprilie,” m-a anunțat el.

„Cincisprezece aprilie!? Dar nu mai sunt decât trei luni până atunci. Voi fi gata?”

„Asta depinde de tine. Dorești să muncești ca să reușești?”

„Oh, da, cum să nu!”

Acest lucru mi se părea incredibil. Nu eram obișnuită să mă ocup de reabilitarea mea în felul acesta. La Greenoaks nu știam niciodată ce se întâmpla, dacă se întâmpla ceva. Am fost forțată să fiu reacționară la speranțe, așa că nu mi-am făcut deloc planuri. Pur și simplu luam lucrurile pe rând. Dar acum aveam ceva ce puteam spera, și care se va întâmpla doar peste trei luni. Capul îmi era plin de gânduri și vise că voi merge acasă definitiv.

Judy, o studentă de la un colegiu creștin care lucra cu jumătate de normă la Rancho ca supraveghetoare, mi-a devenit prietenă. Maturitatea ei spirituală părea mai avansată decât a mea, așa că vorbeam mereu cu ea despre Dumnezeu, sperând că ceva din credința ei mi se va transmite și mie. Judy frecventa un colegiu biblic din apropiere și era bucuroasă să împărtășească cu mine noile cunoștințe despre adevărul biblic. Simțeam că fac progrese în toate sferele vieții mele.

Judy a venit într-o dimineață devreme, împingând un scaun cu roțile gol, și mi-a spus: „Ai suficient timp de când stai pe șezut pentru a putea folosi un scaun cu roțile.”

„Într-adevăr? Pot s-o fac? Cum?”

„Vezi cele opt mânere de cauciuc pe partea exterioară a roților?”

Am răspuns „Da”, dând din cap.

„Ei bine, îți lași brațele să atârne pe lângă roți și cu mâinile apuci mânerele. Vezi?”

„Da, și apoi?”

Ea a spus: „Amintește-ți, ți-ai antrenat mușchii spatelui. Împingând umerii și bicepșii, poți face ca mâinile să se miște contra mânerului scaunului. Va fi încet și plictisitor până când reușești să te agăți de el.”

„Bine. Când începem?”

„Acum. Poți merge la terapie fizică cu scaunul cu roțile,” a zis Judy.

„Dar nu am terapie fizică decât la ora 9:00, și este abia ora 7:00,” i-am răspuns eu.

Judy a zâmbit. „Bine.”

Sigur că este un proces încet și plictisitor, m-am gândit eu. Eram legată, pentru a preveni aruncarea mea la podea, și acesta era un lucru bun. Am încercat toate exercițiile despre care îmi aminteam că permit mușchilor spatelui și umerilor să se substituie mușchilor brațelor. Și mi-au trebuit acele două ore întregi pentru a mișca scaunul cu roțile doar cei aproape 10 metri de-a lungul coridorului, spre sala de terapie fizică. Când am ajuns eram atât de extenuată și încordată că nu mai aveam nici un strop de energie pentru exercițiile de terapie fizică!

Totuși, Judy mă aștepta acolo pentru a-mi vedea progresul și zâmbea satisfăcută de eforturile mele.

„Grozav!”, a exclamat ea emoționată.

„Chiar așa? Tuturor le ia atâta timp?”

„Prima dată,” a încuviințat Judy. „Mulți dintre ei renunță total și chiar cad din scaun.”

M-am simțit mândră și animată de compliment — pentru prima dată, după un an și jumătate, mă mișcasem prin propriile mele eforturi.

Prin exerciții, am reușit să-mi îmbunătățesc îndemânarea și viteza scaunului cu roțile. Mai existau totuși câteva impedimente. De câteva ori m-am lovit de perete și am rămas imobilizată acolo, timp de 30-40 minute, până am fost eliberată de cineva. În cele din urmă mi s-a dat un scaun cu acționare electrică. Ce senzație de libertate și aventură! Scaunul meu era comandat electric printr-o cutie ce o aveam montată și pe care o manevrăm folosind bandajul brațului, și devenisem atât de bună la asta încât trăiam numai în scaun.

Administrația din California înconjurase spitalul cu alei pentru a permite accesul scaunelor cu roțile; chiar și curbele erau mai line pentru a ușura traficul scaunelor. Aceasta mi-a dat un sentiment de independență și satisfacție, deoarece eram în stare să merg până aproape de Taco Bell pentru alți pacienți care aveau mai puțină libertate de mișcare ca mine. Totuși, era destul de umilitor să vezi oameni pe stradă uitându-se la tine sau

făcând comentarii. Era și umilitor să „șofez” tot drumul până la Taco Bell numai pentru a fi ținută acolo, incapabilă să dau banii celui căruia i-am cerut comanda. El era obișnuit să-i aștepte pe cei handicapați, și îi manevra cu ușurință și umor. Obișnuia să-mi pună în poală, cu grijă, ceea ce ceream, căuta mărunțișul în poșetă și glumea cu privire la înscrierea mea în Cursa Ontario 500.

Nu m-am înscris la competiția scaunelor cu roțile din Ontario, dar am făcut ceva curse. Rick, era un alt paralizat de la Rancho, și aveam amândoi scaune cu roțile, aceleași antecedente sportive, și tot ceea ce ne putea duce spre competiții.

„Eu pot face ca scaunul meu să meargă mai repede ca al tău,” l-am provocat eu într-o zi.

„Oh, da? Asta crezi tu. Vrei competiție?”

S-a auzit doar un zgomot de roți în timp ce scaunele noastre se întreceau în josul coridorului, într-o „cursă de 50 de metri”. Am sfârșit la egalitate de puncte.

„Va trebui să concurăm într-o cursă mai lungă, pentru a câștiga viteză,” a spus Rick zâmbind ironic. „Hai să ne întrecem din colțul acesta al clădirii până la celălalt capăt al coridorului, pe după colț, până la ușile din față. De acord?”

„La drum!”, am zis eu.

Judy și un alt supraveghetor s-au făcut că nu observă fuga noastră și au luat-o pe un alt drum.

„Pe locuri, fiți gata. Start!”, i-am strigat lui Rick.

Eram unul lângă altul, rulând nebunește și zgomotos pe coridor.

„Nu mă împinge, Eareckson,” striga Rick. „Mergi pe partea ta de stradă!”

Cum ne întreceam zgomotos prin dreptul camerelor, pacienții dinăuntru se uitau înmărmuriți sau zâmbeau la jocul nostru. Mai întâi scaunul lui Rick, apoi al meu, din nou al lui.

Umăr la umăr, mergeam spre „cotitura îndepărtată” — unghiul drept ce ducea spre celălalt coridor. M-am aventurat pe coridor fără măcar să încetinesc. Imediat ce am dat colțul, am ajuns față în față cu o soră ce ducea o tavă plină cu sticlute și medicamente. Ea a înlemnit, iar eu am strigat: „Atenție!”

Prea târziu. Tava a zburat prin aer, spărgându-se de dalele dușumelii, iar scaunul meu a imobilizat-o pe sora care țipa. Am încercat să opresc motorul lovind telecomanda, dar eram neîndemânatică și n-am reușit să-l opresc. Roțile se învâteau zgomotos, sora plângea, și Rick râdea isteric.

Ca pedeapsă pentru cursa mea dezastruoasă, mi-am pierdut dreptul de a conduce câțva timp, iar după ce mi-am reluat cursele, mi-au dat o cutie de viteză mică.

Diana, Dick și cu Jackie m-au tachinat apoi câteva zile. Vizita lor „de câteva zile” se prelungise la trei săptămâni, dar, în final, au trebuit să se întoarcă în Est. A fost un rămas bun trist, dar plin de speranță. Le-am spus să mă aștepte acasă imediat după 15 aprilie.

Înainte de-a se alătura celorlalți, Dick m-a ținut strâns. „Vreau să știi că te iubesc mult. Abia aștept să te revăd în aprilie.” Un sentiment copleșitor de securitate și siguranță m-a cuprins când Dick m-a ținut în brațe și am început să fiu mai optimistă cu privire la viitorul nostru împreună, când vom putea fi iarăși mai mult decât prieteni și când îmi voi recăpăta mâinile. Noi încă speram și ne rugam pentru aceasta. Poate că totuși vom avea un viitor împreună!

* * * *

La 15 aprilie 1969 îmi atinsesem scopul în ceea ce privește reabilitarea, și mi s-a spus că pot merge acasă. Dar o întrebare serioasă a rămas fără răspuns.

„Doctore, am muncit mult ca să-mi recuperez mâinile. Acum încep să mă întreb: Le voi recăpăta vreodată?”

„Nu, Joni. Nu-ți vei mai recăpăta mâinile niciodată”, mi-a răspuns el trist. „Poți să încerci să te obișnuiești cu ideea și să încetezi să mai speri.”

Cuvintele lui erau exact opusul a ceea ce doream eu să aud, a ceea ce mă rugasem să aud. Nu eram pregătită să accept faptul că voi fi întotdeauna o paralică cvadriplegică. Dependentă pentru totdeauna și neputincioasă pentru totdeauna.

Nu era o veste deosebit de surprinzătoare. Cred că tot timpul am știut-o. Totuși, speram mereu că voi găsi o

vindecare miraculoasă aici la Rancho Los Amigos. Cu lacrimi în ochi, i-am scris o scrisoare lui Dick în care îi făceam de cunoscut verdictul doctorului.

Dickie, nu știu pentru ce motiv, dar Dumnezeu nu a vrut să răspundă rugăciunilor noastre. Nu voi putea niciodată să-mi folosesc mâinile. Asta înseamnă că voi fi dependentă de alții și neputincioasă pe vecie. Nu voi putea fi niciodată o soție. Știu că mă iubești, și eu te iubesc. Totuși, cred că Dumnezeu se gândește la cu totul altceva pentru noi. Dickie, hai să continuăm să fim prieteni, dar vreau ca tu să fii liber să-ți alegi și alte legături. Întâlnește alte fete și roagă-te ca Dumnezeu să te îndrepte spre cea mai bună pentru a te căsători. Eu nu voi putea fi niciodată acea femeie. Îmi pare rău, Dickie, dar niciodată nu voi putea să-ți cer să fii partener la o astfel de relație lipsită de speranță. Hai să ne continuăm relația bazată doar pe prietenie.

Nu am semnat scrisoarea cu „a ta Joni” așa cum obișnuiam. De data asta am scris pur și simplu, „Joni.”

Nu a fost ușor pentru mine să pun capăt acestei relații cu Dick; de fapt, îmi era frică să-i pun capăt. Îl iubeam, nu voiam să-l pierd, dar știam că nu mă pot căsători cu el—nu acum. Paralizia mea era o greutate mult prea mare pentru a o pune pe umerii lui. Valuri de tristețe m-au cuprins când am înțeles că nu mă voi căsători niciodată cu Dick, și știam că trebuie să renunț la promisiunile trecute care nu puteau, sau nu trebuiau să mai fie păstrate.

Acceptasem destinul că nu voi mai merge niciodată. Dar încă am sperat că voi putea să mă alătur acelei categorii de oameni handicapați care conduceau mașini, pregăteau mesele, lucrau cu mâinile și îi înconjurau cu brațele pe cei pe care îi iubeau. Că voi putea să beau un pahar cu apă, să mă spăl, să-mi pieptăn părul și să mă machiez. Lucruri mici, cu siguranță, dar lucruri destul de importante pentru a face diferența dintre o persoană handicapată și una total dependentă.

Acum, din ce în ce mai încet, realitatea leziunii începea să mă înmoaie: urma să fiu o paralizică totală *cât timp voi trăi*.

Opt

Când m-am întors din California, i-am mulțumit cu umilință Domnului pentru oricare ar fi fost scopul Lui în nerezucupărarea brațelor mele, și pentru că nu voi putea niciodată să mă căsătoresc cu Dick. Dar deveneam din nou cinică și puneam la îndoială realitatea versetului din Romani 8:28.

Mama și tata erau bucuroși să mă aibă din nou acasă, iar eu eram încântată. Totuși, în sufletul meu eram amărâtă și aveam resentimente pentru că Dumnezeu nu mi-a răspuns la rugăciuni și nu mi-a redat mâinile.

Diana a petrecut mult timp la noi acasă, îngrijindu-se de nevoile mele și încercând să mă încurajeze mereu.

„Știu că ți-au spus la Rancho Los Amigos că nu vei putea merge niciodată și nici nu-ți vei folosi mâinile, dar nu trebuie să renunți.”

„De ce nu?”, am întrebat eu plictisită.

„Trebuie să-ți antrenezi ceea ce ți-a rămas.”

„Nu mi-a mai rămas nimic.”

„Nu-mi spune mie asta,” m-a certat Diana. „Am văzut oameni la Greenoaks și Rancho, care erau total incapa-bili — orbi, muți, surzi. Unii chiar își pierduseră mințile — erau aproape vegetarieni. *Lor* nu le-a mai rămas nimic, Joni. Dar tu ai mintea, vocea, ochii, urechile. Ai tot ce-ți trebuie. Și, dacă ar fi să-ți spun ceva, sunt sigură că le vei face să lucreze pentru tine!,” a zis ea.

„Vom vedea ... vom vedea,” i-am răspuns.

Dick a venit să mă viziteze, dar conversațiile noastre erau stranie și reținute. Niciodată nu mi-a răspuns direct la scrisoare — niciodată nu mi-a spus: „Da, Joni, ai dreptate. Niciodată nu ne vom putea căsători pentru că nu pot depăși problemele și emoțiile implicate de handicapul tău.”

În cele din urmă, într-o seară a abordat acest subiect. „Joni, nu-mi pasă dacă te vei vindeca sau nu. Dacă nu te vindeci și sunt destul de norocos ca să mă căsătoresc cu tine, voi fi singura persoană din lume căreia Dumnezeu i-a dat în dar o femeie într-un scaun cu roțile.”

„Cum poți spune așa ceva? În dar?”

„Bineînțeles. Te privesc pe tine și handicapul tău ca pe o binecuvântare.”

„O binecuvântare?”, l-am întrerupt eu.

„Da, binecuvântare, deoarece Dumnezeu dă doar daruri bune copiilor Săi,” mi-a replicat simplu Dick.

„Nu, Dick. Asta nu se va întâmpla niciodată. Paralizia mea... e prea mult. Este deja prea mult pentru mine, dar pentru tine?”

„Dar dacă am împărți greutatea ar fi mai ușoară pentru amândoi.”

„Asta este romantism, nu realism,” i-am răspuns eu.

Dick tăcu. Nu voia să accepte ceea ce-i spuneam. El încerca să viseze, nu să vadă realitatea. În final, cu ochii gata să verse lacrimi, a zâmbit și a dat din cap, aprobând: „Cred că ai dreptate. Poate . . . nu voi putea să mă descurc. Poate . . . nu-s potrivit pentru asta . . .” Și vocea târăgănată i s-a pierdut.

Dar Dick continua să se întâlnească cu mine. Adeseori își aducea noile prietene la noi acasă pentru a le cunoaște. De fapt, unele întâlniri ale lui nu erau decât cu scopul de-a mă vizita pe mine.

* * * *

M-am închis în mine și în singurătatea casei. După ce fusesem plecată atâta timp, apreciam vechea casă cu toate amintirile ei plăcute. Totuși, dintr-un oarecare motiv, nu mă puteam simți într-adevăr acasă. Mă simțeam ciudat în propria noastră casă.

Această stare îmi dădea sentimente de anxietate ciudate, asemănătoare cu depresiunea pe care am simțit-o în timpul lunilor de coșmar care au urmat accidentului.

„Ce se întâmplă, dragă?”, m-a întrebat într-o zi tata.

„Nu ... nu știu, tati. Sunt doar tristă, deprimată.”

Tata a dat din cap.

„Cred că nu voi fi niciodată în stare să mă obișnuiesc cu ideea că sunt paralizată,” i-am spus. Chiar în clipa în care cred că stăpânesc lucrurile, ajung la o răscruce.”

„Ei bine, ai răbdare, Joni. Vom face tot ce este posibil, totul pentru a te ajuta, știi asta.” Ochii lui albaștri, strălucitori și fața zâmbitoare radiau dragoste și încurajare.

Am oftat adânc, apoi am spus: „Cred că lucrul care mă afectează cel mai mult este că sunt așa de neajutorată. Mă uit împrejur prin casă și, oriunde mă uit, văd lucrurile pe care le-ai construit. E destul de trist să mă gândesc că nu voi putea lăsa o moștenire ca tine. Când nu vei mai fi, ne vei lăsa nouă clădiri frumoase, tablouri, sculpturi, artă. Chiar și mobila pe care ai făcut-o. Eu nu pot face nimic din toate acestea. Niciodată nu voi putea lăsa o moștenire ...”

Tata s-a încruntat pentru un moment, apoi a zâmbit din nou. „Tot ceea ce spui este greșit. Lucrurile astea pe care le-am făcut cu mâinile nu înseamnă nimic. E mai important ca tu să-ți realizezi personalitatea. Lasă ceva din tine în urmă. Vezi tu? Personalitatea nu se construiește cu mâinile.”

„Poate că ai dreptate, tati.”

„Bineînțeles că am.”

„Dar de ce îngăduie Dumnezeu toate acestea? Privește familia noastră. Am avut multe nenorociri. Mai întâi accidentul meu, apoi divorțul lui Jay, acum micuța Kelly (nepoata ce se stingeă încet din cauza unui cancer la creier). Este nedrept!”, am strigat eu.

Tata și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit direct în ochi. „Probabil că nu vom afla niciodată „de ce”-urile necazurilor noastre, Joni. Privește — nu sunt nici preot, nici scriitor — nu prea știu exact cum să descriu ceea ce ni se întâmplă. Dar, Joni, trebuie să cred că Dumnezeu știe ceea ce face.”

„Nu știu,” i-am răspuns.

„Vezi tu, Joni, de câte ori ai auzit pe cineva—și noi am făcut de multe ori acest lucru — rugându-se pios: „Doamne, sunt atât de păcătos. Merit iadul și pedeapsa Ta crudă. Îți mulțumesc că m-ai salvat.” Îi spunem Domnului dintr-o suflare că nu-l merităm bunătatea. Apoi, dacă dăm peste un necaz sau o suferință, ne

amărâm și strigăm împotriva lui Dumnezeu: „Doamne, ce faci cu mine?” Vezi? Cred că dacă admitem că merităm ceea ce-i mai rău—iadul—și apoi dacă îl gustăm suferind, trebuie să încercăm să trăim așa cum am fi meritat, nu crezi?”

„Crezi că am meritat să fiu paralizată? Dumnezeu m-a pedepsit?”

„Dragă, bineînțeles că nu. În locul nostru a fost pedepsit Domnul Isus pe cruce. Dar trebuie să cred că El știe ce face. Ai încredere în El, Joni. Ai încredere în El.”

„Voi încerca,” am spus eu cu jumătate de gură.

Primăvara era pe sfârșite și se anunța vara, dar sentimentele mele nu erau mai bune. Așteptasem un miracol de la Dumnezeu la Rancho Los Amigos. Eram convinsă că îmi va reda mâinile. Când nu mi-am recâștigat mâinile, m-am simțit trădată. Dumnezeu mă abandonase.

Așa că eram supărată pe Dumnezeu. Pentru a mă reîntoarce la El, am găsit o cale, izolându-L de restul lumii. Făceam „călătorii” fantastice, depresive, gânditoare. Dormeam mult pentru a visa sau mă odihneam, moșăind o mare parte din zi, visând și imaginându-mi. Concentrându-mă mult, am reușit să mă rup complet de prezent și de realitate.

Încercam să-mi amintesc fiecare detaliu al oricărei experiențe plăcute prin care trecusem, și care erau stocate în memoria mea. Mi-am concentrat întreaga energie mentală pentru a retrăi mereu și mereu aceleași experiențe.

În aceste fantezii îmi aminteam orice plăcere pe care o avusesem — cum m-am simțit când purtam o pereche de pantaloni uzați, Lewis, răpăitul blând al unui duș, mângâierea vântului pe obraz, soarele verii pe pielea mea, înotul, călăritul, scârțâitul șei de piele între coapsele mele. Nici una din aceste plăceri simple nu era greșită în sine. Dar le foloseam ca să-L izolez pe Dumnezeu de gândirea mea.

Într-o zi, stăteam în scaunul meu cu roțile în fața fermei, ferma familiei noastre din Sykesville. Prietenii care au venit să mă vadă au înșeuat caii și au plecat la plimbare călare. Am rămas singură și mă autocompătimeam,

comparând destinul meu cu al lor. Soarele cald de vară pătrundea printre ramurile stejarilor și dansau în umbre și modele strălucitoare pe iarba de jos. Am închis ochii și am vizualizat o zi asemănătoare petrecută cu câțiva ani înainte. În visul meu cu ochii deschiși, eram din nou cu Jason, călărind spre pădure împreună, de-a lungul câmpiilor proaspete, oprindu-mă într-un loc părăsit. Mă bucuram de amintiri cu o plăcere fără margini, plină de emoții și satisfacții senzuale—sentimente de care știam că nu aveam dreptul să mă bucur atunci sau să le re trăiesc acum.

Când Duhul Sfânt m-a condamnat, m-am răzvrătit și mai mult. „Ce drept ai Tu să-mi spui că nu pot să mă gândesc la aceste lucruri? Tu ești Cel care m-ai pus aici! Am dreptul să mă gândesc la ele. Nu mă voi mai bucura niciodată de trăirile senzuale și de plăcere. Nu-mi poți răpi amintirile!”

Dar cu cât mă gândeam mai mult la toate acestea și la alte experiențe, cu atât deveneam mai descumpănită. Eram frustrată și amărâtă și dădeam vina pe Dumnezeu că aceste sentimente însemnau atât de mult pentru mine.

Am încercat să savurez și să experimentez alte plăceri și amintiri. Pe când mă aflam în casa unui prieten, lângă piscină, am teaurizat experiențele pe care obișnuiam să le am în apă. Plăcerea de a avea apă în jurul meu, de a despica apa limpede, de a sări de sus și de a ieși la suprafață și să simt aerul proaspăt inundându-mi plămânii și fața. Îmi aminteam de părul ud, lipit de cap, pe când stăteam întinsă la soare pe cearceaful cald. Îmi aminteam de picăturile mici, calde, de apă, care curgeau șiroaie în timp ce mă uscam pe mâini și pe picioare.

Eram supărată pe Dumnezeu. Aș fi reținut fiecare plăcere fizică, cât de mică, și l-aș fi aruncat-o Lui cu amărăciune. Nu puteam accepta faptul — voința Domnului, spuneau ei — că nu voi mai face, nici nu voi mai simți acele lucruri din nou. La exterior mențineam o față de veselie. În interior însă mă revoltam.

Călătoriile mele imaginare deveneau mai lungi și mai frecvente. Și când n-am mai avut amintiri care consideram că l-ar supăra pe Dumnezeu, am creat altele noi.

Mi-am creat fantezii sexuale, sălbatice, pline de dorință, care credeam că îmi vor displice.

* * * *

Diana a venit să locuiască cu noi în vara aceea. La început nu era conștientă de „drumurile” mele. Apoi și-a dat seama că pierdeam controlul acestor stări depresive, ca și cum aș fi fost în transă.

„Joni, încetează! Trezește-te!”, a strigat Diana într-o zi. Apoi m-a scuturat violent de umeri. Încet, mi-am recăpătat simțul realității.

„C - ce?”

„Joni! Ce se întâmplă? Vorbeam cu tine și tu doar te uital la mine în gol. Ești bolnavă?”

„Nu, lasă-mă în pace. Lasă-mă pur și simplu în pace!”

„Asta nu te va ajuta să eviți realitatea!”, a spus Diana. „Trebuie să privești adevărul în față. Nu-l izola. Trecutul este mort, Joni. Tu trăiești!”

„Oare?”, i-am replicat cinică. „Asta nu-i trai.”

Periodic mă scotea din călătoriile mele fantastice, dar, tot atât de des, reveneam la ele. Am învățat că dacă mă culcam și moșaiam într-o cameră întunecată, cu aer condiționat la fereastră, îmi cream atmosfera cea mai propice și cel mai bun „bilet de călătorie” pentru rătăcirile mele. Bâzâitul aparatului avea un sunet hipnotic care mă izola de lume; în curând cădeam în transă, reluând plăceri și sentimente trecute.

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri cu răzvrătirile mele împotriva lui Dumnezeu. Am început să-mi dau seama că acesta este modul meu de a păcătui. Înainte de accident, păcatul consta în lucrurile pe care le făceam. Dar acum nu aveam ocazia să înfăptuiesc gândurile mele păcătoase. Am început să-mi dau seama că păcatul nu este numai un act, ci și o atitudine. Înainte de acțiune, mintea contura gândurile și atitudinile care deveneau baza răzvrătirii mele împotriva lui Dumnezeu. Am văzut că supărarea, pofta și răzvrătirea, deși erau „doar” atitudini, deveneau păcate. Păcatul nu era doar aspectul urât al lucrurilor pe care le făceam, ci devenise parte integrantă a constituției mele. Deși nu

mai aveam posibilitatea să mă răzvrătesc fizic împotriva lui Dumnezeu, totuși păcătuiam. Păcatul făcea parte din ființa mea.

Știam că trăiesc tocmai ceea ce apostolul Pavel descria drept lupta cărnii, a firii pământești, împotriva duhului. Eram într-o condiție imposibilă — nefericită și incapabilă să plac lui Dumnezeu. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:7, 8).

Nici lor înșiși, mă gândeam eu. Mi-am amintit că accesele mele depresive și zborurile mele pe aripile fanteziei nu făceau nimic decât să-mi provoace confuzie și frustrare.

Nu înțelegeam ceea ce Dumnezeu încerca să-mi arate, astfel că mă rugam: „Doamne, acum știu că Tu ai plănuit ceva pentru viața mea. Dar am nevoie de ajutor pentru a înțelege voia Ta. Am nevoie de ajutor pentru a înțelege Cuvântul Tău. Te rog, Doamne, fă ceva în viața mea ca să mă ajute să Te slujesc și să-Ți cunosc Cuvântul.”

Nouă

Era vara anului 1969, la doi ani după accidentul meu de plonjare. M-am gândit la mulțimea de lucruri ce mi se întâmplaseră de-a lungul acelor doi ani incredibili. Făcând istoricul vieții mele spirituale, am găsit că ea consta în principal din suișuri și coborâșuri fantastice, dar mai ales din coborâșuri. De fapt, abia îmi revenisem din cea mai groaznică depresiune nervoasă pe care am suferit-o de la accident. Dacă n-aș fi primit ajutor și călăuzire matură, aș fi putut să mă prăbușesc din nou. Era doar o problemă de timp.

Făcusem progrese în reabilitarea mea fizică, atât cât fusese posibil. Era clar că nu voi mai merge niciodată, că nu-mi voi mai folosi mâinile niciodată, voi fi paralizată pentru totdeauna de la gât în jos, incapabilă să mă îngrijesc de propriile mele necesități. Era sigur că voi depinde de alții de acum încolo pentru orice activitate sau confort fizic.

Această dependență era suficientă în sine să aducă cu ea o nouă depresiune nervoasă și autocompătimire, așa că am discutat cu Diana despre problemele mele.

„Diana, am acest groaznic sentiment de neajutorare și inutilitate,” i-am spus eu. „Mă rog ca Dumnezeu să facă ceva pentru a-mi arăta că viața mea are sens.”

„Și eu mă rog pentru asta, Joni,” mi-a răspuns ea, adăugând: „Știi, voi aduce un prieten care ar vrea să te cunoască.”

„Cine? De ce?”

„Steve Estes. Nu-l cunoști, dar e la polul opus din punct de vedere spiritual. Îl iubește pe Dumnezeu și învățătura Scripturii, care cu adevărat ar putea să te ajute.”

„Bineînțeles,” am admis eu, fără prea mare entuziasm.

„Este tânăr. De fapt, este încă la liceu.”

„Liceu?! Diana! E doar un copil.”

„Nu... nu judeca pripit. Așteaptă să-l întâlnești.”

Steve Estes a venit la noi acasă în seara aceea, și încă din momentul în care a intrat pe ușă mi-a înlăturat toate ideile preconceptuate despre persoana lui.

Steve trona cu toată înălțimea lui deasupra scaunului meu cu roțile și ochii lui verzi pătrunzători mi-au transmis imediat o atmosferă de căldură și sinceritate. În conversația ce a urmat m-a făcut să mă simt în largul meu. A dat dovadă de maturitate, de stăpânire de sine și, unul dintre primele lucruri pe care le-am observat, a fost atitudinea lui față de mine.

Mulți oameni care mă întâlnesc pentru prima dată se simt ciudat în prezența scaunului meu. Acesta îi intimidează și îi face să le fie milă de mine. De obicei este nevoie de mai multe vizite și discuții ca să reușim să trecem peste handicapul scaunului și să putem discuta la un nivel obișnuit. Din nefericire unii oameni nu reușesc să ajungă la acest nivel și, prin urmare, mă fac să fiu permanent conștientă de starea mea.

Totuși Steve se simțea în largul lui, făcându-mă să mă simt la fel. Vorbea repede, însoțindu-și cuvintele cu gesturi, și părea entuziasmat de orice lucru. În timp ce vorbeam, începea să-mi împărtășească din conceptele sale biblice — idei care îl entuziasmau pe el și mă stimulau pe mine.

„Joni,” m-a întrebat el pe un ton serios, „nu-i așa că e grozav ceea ce face Dumnezeu în viața unor oameni în zilele noastre?”

Ce? Cine? Unde? Eram prea stânjenită pentru a pune întrebările care îmi veneau în minte. Nu avea importanță. Steve îmi răspundea la ele.

„Copiii experimentează niște lucruri fantastice la *Viața tinerească* din Woodlawn. Și în sânul bisericii noastre am văzut mulți oameni revenind la viață prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Un cuplu era pe punctul de-a divorța—Dumnezeu i-a reunit. Un tip se droga și Hristos l-a salvat. O fată pe care o cunosc era complet dezorientată sufletește, și Domnul a readus-o pe calea cea bună. Oh, s-o vezi astăzi!” Exemplele îi veneau repede în minte, iar eu am început să văd o nouă realitate în

puterea lui Dumnezeu. Domnul lucrase în viețile oamenilor, iar Steve și-a însușit adevărul și sensul lor, împărtășindu-mi-le acum și mie.

Steve însuși experimentase în viața lui dragostea și puterea lui Dumnezeu. Credința lui Steve, energia și maturitatea lui spirituală erau calitățile care l-au transformat într-o persoană atât de diferită de mine. Radia încredere, dragoste pentru Isus Hristos, și succes asigurat. Mi se părea uimitor că la 16 ani putea oferi atâta putere spirituală și înțelepciune. Ca tânără de 20 de ani eu nu ajunseseam așa departe. Era ceva în el, o calitate a vieții lui pe care eu mi-o doream. Iradia încredere, autoritate și echilibru. Vorbea cu convingere despre Dumnezeu și despre credința simplă, liniștită și puterea pe care încrederea în Dumnezeu o aduce în viață.

„Steve, ceea ce îmi spui tu este ca un adevăr nou, proaspăt”, i-am spus eu emoționată. „Te rog vino din nou și mai povestește-mi.”

„Bineînțeles. Mi-ar face plăcere.”

„Poți să mă ajuți să dobândesc ceea ce ai tu? Sunt creștină. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le cunosc despre Dumnezeu. Ai mai multe cunoștințe spirituale decât am eu.”

„Joni, ce-ai zice dacă aș veni în fiecare miercuri și să studiem Biblia împreună,” mi-a sugerat el.

„Grozav”, i-am răspuns eu.

Diana zâmbea și era de acord. „Voi fi și eu acolo. Și poate și lui Jay și celorlalți le-ar plăcea să vină. E bine?”

„Bineînțeles”, a zâmbit Steve. Totul era ciudat. Aici se afla un băiat, doar de 16 ani, care-și făcea planuri să dea lecții unui grup de tineri despre credința creștină. Totuși, nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea și abilitatea de-a o face. Încă de pe atunci avea elocința și harul unui învățător spiritual, al unui lucrător. Toată lumea îl respecta și reacționa corespunzător la calitățile lui de conducător.

Lui Steve îi plăcea provocarea. El a spus: „Joni, casa ta mă face să mă simt cu adevărat bine. E ca un loc de retragere, atmosfera mă face să mă simt ca și cum aș fi la „L'Abri” cu Francis Schaeffer.”

El și-a dat seama că eu — și câțiva dintre ceilalți — nu stăpâneam cu adevărat câteva din doctrinele creștine

de bază: caracterul lui Dumnezeu, divinitatea lui Hristos, păcatul, pocăința și mântuirea, și acestea deveniseră miezul studiului nostru biblic săptămânal.

„În Efeseni”, ne-a explicat el, „Pavel ne spune că avem o moștenire fantastică: Hristos ne-a ales chiar înainte de-a întemeia lumea. El ne-a creat după chipul și asemănarea Sa pentru un anume scop. Dumnezeu vrea ca noi să creștem și să excelăm, să avem succes. O mulțime de oameni sunt încurcați când trebuie să explice care este adevărata spiritualitate. Dacă un individ cunoaște o mulțime de versete din Biblie, adesea este considerat spiritual. Dar a cunoaște bine adevărul biblic, nu înseamnă spiritualitate. Adevărata spiritualitate pune în practică Cuvântul lui Dumnezeu, validând adevărul Său făcând ceea ce spune El, nu doar arătând spre ceea ce arată El.”

Pe măsură ce Steve ne împărtășea doctrina de bază, am început să văd goliciunea credinței și spiritualității proprii. Urcășurile și coborâșurile mele spirituale puteau fi înregistrate ușor și corect ca și progresul meu fizic. Acest lucru devenise ceva ce doream să depășesc, de care să mă ocup în mod pozitiv. Am început să caut principiile spirituale și să-mi centrez viața în jurul lor, sperând într-o schimbare.

Singură cu Dumnezeu, mi-am amintit cum obișnuiam să mă izolez de realitate și cum Îi întorceam spatele atât de des. I-am mărturisit: „Doamne Dumnezeule, am greșit. Am greșit când am încercat să Te scot din sufletul meu. Iartă-mă, Doamne! Îți mulțumesc pentru această nouă înțelegere a învățăturii Tale, pe care Steve mi-a împărtășit-o. Te rog iartă-mă și adu-mă înapoi la Tine, adu-mă încă o dată în părtășie cu Tine.” Duhul Sfânt m-a schimbat și m-a învățat cu fiecare săptămână ce trecea adevărul spiritual care devenea tot mai real, începând să văd viața din perspectiva lui Dumnezeu.

Am învățat faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este un manual pentru viața rațională, un manual care nu ne dă instrucțiuni fără motiv.

Am văzut, de fapt, că Dumnezeu încearcă să ne prevină prin Scriptură; de exemplu, sexul înainte de căsătorie este o greșeală.

Par să existe atât de multe avertismente în Biblie cu privire la sexul ilicit în comparație cu cele ce se referă la conduita sau comportamentul păcătos, precum bârfa, invidia, minciuna și mânia. Biblia spune despre acestea: „Împotriviți-vă diavolului ...” (Iacov 4:7) — stați și luptați și depășiți aceste greșeli. Dar în ceea ce privește păcatul carnal și senzualitatea Biblia spune: „Fugiți” (1 Corinteni 6:18). Dacă aș fi fost ascultătoare și nu aș fi cedat ispitelor, nu aș fi fost chinuită de dorințe care acum nu mai puteam să mi le satisfac. Acestea erau ca o sete nepotolită. Nu are importanță cât m-am izolat de realitate și trăiam din experiențe în imaginația mea, nimic nu mai putea fi la fel. Sentimentele erau doar umbre nesatisfăcătoare.

Învățasem câteva lecții dureroase din relațiile mele cu Jason. Acum culegeam rezultatele. Eram torturată nu pentru că făcusem ceva urât și demn de dispreț. Dimpotrivă, dragostea fizică este frumoasă și excitantă. Totuși Dumnezeu știe cât te frustrează și cât te chinuie când se desfășoară în afara căsătoriei. Tânjeam după amintiri. Cunoșteam destule fete care au plâns amarnic din cauza asta. Au descoperit că vina și remușcărilor pentru relațiile sexuale din afara căsătoriei pot întuneca și ruina niște vieți de altfel fericite și pot handicapa niște căsătorii de altfel reușite.

Dar acum, cu ajutorul lui Dumnezeu și prin iertarea Lui, mă căiam și lăsam totul în urma mea. M-am rugat pentru a mă îndruma și pentru a avea voința și puterea psihică să mă gândesc la învățăturile Lui și să nu mai lăncezesc în autocompătimire, în amintiri și imaginație desfrânată.

M-am concentrat asupra faptului că, odată pentru totdeauna, trebuie să-mi uit trecutul și să mă concentrez asupra prezentului, având încredere în Dumnezeu și revendicând promisiunea Scripturii conform căreia Dumnezeu depărtează pentru totdeauna fărâdelegile noastre de la noi (Psalmul 103:12).

M-am hotărât să mă descotorosesc de cât mai multe din amintirile trecutului. Am renunțat la mult doritele crose de hockey și lacrosse, mi-am vândut calul Tumbleweed și am renunțat la toate celelalte lucruri care mă țineau legată de amintirile trecute.

Acum eram forțată să mă încred în Dumnezeu. Nu aveam altă alternativă decât să-I mulțumesc Lui pentru ce va face cu viitorul meu.

Pe măsură ce am început să mă rog și să depind de Dumnezeu, El nu m-a dezamăgit. Înainte obișnuiam să-l spun: „Doamne, vreau să-Ți îndeplinesc dorința—și dorința Ta este ca eu să revin pe picioarele mele sau, cel puțin, să-mi recapăt mâinile.” Eu decideam care să fie dorința Lui, și mă răzvrăteam atunci când lucrurile nu ieșeau așa cum le planificasem.

Acum plângeam pentru toate acele luni pierdute, pline de amărăciune și atitudini păcătoase. Mă rugam pentru a înțelege voia Sa pentru viața mea. Care era însă voia lui Dumnezeu pentru viața mea? Pentru a afla asta, trebuia să cred că tot ceea ce se întâmplase cu mine era o parte importantă a aceluia plan. Am citit: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.” Voia lui Dumnezeu era ca eu să fiu mulțumitoare pentru tot ce mi se întâmplase? O.K. Credeam orbește că acesta era adevărul. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru ceea ce făcuse și pentru ceea ce avea să facă.

Pe măsură ce mă concentram asupra învățăturilor pozitive din Biblie, nu a mai fost necesar să mă izolez de realitate. Sentimentele nu mi se mai păreau importante. Fanteziile despre sentimentul fizic nu mai erau necesare, deoarece am învățat că doar temporar voi fi deposedată de ele. Biblia ne spune că trupul nostru este trecător. Când interesul meu s-a transferat asupra acestei perspective eterne, toate preocupările mele cu privire la scaunul cu roțile au devenit banale.

Steve mi-a arătat o altă dovadă din Biblie din care se observă că perspectiva lui Dumnezeu este diferită de perspectiva noastră. În Evrei 12:1 suntem încurajați să ne trăim viața cu răbdare. A doua epistolă către Corinteni 5:1-5 ne amintește că trupurile noastre sunt locuințele trecătoare ale duhului și personalității noastre. Filipeni 1:29 spune că unii sunt chemați să sufere pentru El, poate chiar să suporte „pedepse groaznice”, așa cum a afirmat apostolul Petru în prima sa epistolă: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din

mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui" (1 Petru 4:12,13). Steve m-a purtat prin Scripturi și m-a ajutat să-mi văd durerea și suferința din această perspectivă.

„Cei care suferă,” a explicat Steve, „ar trebui să se concentreze să facă numai bine și să-și dedice viața și sufletul lor pentru a-I servi Lui. Cu toții ar trebui să facem asta, dar Biblia precizează că cei ce suferă trebuie să trăiască în mod deosebit pentru Hristos.”

În fanteziile mele și în visurile cu ochii deschiși, am căutat realitatea experiențelor trecute deoarece doream să evit adevărul prezentului. Totuși, nici măcar prezentul nu este realitatea adevărată. Într-o zi, vom experimenta o existență a noastră, care va fi perfectă în realitate, și noi putem înțelege acest adevăr numai prin credință. Ceea ce vedem prin credință este realitatea adevărată.

Cu toții creșteam și învățam din cuvântările din serile târzii de la noi de-acasă, ținute de Steve. Diana a continuat să fie cu noi, dar în toamnă s-a întors la colegiu pentru a studia psihologia. Unul din jocurile pe care le învățasem la cursuri era jocul pe roluri, pentru a putea înțelege mai bine oamenii în diverse situații. Într-o seară, după ora de studiu, ne-am luat rolurile și le-am schimbat pentru câteva momente. Diana a schimbat locul cu mine. Cineva m-a dus pe canapea, în timp ce Diana se așeza în scaunul meu cu roțile.

„Știi tu, este curios,” a remarcat Diana, în timp ce-mi juca rolul. „Vouă oamenilor vă este frică de scaunul cu roțile. Toată lumea pare să-l țină la distanță. Pare să existe un vid în jurul scaunului pe care nimeni nu dorește să-l pătrundă.”

„Este interesant,” am adăugat eu. „Chiar mă gândeam că oamenii mi se par mai puțin ciudați, acum când stau pe canapea.”

Am discutat despre scaun și despre ceea ce însemna el pentru diferiți oameni. Reacția tipică a străinilor era una de amabilitate față de cel care le era oarecum inferior. Cred, așa cum am mai spus, că unii oameni au impresia că dacă ești handicapat fizic, ești handicapat și mintal.

Diana, Jay și Dick erau atât de obișnuiți cu scaunul, încât aveau o atitudine indiferentă față de el. Atât de indiferentă, de fapt, încât plimbarea cu mine devenea adesea un joc. Mă împingeau doar cu mâna, sau îmi dădeau un impuls și mergeau pe lângă scaun. Adesea făceau asta pentru a sfida atitudinile provinciale ale unora față de scaunele cu roțile. De exemplu, scaunul are doar aproximativ 60 de centimetri lărgime, dar pe alei oamenii se dădeau la o parte ca și cum ar fi trecut o mașină pe acolo. Stângăcia lor subtilă sporea confuzia și frustrarea persoanei din scaun, iar pe ei îi făcea să se simtă neîndemânatici și grași.

Oamenii se uită adesea fix, fără să vrea, mai ales când scaunul este împins mai repede (cel puțin după părerea lor). Aparent, opinia publică dictează că o persoană în scaun cu roțile ar trebui tratată ca o încărcătură de antichități fără preț.

Femeile mai în vârstă veneau la mine în magazin sau pe stradă, își încleștau limbile și spuneau ceva de felul: „O, sărmană fată, curajoasă și dragă.” Zâmbeam politicos, dar adesea mă simțeam pe punctul de a le spune adevăratele mele sentimente—care nu erau întotdeauna încântătoare!

Totuși, ajunsesem la o înțelegere cu mine însămi. Dacă alții aveau probleme cu scaunul, am făcut tot posibilul să-i fac să se simtă în largul lor. Când studiam Biblia, îl rugam pe Dick să mă ducă pe canapea. Dacă nu era la vedere, scaunul nu mai intimidă pe nimeni. Stând jos, cu picioarele proptite pe un taburet, arătam ca o persoană „normală.”

Ceea ce începuse ca un experiment simplu în psihologia aplicată a devenit obișnuință pentru mine. Îmi plăcea să fiu una din mulțime și eram bucuroasă că asta îi făcea și pe ceilalți să se simtă mai bine.

Diana a încercat un alt experiment în jocul pe roluri. De data asta mi-am văzut situația așa cum mi-o vedeau ceilalți. Ea s-a așezat în scaun, iar eu pe canapea. „Joni, aș dori un pahar cu apă!”, mi-a spus Diana, pretinzând că este neputincioasă.

Luând rolul ei, am văzut ceva ce nu observasem din scaun. Mă enerva.

„Fain! Sunt absorbită de emisiunea asta TV. Poți aștepta până la reclamă?”, am întrebat-o eu.

„Bine ... cred că da”, a oftat Diana.

Toată lumea a zâmbit cu înțeles. Am spus: „Ăsta-i modul în care mă comport cu adevărat? Oh, Doamne, îmi pare rău! Văd cât de egoistă pot fi fără măcar să-mi dau seama. De-acum încolo voi încerca să fiu mai atentă față de voi.”

A sta pe canapea, în afara scaunului, a fost un lucru bun pentru încrederea mea ca femeie. În scaun, câteodată mă simțeam ciudată și înțepenită, dar stând aici pe canapea mă simțeam în largul meu și relaxată. Într-o seară, pe când ne uitam la televizor, Dick s-a întins și și-a pus capul în poala mea. Am reușit să-mi scot suportul brațului și am început să-l mângâi pe cap cu mâna. Bineînțeles, nu simțeam nimic, dar Dick simțea. El s-a relaxat și se bucura de atenția unei fete care-și plimba degetele prin părul lui.

Astfel petreceam momente plăcute de creștere și învățare, umbrite doar de boala lui Kelly care era tot mai slabă pe zi ce trecea. Dar situația ei, ca și a mea, devenea mai ușoară pe măsură ce creșteam în credință și înțelegere.

Steve a continuat să vină, câteodată de mai multe ori pe săptămână. Predarea lui, bazată pe adevărul doctrinal al Bibliei, devenea parte integrantă din viața mea. Înainte acceptasem doctrina fără a pune întrebări. Dar nu era reală în experiența mea. Adevărul ei nu fusese confirmat. În perioada depresiunilor mele nervoase de la Greenoaks, examinasem alte puncte de vedere filozofice și teologice. Nu mai puteam să accept doctrina fără a-mi pune întrebări, dar chiar când întrebam, răspunsurile mi-au fost date. Steve explica adevărul Bibliei în așa fel încât mi se părea că Domnul îmi vorbește direct mie.

Vedeam venirea lui Steve în viața mea ca un răspuns deosebit la rugăciunea mea disperată de dinaintea întâlnirii cu el.

Discutam despre a doua venire a lui Isus Hristos. Am aflat că într-o zi Isus Se va întoarce pe pământ și că voi dobândi un trup nou-nouț. Hristos îmi va da un trup

glorificat, care să poată face tot ceea ce făceam înainte de accident, poate chiar mai mult. Într-o zi voi avea din nou sentimente! *Nu voi fi paralizată pentru totdeauna!*

Această nouă perspectivă a făcut inutile retragerile mele în fantezii sau visuri cu ochii deschiși.

Steve m-a ajutat să pun capăt ciclului de sușuri și coborâșuri ale evoluției mele spirituale. „Gândiți-vă la lucrurile de sus”, mi-a citit el din Coloseni 3, „și nu la cele de pe pământ.” De vreme ce puteam ști că într-o bună zi, voi avea un trup reînnoit, mi-a venit ușor să-mi concentrez dorințele asupra lucrurilor eterne, cerești. Pierdusem deja lucrurile temporale, folosința trupului meu pământesc, așa că era ușor să accept adevărul acesta. Deși „condamnată” într-un scaun cu rotile, știam că într-o zi mă voi elibera din el.

„Steve”, i-am spus eu, „încep să văd scaunul meu mai mult ca o unealtă decât ca o tragedie. Cred că Dumnezeu mă va învăța mai mult despre asta!”

Steve m-a inițiat în procesul de transpunere în practică a Cuvântului lui Dumnezeu, de-a acționa conform promisiunilor și poruncilor Lui. Obişnuiam să citesc ceva în Biblie și, în mod conștient, să spun: „Aceasta este voia Domnului.” Din punct de vedere intelectual, înțelegeam sensul. Emoțional, trebuia să testez acest nou adevăr, să-l dovedesc valabil prin propria-mi voință. „Da, aceasta este voia lui Dumnezeu”, adăugând „cu privire la mine.”

„Doamne, am încredere în Tine pentru a mă face să trec victorioasă prin toate acestea”, l-am amintit eu lui Dumnezeu. Scriptura căpătase o semnificație personală. Iov suferise, astfel că putea să vorbească convingător despre nevoile mele. Ieremia suferise, și am învățat și de la el. De vreme ce Petru îndurase bătăile, naufragiile, închisoarea și boala, mă solidarizam de asemenea și cu suferințele lui. Începusem să înțeleg ceea ce Biblia numea o „părtașie a suferinței.”

Am memorat pasaje din Scriptură care aveau o semnificație importantă pentru mine. Aceste pasaje care vorbeau despre nevoile mele, m-au ajutat să-L înțeleg mai bine pe Dumnezeu, atât cu viața cât și cu voința mea. Chiar și când au venit vremuri de restriște și

deznădejde, m-am putut baza pe faptul că „El știe ce face”, așa cum spunea adesea tata.

Memorând promisiunile lui Dumnezeu, am învățat că Domnul mă va scoate din școala care mă învăța suferința, dar numai la momentul potrivit. Apostolul Pavel scria că secretul este să lupti mereu. Chiar el, în gloria vieții și în devotamentul său față de Hristos, admitea că nu ajunsese încă la țintă, din punct de vedere spiritual.

Probabil, m-am gândit eu, suferința și instruirea mea este un proces de durată. Acesta se va sfârși numai când voi fi cu Hristos.

Aveam o mulțime de lucruri de recuperat. Dacă viața va însemna ceva, trebuia să învăț tot ceea ce puteam — nu doar adevărul spiritual, dar și învățătura academică. Trebuia să găsesc o cale prin care să-mi aduc contribuția față de societate.

Diana și Jay erau nerăbdătoare să mă ajute să revin pe circuit, să fiu în pas cu lumea exterioară. Să văd oameni și să merg în diverse locuri era reconfortant și încurajator. Acum, deja mă simțeam bine în scaun, mă obișnuisem cu privirile ațintite asupra mea și cu stânjeneala celorlalți. A fost o experiență plăcută pentru simțurile mele să stau afară în vara aceea. Închisă în spital timp de doi ani, uitasem aproape tot ce se putea vedea, auzi și mirosi când te afli afară. Dar ca rezultat al unui astfel de șoc senzorial, am obosit ușor și eram obligată să mă odihnesc după aceste excursii în aer liber.

Steve încerca să mă încurajeze să-mi exprim noile mele cunoștințe, să pun în practică și să aplic noua lui învățătură. M-a rugat să-mi împărtășesc credința, mărturia experienței mele creștine, unui grup de tineri de la biserica lui. Gândul că trebuia să vorbesc în fața a cincisprezece adolescenți mă îngrozea. Tendința mea naturală era să fiu timidă, așa că atunci când a sosit timpul să vorbesc, eram cu adevărat emoționată. Mă uitam la acele fețe curate, stăpâne pe sine și eram aproape prea împietrită ca să mai pot vorbi.

„Eu ... oh ... eu sunt Joni Eareckson ... și ... oh ...”
Mintea mi se golise. *Ce trebuia să spun?* Adolescenții erau politicoși și n-au chicotit, nici nu s-au amuzat. „Eu ... eu ... oh ... eu vreau să vă spun ... ce înseamnă Hristos

pentru mine ... Vedeți ... El este foarte ... oh ... real pentru mine ... Am avut ... oh ... o mulțime de neazuri... dar eu ... vreau să spun *El*... El a fost credincios. Și ... sper să-L cunoașteți pe El la fel cum Îl cunosc eu."

Gâtul îmi era uscat, fața îmbujorată și nu găseam nici o cale să continui, astfel că m-am uitat pur și simplu la ei și n-am mai spus nimic.

După o pauză stânjenitoare, teribilă, Steve a reluat ceea ce am spus. Întrucâtva a reușit să pună lucrurile cap la cap și să le dea un sens. Eram ușurată și impresionată că a putut salva situația.

Mai târziu am spus ferm: „Nu mai vreau să fac asta cât voi trăi!”

„Nici vorbă,” m-a contrazis Steve. „ai nevoie doar de experiență. Și eu am fost la fel când unul din prietenii mei m-a rugat să-mi relatez cunoștințele la una din întrunirile evanghelistice de la colțul străzii.

„Adevărat?”

„M-am bâlbâit, am crezut că mi-am înghițit limba.”

„Dar eu nu am darul tău de a vorbi, prezența ta de spirit. Pur și simplu nu pot.”

„Trebuie să mergi la colegiu,” mi-a spus el, bătându-mă pe genunchi bine dispus. „Ai putea frecventa cursurile în scaunul cu roțile, la Universitatea din Maryland. Mai au câțiva handicapați acolo. Nu trebuie să-ți faci probleme,” mi-a sugerat Steve.

„Hmm. Probabil că ai dreptate.”

A zâmbit și a dat din cap aprobator.

„Foarte bine,” am cedat eu, „dacă Jay și Diana mă vor ajuta, voi merge la colegiu în toamna asta.”

În septembrie am început să particip la câteva cursuri la universitate. Jay și cu Diana mergeau cu mine și îmi luau notițe. M-am înscris la *Interpretare orală*, *Dicție vocală* și *Vorbire în public*. Cuvântările mele aveau legătură cu lucrurile pe care le cunoșteam și despre care puteam discuta cu ușurință, având legătură cu handicapații, acceptarea scaunului cu roțile și experiența mea creștină.

Încetul cu încetul, mi-am dobândit încrederea, mai ales pe măsură ce vedeam că oamenii erau interesați de

ceea ce spuneam. Adânc în sufletul meu simțeam că Dumnezeu mă pregătea ca într-o zi să pot să folosesc ceea ce învățam.

În același timp, am început să înțeleg adevărul spiritual prin căi pline de înțeles. Această nouă înțelegere m-a făcut victorioasă asupra păcatului din trecut, asupra ispitei și a deprimării. Dumnezeu îmi oferise mijloacele de control asupra naturii mele păcătoase, când am înțeles importanța realității Lui și a clipei prezente.

Fanteziile au luat sfârșit. Pentru totdeauna. Cu împlinirea completă a lui Dumnezeu. Nu mai era cazul să-mi reamintesc trecutul. Ajunsesem în locul în care trupul meu nu mai avea nevoie deloc de senzațiile pe care cândva le considerasem atât de importante. Dumnezeu mă purtase dincolo de nevoia de sentiment și atingere. Totuși, El era atent ca, ori de câte ori era posibil, să mă pot bucura de astfel de lucruri precum mângâierea unui pulover de cașmir pe obraz, îmbrățișarea din partea cuiva de care-mi păsa, mișcarea reconfortantă a unui balansoar, și senzațiile pe care El mi le oferea de fiecare dată când ieșeam afară — vânt, soare, și chiar ploaie. Iar eu îi eram recunoscătoare pentru toate.

Zece

În februarie 1970, nepoțica mea, Kelly, a murit din cauza acelei tumori a creierului care-i produsese dureri groaznice mai bine de un an de zile. Moartea ei mi-a arătat importanța sufletului fiecărei persoane.

Începusem să fac progrese în înțelegerea spirituală pozitivă a lucrurilor, iar înaintarea lui Kelly în credință, deși avea doar cinci anișori, devenise încurajatoare și de mare ajutor pentru mine, pe măsură ce înțelegeam realitatea dragostei lui Dumnezeu și puterea lucrului Său asupra vieții acestei micuțe. Tragedia ei ne-a apropiat și mai mult ca familie, și față de Domnul.

Cu toții acceptasem inevitabilitatea morții lui Kelly și eram împăcați cu acest gând; totuși, asta nu însemna că agonia pierderii ei nu și-a lăsat amprenta asupra noastră sau că nu ne-am întrebat: „De ce, Doamne?”

Mama lui Kelly, sora mea Linda, suferea cel mai mult. Imediat ce Kelly se îmbolnăvise, soțul o părăsise și divorțase de ea. Aceasta o lăsase cu doi fii și cu Kelly bolnavă, și să facă față morții lui Kelly. Lumea părea că se prăbușește în jurul ei, și mult timp a refuzat să-i facă față.

Prin moartea lui Kelly și propria mea paralizie am învățat că nu te alegeai cu nimic decât cu o frustrare nefericită, dacă încercai să afli scopurile ascunse ale lui Dumnezeu. *De ce, Doamne? De ce a murit Kelly? De ce am paralizat eu? De ce alții sunt în viață și sănătoși?* Nu exista nici un motiv separat de scopurile generale ale lui Dumnezeu.

Noi nu suntem întotdeauna responsabili de situațiile în care ne găsim. Totuși, *suntem* responsabili pentru modul în care răspundem la ele. Putem avea crize nervoase sau să fim atât de disperați încât să recurgem la sinucidere. Sau putem să admirăm atotputernicia lui

Dumnezeu care controlează totul, care poate folosi experiențele pentru binele nostru final, fiind transformați după chipul și asemănarea lui Hristos (2 Corinteni 3:18).

Dumnezeu a pregătit împrejurările. El le-a folosit pentru a dovedi atât puterea Sa, cât și loialitatea mea. Nu toți aveau acest privilegiu. Simțeam că erau doar câteva persoane de care se îngrijea Dumnezeu în mod deosebit pentru a avea încredere în ei în realizarea acestei experiențe. Această înțelegere mă relaxă și mă făcu să mă simt bine pe măsură ce mă bazam tot mai mult pe dragostea Lui, punând în aplicare încrederea nou-învățată. Vedeam că handicapul meu nu era o tragedie, ci un dar din partea Domnului, pe care îl folosea pentru a mă ajuta să mă conformez imaginii lui Hristos, un lucru care va însemna satisfacția și bucuria mea — chiar fericirea mea.

Steve, în timpul uneia dintre sesiunile noastre comune, a comparat viața mea cu experiența apostolului Pavel: „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1:12).

Am reflectat la această idee într-o seară, în timp ce Steve traversa camera pentru a înviora focul. El mi-a amintit: „Joni, ceea ce se întâmplă cu tine va susține cauza lui Dumnezeu! Pavel avea lanțurile din închisoare; tu ai scaunul cu roțile. Te poți bucura suferind, pentru că El îți permite să suferi pentru El.” Steve s-a așezat apoi mai bine în scaun, răsfoind Biblia. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul”, a citit el, „nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El...” (Filipeni 1:29).

Era emoționant să te gândești la faptul că ceea ce mi s-a întâmplat putea într-adevăr „să lucreze la înaintarea Evangheliei.” Am început să-mi împărtășesc credința cu mai mulți oameni într-un context pozitiv și am observat că Cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi legat și nici înlănțuit, chiar dacă eu eram (2 Timotei 2:10).

Acum, pe măsură ce se ridica o problemă, apărea într-un context pe care îl înțelegeam. Eu aveam doar încredere în Dumnezeu. Mi-am amintit că toate

lucrurile veneau în viața mea conform formulei lui Andrew Murray: prin grija lui Dumnezeu, în mâna Lui, sub călăuzirea Lui și pentru El. Și aveam făgăduința Sa că nu îmi va da să port mai mult decât pot îndura.

Pe măsură ce vedeam că împrejurările sunt ordonate de Dumnezeu, am descoperit că acel adevăr putea fi învățat numai punându-l în practică.

În 1 Tesaloniceni am citit: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile”. Dar câteodată nu voiam să-l mulțumesc. Sentimentele pe care le aveam nu mă lăsau s-o fac. Totuși, puteam să-l mulțumesc lui Dumnezeu cu voința mea, dacă nu cu sentimentele mele.

„De fapt,” i-am spus într-o zi lui Steve, „timp de doi ani m-am trezit zilnic în spital. Dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru acest motiv, că nu mai sunt acolo pot să-l mulțumesc.”

Astfel că mi-am făcut obiceiul să mulțumesc chiar și când nu aveam chef. După câțva timp, s-a întâmplat un lucru curios. Am început să simt că trebuie să mulțumesc!

„Paralizia ta ar putea fi chiar o binecuvântare,” a observat Steve în timpul unei vizite.

„O binecuvântare?”

„Desigur.”

„Nu știu asta,” am admis eu. „Am parcurs un drum atât de lung ca să-mi accept accidentul, ca un lucru pe care Dumnezeu l-a îngăduit pentru binele meu. Dar încă nu simt că este o binecuvântare.”

În timpul săptămânilor ce au urmat, am citit din ce în ce mai mult despre suveranitatea lui Dumnezeu. Era într-adevăr o doctrină ce îți oferea siguranță. Pe măsură ce lumina ei inunda intelectul și mintea mea, îmi lumina duhul și propria ființă. Mă simțeam în siguranță, Dumnezeu controla totul în viața mea.

În primăvara aceea, Steve împreună cu părinții lui au plecat la un seminar unde a fost explicată în termeni biblici valoarea „ego”-ului. Într-o după amiază, când se oprise să-mi aducă niște cărți de citit, Steve mi-a împărtășit toate aceste concepte.

„Joni, ar trebui să știi deja valoarea pe care ți-o acordă Dumnezeu”, mi-a spus în timp ce puneă cărțile pe masă.

„Da, cred că da. De ce?”

„Eu cred că încă te mai agăți de propria ta imagine.”

„De propria mea imagine? Ce vrei să spui?”

„Întotdeauna stai ... stai în defensivă,” mi-a răspuns el.

Bineînțeles că Steve avea dreptate. Încă mă mai uitam la oamenii sănătoși și activi — oameni prezentabili — care se distrau în jurul meu. Cu orice m-aș fi comparat, eu eram în inferioritate. Aș fi pierdut și dacă m-aș fi comparat cu un manechin!

„Dar asta s-ar întâmpla oricui, dacă lasă societatea să-i stabilească valoarea,” mi-a explicat Steve în timp ce se așeza pe scaunul de la pian. Întotdeauna pierdem când ne evaluăm conform ideilor altora sau conform standardelor lor. Și există atâtea standarde câți oameni există. Un soldat te evaluează după îndemânarea atletică; un student după inteligența ta; un îndrăgostit după înfățișare. Este o bătălie pierdută,” mi-a spus el, atingând o coardă gravă a pianului, parcă pentru a-și sublinia ideea. „Trebuie să uităm ceea ce spun oamenii sau ceea ce gândesc ei, și să recunoaștem că cele mai importante valori sunt valorile lui Dumnezeu.”

Era adevărat! Dumnezeu știa că aveam mâini, picioare și brațe care nu mai funcționau. Știa cum arăt. Și nici unul din lucrurile acestea nu aveau importanță. Ceea ce conta era faptul că eram lucrarea Lui, creată după chipul Său. Și încă nu mă terminase (Efeseni 2:10).

În zilele ce au urmat, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru „mine” — pentru tot ce eram eu în ce privește mintea, duhul, personalitatea și chiar trupul. I-am mulțumit pentru felul în care arătam și pentru ceea ce puteam și nu puteam face. Așa cum făcusem, doctrina suveranității Sale a ajutat ca lucrurile să se așeze la locul lor, ca piesele într-un joc de puzzle.

Acum nu era numai scopul vieții mele, ci exista și un aisberg de potențial — 10% deasupra apei și 90% dedesubt. Era un gând emoționant, un întreg domeniu neexplorat din viața și personalitatea mea, care nu era încă dezvoltat!

„Joni, am aflat despre acest concept într-o exemplificare a lui Bill Gothard (*Institutul pentru Conflictele Fundamentale ale Tineretului*). El spune că viețile noastre

sunt ca tablourile pe care le pictează Dumnezeu. Adesea sărim de pe șevalet, apucăm pensula și vrem să continuăm singuri pictura. Dar când facem așa, nu obținem decât o copie proastă a capodoperei pe care intenționa El s-o realizeze din viața noastră.”

Apoi Steve a adăugat acestui gând: „Joni, trupul tău — în scaun — este singura ramă în care Dumnezeu vrea să-ți facă portretul. Știi, oamenii nu merg la galeriile de artă pentru a admira ramele. Atenția lor se concentrează asupra calității și caracterului picturii.”

Acest lucru avea sens. Mă puteam relaxa fără să mă mai necăjesc de înfățișarea mea exterioară. Dumnezeu „mă picta” într-o manieră aproape perfectă, așa încât puteam spori valoarea caracterului lui Hristos. Acest lucru oferea o perspectivă cu totul nouă scaunului meu. Odată îmi fusese o adevărată povară, o pedeapsă pentru mine. Apoi, văzând că Dumnezeu îmi modelează viața, el a devenit doar o unealtă. Acum însă îl puteam vedea ca o binecuvântare. *Pentru prima dată de când eram paralizată, a fost într-adevăr posibil ca scaunul cu roțile să constituie un instrument de bucurie în viața mea.*

Unsprezece

Cu o nouă înțelegere, și cu o perspectivă mult mai pozitivă despre mine însămi, am căpătat și un nou interes cu privire la înfățișarea mea. Jay și Diana mă ajutau să-mi coafez părul, să mă machiez și am învățat cum să cumpărăm haine care să mi se potrivească cel mai bine. De exemplu, Jay a descoperit că dacă îmi cumpăra pantalonii cu vreo opt centimetri mai lungi, atârnau pe mine cum trebuie și nu mi se ridicau pe glezne atunci când stăteam pe scaun.

Mă aflam în acel moment al vieții când eram satisfăcută de situația mea. Începusem să-l mulțumesc lui Dumnezeu cu toată voința mea. Acum puteam să fac acest lucru cu emoțiile mele. Scaunul cu roțile era acum o parte confortabilă a vieții mele.

În vara anului 1970, Diana, Jay, Sheri Pendergrass (o vecină de 13 ani) și cu mine am plecat cu mașina la Philadelphia pentru a participa la un seminar al lui Gothard pe care Steve mi-l recomandase cu căldură. Sesiunile ce au urmat m-au ajutat să-mi cristalizez gândirea cu privire la tot ceea ce mi se întâmplase. O secțiune a seminarului se ocupa de „Sursele iritării” și am învățat că Dumnezeu îngăduie anumitor împrejurări să apară în viețile noastre ca niște pile, pentru a netezi marginile ascuțite și pentru a ne șlefui în forme regulate.

„Iritările vin datorită împrejurărilor și oamenilor,” ne-a amintit Diana, după una din sesiuni. „De aceea este important nu numai să înduri, dar să și răspunzi cu o atitudine evlavioasă.”

„Da,” am spus eu încet. „Cred că am văzut destul de târziu adevărul. Nu este suficient pentru mine să mă împac cu tot ceea ce Domnul îngăduie prin suferință. Trebuie să-mi folosesc situația mea pentru gloria Sa, să

las ca aceste situații să mă facă mai asemănătoare cu Hristos.”

„Acest lucru nu-i ușor,” a observat Jay.

„Asta-i sigur,” a adăugat Sheri. „Răspunde cu o atitudine evlavioasă.” Asta spun ei. Dar, bineînțeles că nu-i ușor!”

„Ei bine, hai să testăm asta,” a sugerat Diana. „Când apar incidentele iritante, hai să nu le cădem pradă și să nu-l lăsăm pe Satan să obțină o victorie asupra sentimentelor și emoțiilor noastre.”

În pauza următoare, mi s-a părut că Dumnezeu mi-a oferit o posibilitate excelentă pentru a testa acest principiu cu privire la cauzele de enervare. Datorită faptului că sunt imobilizată într-un scaun cu rotile, trebuie să beau multe lichide pentru a determina funcționarea normală a rinichilor. Prin urmare am un tub care colectează urina într-o pungă, și care trebuie aruncată periodic. Sheri se îngrijea de mine în acea zi. Mi-a golit punga, dar a uitat s-o racordeze din nou. Puțin după aceea, un bărbat care ședea în fața noastră, s-a uitat în jos și apoi a întors spatele.

„Domnișoară, cred că ceva nu-i în ordine,” a spus el.

„Oh, nu!”. M-am uitat în jos și am văzut o băltoacă. M-am înroșit de rușine, mă simțeam copleșită. Am simțit cum mă enervez — enervare față de Sheri, față de întreaga rutină impusă de scaunul cu rotile, față de multe alte lucruri. Apoi mi-am adus aminte de lecția învățată. Mi se părea că toți vedeau în acel eveniment umilitor, un obiect de studiu pentru practicarea adevărilor învățate.

Alte adevăruri asemănătoare învățate la cursuri au avut un impact deosebit asupra propriei mele vieți. Am aflat că familia mea are o nouă importanță în viața mea.

Faptul că sunt singură și handicapată mă face să-mi dau seama de dependența mea față de părinții și surorile mele. Totuși, principiile sunt aceleași pentru toată lumea. Nu este nici o greșeală că viețile și experiențele noastre sunt cele care sunt — chiar și numărul de frați și surori pe care îi avem și cine ne sunt părinții. Toți sunt o parte a planurilor și scopurilor lui Dumnezeu.

Acest lucru era evident în viața mea. Fiecare dintre

surorile mele era deosebită pentru mine, fiecare cu aptitudinile ei și cu personalitatea ei.

„Dacă nu pot să-mi iubesc surorile mele așa cum sunt ele, cum aş putea să iubesc vreodată pe altcineva care are caracterul lor?“, m-am întrebat împreună cu prietenele mele.

„Asta așa este,“ a zis Diana.

„Da,“ a adăugat Jay.

„Jay ...“, am spus eu ușor, „tocmai am început să văd acum cât de puțin v-am iubit și v-am apreciat, Kathy și Linda. V-am luat dragostea ca pe ceva ce mi se cuvenea. Strângeți după plecarea prietenilor mei, gătiți, faceți curățenie și nu vă plângeți niciodată. Îmi pare rău că am fost atât de oarbă. Poate că voi cere prietenilor să-și facă curățenie înainte de a pleca, adică să-și strângă farfuriile și paharele murdare după ce-și iau gustările.“

Jay mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat. Atinsesem un punct sensibil și ea aprecia mult acest lucru.

„Și am fost insensibilă față de Kathy și Butch după recenta lor căsătorie. Adică, vreau să spun că ea este învățătoare și că nu prea știu multe despre munca ei, și nici despre problemele ei. Voi face un efort să mă schimb. Vă veți ruga toți pentru mine?“

„Bineînțeles, Joni. Ne vom ruga cu toții pentru cauza tuturor celor care vor să se schimbe,“ a spus Sheri.

Câștigul cel mai mare în urma acestor sesiuni a fost învățătura primită cu privire la stabilirea unor relații solide. I-am promis Domnului și mie însămi să fiu mai atentă cu familia mea și mai interesată de nevoile lor. Mi-a devenit clar că ceea ce s-a întâmplat cu familia mea era, într-un fel, un teren propice pentru preocupările mele. Era mai greu să fii realist și consecvent acasă, dar dacă mergea acolo, avea să meargă oriunde!

Rezolvarea lucrurilor prin dragoste, este standardul prin care Dumnezeu măsoară succesul relațiilor. Principiul este același fie că vorbim despre relația dintre soț-soție, relația dintre colegii de cameră, relația dintre mamă-fiică, dintre tată-fiu, sau despre orice relație în care ne-a așezat Dumnezeu.

La început, din cauza leziunii și a handicapului meu unic în felul său, lumea s-a rotit în jurul meu. M-am

bucurat de atenția și de lucrurile pe care oamenii le-au făcut pentru mine. Dar acum vedeam egoismul meu într-o astfel de situație și, conștientă, am început să mă schimb pentru a face ca și lumea din jurul meu să se simtă bine.

Făcând astfel, am învățat să nu privesc familia și prietenii ca pe ceva care mi se cuvine, să nu aștept ca ei să-mi facă întotdeauna tot felul de servicii, ci să apreciez corect tot ceea ce fac, să fiu mulțumitoare pentru toate favorurile lor. Ca rezultat al acestui efort conștient de a fi eu însămi în toate aceste relații, în mod deosebit cu familia mea, prietenii care veneau să mă viziteze au văzut că eram la fel cu toți.

Un prieten mi-a spus odată: „Joni, cred că față de familia ta poți să-ți dai arama pe față și să fii tu însăși, să nu-ți mai bați capul de ceea ce cred ceilalți.”

Nu am fost de acord. „Oo! Asta ar fi fost ca și cum mi-aș fi acordat libertatea de-a păcătui. Toți cunoaștem indivizi care duminica sunt pioși, dar care trăiesc ca diavolul în restul săptămânii. Este ca și cum aș spune: „Nu-mi pasă de familia mea pentru a le arăta dragoste și răbdare. Nu merită.” Cred că dacă Hristos trebuie să fie real în viața mea, în relațiile cu ceilalți, El trebuie mai întâi să fie real în atitudinile mele față de familie.”

Îl vedeam mereu pe Dumnezeu „lucrând pentru mântuirea mea.” El mă ajuta să-mi rezolv trecutul pentru care El mă iertase prin moartea și învierea lui Hristos. Apoi Îl vedeam pe El lucrând efectiv în prezent. Deși era încă plin de înțelegere, știam că El lucrează asupra vieții mele nu numai prin pedeapsa pentru păcat, dar și prin puterea Lui prezentă. În sfârșit, știam că Duhul Său Se ocupa de mine, încercând să creeze în viața mea un caracter asemănător cu cel al lui Hristos. Prin urmare puteam să mă încred în El în ceea ce privește viitorul și expresia deplină a răscumpărării Sale, care îmi dădeam seama că pătrunde în viața mea.

În această perioadă de creștere spirituală, arta nu avea un loc special în viața mea. Deși adesea mă relaxam desenând sau mâzgălind lucruri creatoare, arta nu ocupa un rol special în viața mea. Era doar o simplă

plăcere pe care o făceam pentru amuzamentul meu, așa cum de altfel era și muzica.

În timpul verii lui 1970, i-am întâlnit pe Dick Rohlf și pe frații Chuck și Craig Garriott. După ce ne-am cunoscut unii pe alții în timpul studiilor biblice ale lui Steve, Dickie, Dick, Craig, Diana și cu mine am format un grup vocal. Adesea casa noastră era plină de muzică și de oameni. Chitara bass a lui Craig răsună între pereții casei noastre, și muzica era așa de tare că trebuia să deschidem ferestrele. De multe ori mama și tata stăteau pe treptele din capătul camerei, bătând din palme și cântând cu noi, adesea până la miezul nopții, când eram deja cu toții prea răgușiți ca să mai continuăm. Eram bunișori — destul de buni să cântăm pentru cluburile *Viața tinerească* și *Tineretul pentru Hristos*, pentru biserici sau alte organizații.

Aproape în același timp, am fost rugată să lucrez ca și consilier la un club al organizației *Viața tinerească* ce se afla în vecinătatea orașului Randallstown. Am fost de acord și am început să-mi împărtășesc cu tinerii de la liceu emoția și entuziasmul lucrurilor minunate pe care Dumnezeu le făcuse în viața mea. Lecțiile spirituale pe care le învățasem erau importante pentru fiecare creștin și eram preocupată ca fiecare din acești tineri inteligenți și dornici de cunoaștere să învețe lecțiile pe care eu le învățasem prin El, fără ca ei să trebuiască să treacă prin suferințele prin care trecusem eu.

Le înțelegeam viețile și experiențele. Cu câțiva ani înainte și eu fusesem fără astâmpăr, nesigură, mereu în căutare. Mă puteam asemăna cu ei din mai multe puncte de vedere și i-am înțeles pe ei din perspectiva propriilor lor „handicapuri” — timiditate, obezitate, dinți deformați, lipsa prietenilor, părinți divorțați și multe alte „handicapuri.”

„Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat,” am spus unui grup de fete. „Știu că-i adevărat, pentru că l-am experimentat. Am descoperit că-i așa.” Ele ascultau atent în timp ce eu îmi împărtășeam eșecurile emoționale și succesele spirituale. Mulți dintre ei veneau la lecțiile de studierea Bibliei pe care le țineam la ferma din Sykesville. Pentru a sparge gheața recurgeam la

proiecte cât mai amuzante pentru fetele care veneau, organizând de la simple petreceri în pijama, până la jocuri ridicele, care aveau menirea să adune fetele la un loc nu numai pentru a se amuza, dar și pentru lecțiile spirituale ce urmau.

În vara aceea, eu și Jay am mers în tabăra *Viața tinerească* din Colorado ca și consilieri. Tabăra, numită *Ferma de la frontieră*, era situată în Munții Stâncoși Centrali. Era emoționant să te afli acolo — pentru prima dată în aerul tare al munților, după accidentul meu. Stăteam la soare și admiram frumusețea Munților Stâncoși, încărcăți de brizele și mirosul pinilor. Bineînțeles că nu puteam participa la drumeții, la călărie, la alergări sau la cățărat și tinerii nu se simțeau bine din cauza aceasta. Dar când au văzut că nu sunt total nefericită și că mă mulțumesc să-i privesc, s-au simțit mai relaxați.

„N-ai vrea să faci și tu toate astea împreună cu noi?“, m-a întrebat o tânără.

„Nu tocmai. Mă simt bine să fiu aici, în mijlocul naturii strălucitoare a lui Dumnezeu, unde pot medita la bunătatea și măreția Lui, și unde mă pot ruga. Nu sunt supărată că nu pot ține pasul cu fetele. De fapt, nici ceilalți îndrumători nu pot ține pasul cu tot ceea ce faceți voi!“

Treptat fetele m-au acceptat pe mine și scaunul meu cu roțile, și au încercat să mă implice cât mai mult în activitățile lor. Și deși știau că nu le puteam verifica după ora de stingere, nu au profitat niciodată de handicapul meu, întotdeauna tratându-mă ca pe o ființă normală.

La întâlnirile de la club, în excursii, la orele de studiu biblic, îi provocam pe tineri să trăiască pentru Hristos. Îi ajutam de asemenea să întrezărească succesul, să-și raporteze darurile primite de la Hristos, ca și îndemănările lor pentru a-L servi pe El și împărăția Lui.

O fată, de exemplu, a manifestat un deosebit interes în a mă ajuta. Debbie (care se căsătorise cu Chuck Garriott) a devenit terapistă. Nu cred că i-am insuflat eu această idee, dar i-am furnizat o experiență față de care se simțea importantă și de ajutor, folosindu-și talentul de-a ajuta pe cineva.

Spre sfârșitul verii am organizat o petrecere de adio pentru Steve. Era o perioadă de sentimente confuze. Eram fericită pentru el că pleca de la colegiul biblic, dar în același timp eram tristă să mă gândesc că părtașia noastră spirituală se sfârșea.

„Nu se va sfârși”, m-a asigurat Steve. „Privește, am citit undeva că „atunci când un om al lui Dumnezeu moare, de fapt din Dumnezeu nu moare nimic.” Poți interpreta asta ca însemnând că „nimeni nu este indispensabil.” Dumnezeu nu pleacă nicăieri atunci când copiii Lui se mută. Joni, păstrează-ți interesul față de Dumnezeu, nu față de mine.”

„Dar, Steve, am învățat atât de multe lucruri de la tine în acest an. Mi l-ai prezentat pe Pavel și pe marii scriitori creștini. Sunt emoționată — și mă voi ruga pentru tine ca Dumnezeu să-ți ajute la Colegiul Biblic din Columbia, dar îmi vei lipsi. Domnul te-a folosit pentru a-mi schimba viața. Am devenit dependentă de tine, ai devenit scara mea de sprijin.”

„Ascultă, nu-i adevărat, Joni. Dumnezeu m-a folosit pur și simplu. Duhul Sfânt a fost adevăratul tău profesor. Rămâi lângă Hristos. Continuă să înveți Cuvântul Său, iar El îți va rămâne credincios.”

Steve a plecat la colegiu și, în ciuda asigurărilor sale și a multelor scrisori, îmi lipsea. Totuși avusese dreptate că puteam continua să cresc și să învăț căutând îndrumare și înțelegere din partea Duhului Sfânt.

Doisprezece

În toamna aceea a anului 1970 viața mea a început să ia dimensiuni interesante. Cu Steve plecat la colegiu biblic și cu alți colegi sau prieteni plecați la alte colegii sau căsătorindu-se, am devenit și mai conștientă că nu aveam perspective pentru o căsătorie în viitor. Am început să mă ocup tot mai realist de ideea că planul lui Dumnezeu pentru mine era să rămân singură. Eram dezamăgită când citeam cărțile creștine ce tratau acest subiect, de vreme ce majoritatea susțineau că un om singur trebuie să se pregătească ca într-o anumite zi să-și găsească un partener. Puține cărți, aproape nici una, nu dădeau sfaturi practice și realiste pentru o femeie condamnată să rămână singură pe viață.

Mai aveam încă sentimente adânc înrădăcinate, dar și rezerve în a renunța la Dick. Simțeam că fac ceea ce trebuie. Nu aveam nici un drept să mă căsătoresc, doar dacă Dumnezeu nu-mi întorcea acest drept ca dar ceresc. Acest lucru mi se părea însă îndepărtat și imposibil.

De aceea, am încercat să accept rolul meu singular, fără amărăciune și fără o comportare rea.

Am cântat adesea și chiar am fost domnișoară de onoare la căsătoriile mai multor prieteni — și chiar am prins buchetul miresei de mai multe ori. Mai păstrez încă buchetele de flori și coroanele purtate cu acele ocazii. Credeam că aceste emoții și sentimente sunt uitate, până când au ieșit din nou la suprafață.

Totuși în adâncul sufletului meu, doream în secret ca omul potrivit să apară—omul care să se împace cu handicapul și cu scaunul meu. *Doamne, știi că sunt mulțumită cu starea mea de acum, dar cred că întotdeauna mă voi întreba dacă nu cumva mi-ai destinat și mie un bărbat.*

Mulți dintre prietenii mei erau căsătoriți acum, și adesea mi se părea foarte dificil să mă raportez la ei. Interesele lor erau diferite; erau ocupați de căutarea unei case și de întemeierea unei familii — prea ocupați cu propriile lor vieți care căpătaseră noi direcții, ca să se mai implice în interesele care cândva erau ale noastre, ale tuturor. Dar acum eram destul de matură să accept acest lucru ca o dezvoltare naturală a prieteniei noastre, așa că nu aveam remușcări și nici nu eram amărâtă. Totuși, mă simțeam izolată, singură.

Mă întrebam dacă Dumnezeu îmi va aduce vreodată în viață un om capabil să mă iubească pentru propria mea persoană, și care să dorească să-și petreacă viața cu mine. Aș putea fi vreodată fericită singură? Nu trecusem prin destule necazuri? Mă va pune Domnul în continuare la încercări, lăsându-mă singură întreaga viață?

Aceste întrebări îmi sporeau nesiguranța emoțională și sentimentul de singurătate mă copleșea.

„Doamne”, mă rugam, „adu-mi Te rog pe cineva în viața mea ca să umple acest gol.”

De ce? Nu-ți este îndeajuns harul Meu?

Știam că îmi cer dorințele și nu voia Domnului. Dar, în definitiv, nu a spus Isus: „Cereți orice veți vrea în Numele Meu și vi se va da?”

La scurt timp după asta, la o întrunire a celor ce conduceau *Viața tinerească*, l-am întâlnit pe Donald Bertolli, un prieten de-al lui Dick.

„Don vine din zona periculoasă a orașului — Pimlico — și lucrează cu copiii străzii”, mi-a spus șeful organizației când mi l-a prezentat pe Don. „Biserica noastră prezbiteriană din Arlington sponsorizează această muncă cu copiii săraci de acolo.”

Donald era un bărbat prezentabil și sever, de origine asiato-italiană, cu ochi mari, căprui. Părea încordat ca un arc, plin de energie și putere. Deși era mai în vârstă decât majoritatea dintre noi — 27 de ani, față de cei 21 de ani ai mei, de exemplu — el părea să se bucure de timpul petrecut împreună.

Când vorbea, adeseori punea întrebări. Vocea lui avea inflexiuni și o duritate ce reflecta mediul străzii în care crescuse. Nu avea încredere în răspunsurile superficiale și insista pentru a ajunge la esența adevărului. Vocea lui era în același timp ezitantă, oarecum timidă, ca și cum s-ar fi temut să-și împărtășească gândurile cu glas tare.

Când punea întrebări, se oprea să reflecteze. Dădea mare atenție la tot ceea ce spunea, dar nu arăta a fi ușor de influențat sau de convins.

Atunci când cineva recunoștea: „Dar așa trebuie să fie”, Donald îl întrerupea cu: „Asta-i eschivare! Nimic nu trebuie să fie doar pentru că așa trebuie să fie sau pentru că așa a fost dintotdeauna!”

Am fost impresionată nu numai de înfățișarea și de inteligența lui, ci și de mărturia sa creștină matură și de caracterul său puternic.

Donald a venit la mine după întrunire și am vorbit puțin. Atunci am aflat că aveam multe lucruri comune. Mi-a vorbit despre interesele lui—atletismul, Dumnezeu și slujirea creștină.

„Joni, aș vrea să mai vorbim și altădată. Pot să te mai văd?”

„Desigur, vino oricând!”

Era o invitație standard. Obişnuiam s-o spun la mulți alții, care-mi cereau să-mi vorbească, așa că nu-l așteptam cu adevărat ca să vină a doua zi dimineața la ușa mea. Dar el era acolo.

„A venit cineva să te vadă. Nu știu cine este, dar arată grozav! mi-a spus Jay cu o voce groasă, trezindu-mă.

„Cine? Cât e ceasul?”, am căscat eu.

„E ora nouă. Spune că se numește Don.”

„Spune-i că vin imediat. Dă-mi un minut doar să mă trezesc.” Culcându-mă târziu, asta era ora mea de sculare dimineața.

Jay a intrat în cealaltă cameră și a discutat voioasă pentru câteva momente, apoi s-a scuzat și a venit să mă ajute să mă scol, să mă îmbrac și să mă aranjez pentru noua zi.

„Bună dimineața!”, i-am zis eu veselă, o jumătate de oră mai târziu, când Jay mi-a împins scaunul în cameră.

„Bună!”, mi-a spus Donald. S-a ridicat de pe scaun și a venit spre mine. „Sper că nu te deranjez — dar m-ai invitat, nu-i așa?”

„Bineînțeles că te-am invitat. Ziua mea începe de obicei în jurul acestei ore, așa că nu deranjezi.”

Donald a început să vorbească. Când s-a oprit să respire, era deja prânzul. Nu mâncasem la micul dejun și îmi era foame, dar el nu dădea nici un semn că și-ar încheia vizita.

„Donald, ai vrea să rămâi să servim prânzul?”, l-am întrebat eu.

„Oh, mi-ar face plăcere ... dacă nu deranjez.”

Jay a pregătit masa și asculta în timp ce vorbeam. De fapt, și eu mai mult ascultam. Aflasem despre Donald, despre familia lui, cum se întâlnește cu Dumnezeu, totul despre munca lui printre tinerii negri din Pimlico, chiar și despre ideile lui în legătură cu slujba creștină.

„Donald, ai vrea să rămâi la cină?”, l-a întrebat Jay mai târziu. „Oh, grozav ... dacă nu deranjez.”

Am discutat tot timpul cinei și în cele din urmă, după cină, Donald s-a ridicat să plece.

„Pot să mai vin să te văd?”, m-a întrebat el.

„Uh... bine,” am ezitat eu, gândindu-mă că a doua zi dimineață s-ar putea să fie din nou la ușă. „Măine am ore la colegiu.”

„Lasă-mă să vin să te conduc.”

„Uh... Bine, Donald. Mulțumesc, dar Jay este cea care mă conduce de obicei. Îmi știe programul și nevoile.”

„O.K. Într-adevăr mi-a plăcut vizita asta. Aș dori să ne mai întâlnim.”

„Mi-ar face plăcere.”

A doua zi ne-a așteptat în fața școlii și și-a petrecut restul zilei cu noi. La început am fost doborâtă de abordarea lui insistentă. A treia zi, când a venit din nou la fermă, a început să-mi placă de el.

La următoarea sesiune de conducere a *Vieții tinerești*, el era acolo, zâmbind prezentabil, și foarte sigur pe sine. În timpul cursului din seara aceea, eu și Diana ne-am angajat într-o discuție aprinsă, dar prietenească, având ca subiect o chestiune teologică fără prea mare importanță, iar mulți dintre tinerii de acolo s-au împărțit în

tabere și ni s-au alăturat. Totuși Donald părea că rămâne pe dinafară. Era curios, deoarece erau niște studii noi despre creștinism. Eram sigură că va vorbi și va pune capăt confuziei pe care eu și Diana o creaserăm prin dezbateră noastră.

În cele din urmă, studiul a luat sfârșit. Donald s-a sculat și mi-a spus: „Joni, înainte ca să te culci în seara asta, caută și citește versetul 14 din 2 Timotei 2. Cred că va vorbi într-adevăr inimii tale.”

Apoi a plecat.

Emoționată, am căutat Biblia. „Hei, grozav! De ce nu mi-a vorbit de versetele acestea înainte?”, mi-am zis eu, gândindu-mă că era versetul care mă va ajuta s-o conving pe Diana că aveam dreptate. Cineva mi-a găsit versetul și mi l-a citit: „Adu-le aminte de aceste lucruri, și roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, cari nu duc la alt folos, decât la pieirea celor ce le ascultă.”

Am fost uimită de impactul avut de acest adevăr și m-a convins că ne-am disputat pentru un lucru de nimic în acea seară. Mai mult decât orice însă, mă simțeam rău din cauza propriei mele imaturități.

Totuși, cealaltă parte a monedei mi-a devenit foarte clară. Am fost impresionată de maturitatea lui Donald, de sensibilitatea și înțelepciunea lui. Vedeam în el un om plin de autoritate, și astfel a devenit din ce în ce mai atractiv pentru mine. M-am gândit adesea la el în timpul zilelor ce au urmat.

La următoarea noastră întâlnire ne-am salutat reciproc și ne-am dat seama cât de mult începeam să însemnăm unul pentru celălalt.

„Joni, înainte ca să fi devenit creștin, eu am trăit într-o lume în care fiecare există doar pentru sine, în care câinele îl mănâncă pe câine, știi?. Sunt în cercuri creștine de mai mulți ani. Dar, e nostim — nu m-am confruntat cu oameni care să manifeste dragoste față de mine. De tine mă simt într-adevăr atras.”

„Și mie îmi place de tine, Donald. Nimeni nu a mai venit la mine până acum și nu mi-a arătat prietenie atât de ușor ca și tine. De obicei sunt intimidăți de scaunul meu. Ți trebuie ceva timp ca să depășești handicapul

meu. Când ajung să mă cunoscă uită scaunul. Dar tu ... tu te-ai comportat ca și cum n-ai fi văzut niciodată scaunul mai întâi."

"Joni, nu știu, cred că e vorba de mediul din care provin, dar nu-mi pot ascunde sentimentele și emoțiile. Nu voi încerca să mă ascund după vorbe și fapte ipocrite. Nu voi putea niciodată să te induc în eroare", mi-a spus el.

"Îmi pare bine că nu bați câmpii. Îmi pare bine atunci când unei persoane nu-i este teamă să spună ce are de spus", i-am răspuns eu.

Ne vedeam destul de des în săptămânile ce au urmat. Înainte de sfârșitul verii, Don m-a luat la Ocean City. A stat lângă scaunul meu pe trotuar în timp ce inhalam aerul sărat, proaspăt al oceanului și ascultam cântecul pescărușilor și al valurilor ce se spărgeau de țarm.

Îmi reveneau în minte vechi amintiri — atingerea nisipului între degetele de la picioare și umezeala valurilor, care mă împrășeau cu stropi reci când intram în apă. Am oftat și m-am așezat în scaun gata să-l privesc pe Don înotând, pentru plăcerea mea de a-l privi.

Dar deodată, parcă simțindu-mi starea de spirit, a început să mă împingă prin nisip. Roțile înaintau cu greu, dar era puternic, și tăia șanțuri pe nisipul ud de la marginea apei. Aici era mai ușor de împins.

Donald nu s-a oprit! A împins înainte cu o ambiție controlată, până când am ajuns în apă până la picioare.

"Do-nald! Ce faci?", am strigat eu. Scaunul era complet în bătaia valurilor de la mal. Eram șocată, dar și emoționată de această plăcere neașteptată.

Oamenii de pe plajă priveau această scenă ridicolă, neștiind dacă trebuiau să intervină să-l oprească pe acest „nebun” care încerca s-o înece pe săraca fată schiloadă. Râsul meu și evidenta încântare i-au asigurat însă că totul este în ordine și s-au reîntors la preocupările lor.

Donald m-a ridicat și m-a purtat peste valuri. Nu simțeam, dar inima îmi bătea nebunește.

După această experiență de la Ocean City, pluteam prin aer. Pentru prima dată de la accident, Donald mă făcuse să mă simt „normală”. Scaunul cu roțile nu era o

piedică în calea lui — nu exista nici milă, nici jenă, nici nesiguranță stângace. Mă trata ca pe orice femeie de care i-ar fi plăcut. Era puternic, dar întotdeauna blând și aceasta îmi dădea siguranță. Știam că nu va lăsa nicio-dată să mi se întâmple ceva.

De asemenea, Donald mă făcea să mă simt atrăgătoare, feminină. Pentru prima dată de la accident mă simțeam femeie — atrăgeam pe cineva care vedea că aș fi frumoasă.

Când s-a schimbat anotimpul, Donald mă ducea la picnicuri și drumeții. Îmi împingea scaunul cu roțile atât cât putea pe poteci. Când drumul se îngusta prea mult, pur și simplu strângea scaunul, mă ridica și mă purta pe brațe până în vârful dealului. Acolo întindea pătura, luam masa și admiram frumusețea peisajului.

Vorbeam ore în șir, împărțășind Cuvântul lui Dumnezeu și ceea ce învățasem din experiențele noastre creștine personale. Erau momente romantice, plăcute, spirituale. Și fiecare din ele ne apropiau tot mai mult.

Am început să mă îngrijorez de afecțiunea mea crescândă pentru Donald și de ceea ce puteau provoca astfel de sentimente. Știam că trebuia să fiu prudentă și să nu mă implic prea mult, să devin prea apropiată. Ceva mai mult decât o relație „platonice” ar fi fost de neconceput.

În primăvara anului 1971 am petrecut mult timp împreună. Mă lua adesea cu el când muncea pe străzi. În timp ce-l vedeam cum predică copiilor, eram și mai mult impresionată de personalitatea lui. Puterea lui îl făcea o persoană dominantă și care stăpânea orice situație căreia trebuia să-i facă față. Era încrezător, fără a fi dominant.

Mă lăsam purtată spre el, împotriva rațiunii mele, îngăduind legături emoționale puternice.

Într-o zi însorită și caldă de primăvară, pe când eram afară și desenam, Donald s-a întins spre mine și mi-a spus ușor: „Joni, te iubesc!”

Prinsă de expresia creativă și spirituală a desenului meu, i-am răspuns: „Și eu te iubesc, Donald”, folosind aceeași inflexiune a vocii ca atunci când spuneam: „Da, tu ești un bun prieten, Donald.”

„Joni, cred că nu înțelegi...”, a făcut el o pauză și s-a uitat intens în ochii mei. „Joni... eu mă îndrăgostesc de tine!”

S-a plecat să-mi ia fața în mâini și m-a sărutat. Eram îngrozită. Nu puteam să-l sărut fără să nu cântăresc importanța acestui lucru pentru mine. Un sărut din partea unei alte femei putea fi doar o manifestare întâmplătoare de afecțiune. Dar pentru mine, într-un scaun cu rotile, acest lucru atrăgea după sine implicarea și consacrarea intimă. Nu voiam să-i impun o astfel de implicare lui Donald, fără a-i lăsa posibilitatea să se gândească la consecințe.

„Ascultă, Donald, eu ...”

„Dar te iubesc!”

„Nu ... nu știu.” Îmi era teamă. O relație bazată pe nimic altceva decât pe prietenie ar fi fost rezonabilă. „Tu ... oh ... noi nu suntem în stare să facem față acestei relații.”

Oricât de increzător și de stăpân pe sine era Donald cu mine, am simțit până la urmă, în adâncul sufletului meu, că nu ar putea să se ocupe de complicațiile pe care le prezenta paralizia mea.

Mai târziu, i-am menționat Diane și lui Jay acest episod. În timp ce le împărtășeam sentimentele, amândouă au devenit excesiv de protectoare și reținute.

„Nu cred că ar trebui să te implici prea serios cu Donald”, m-a sfătuit Jay. „Amândoi veți suferi.”

„Joni,” a adăugat Diana, „știu că este sincer și nu profită de tine. Știu că te simți bine cu el și cred că într-adevăr te place. Dar dragostea? Asta e cu totul altceva. Fii atentă! Te rog, fii atentă!”

Treisprezece

În aceeași vară în care îl întâlnisem pe Don, Diana a cunoscut și s-a îndrăgostit de un tânăr pe nume Frank Mood. Diana și cu Frank s-au căsătorit în iunie 1971 și s-au mutat într-o casă lângă ferma familiei din Sykesville. Aproape în aceeași perioadă, Jay m-a invitat să vin să locuiesc cu ea la ferma familiei. Jay locuia într-o clădire veche de 200 de ani, făcută din piatră și lemn, care fusese cândva în folosința sclavilor, cu mai bine de un secol în urmă, și pe care tata o reamenajase. Era o cabană neobișnuită, cu două dormitoare, pe o colină ce dădea spre o vale pitorească pe malul râului. Să trăiești la fermă însemna că-mi voi putea petrece tot timpul cu Jay, Diana și cu Frank, sau cu Kathy și Butch, și cu toții mă vor îngriji.

Când s-a decis că voi locui cu Jay, tata a mai adăugat o aripă casei în care locuia ea. Era o cameră mare, concepută în același mod pentru traficul de persoane și pentru distracții ca și casa din Woodlawn. Într-un colț era un cămin minunat. Pereții exteriori aveau ferestre mari pentru a lăsa lumina și frumusețea peisajului să pătrundă în casă. Pereții interiori erau lambrisați în lemn, totul făcut manual. Centrul enormei camere era dominat de o masă de ședințe din stejar, masivă, în jurul căreia păreau că se desfășoară toate activitățile noastre.

Iubisem ferma de când eram mică. Acum o iubeam și mai mult. Îmi dădea un sentiment de liniște, seninătate și frumusețe.

Și lui Donald îi plăcea ferma și petrecea din ce în ce mai mult din timpul lui liber acolo, cu mine. Împreună făceam excursii la Ocean City, mergeam la picnicuri, în drumeții pe dealuri sau alte ieșiri în aer liber. Niciodată nu eram îngrijorată că plecam cu el, pentru că știam

bine că putea să se descurce în orice moment și că rezolve orice urgență. Era destul de puternic ca să mă poarte în brațe; mă ajuta să mănânc și să beau, îmi golea plosca de la picior și mă așeza mai bine în scaun.

Eram relaxată și mă simțeam în largul meu cu el. Niciodată nu era doborât de handicapul meu și nu-i păsa de scaunul cu roțile. Mă trata în mod normal, glumea, se juca, mă provoca și mă ambiționa ca și cum nu aș fi fost paralizată.

Dacă există cineva care poate manipula problemele fizice și psihologice ale handicapului meu, atunci acela este Donald, mă gândeam eu. Posibilitatea ca un bărbat să intre în viața mea, nu ca un frate în Hristos, ci ca o persoană cu legături romantice, mă înspăimânta, dar mă și emoționa.

Diana și Jay m-au avertizat din nou să nu mă implic sentimental cu Donald. Mai târziu, Diana mi-a povestit despre o discuție similară pe care o avusese cu Donald pe marginea aceluiași subiect.

„Donald, vreau să știi că eu și cu Jay suntem preocupate de ceea ce se întâmplă între tine și Joni”, a spus Diana cu grijă.

„Preocupate?”, a întrebat el.

„Da. Deveniți mult prea serios implicați. Te-ai gândit vreodată ce-ar putea însemna asta pentru Joni?”

„Da, m-am gândit”, a răspuns Donald. „M-am gândit foarte serios la ceea ce se întâmplă. N-aș continua dacă n-aș fi serios. Diana, m-am îndrăgostit de Joni.”

„Dar ... Donald ... când doi oameni se îndrăgostesc, ei își fac planuri de căsătorie ca să-și petreacă tot restul vieții lor împreună.”

„Da, știu Diana. Cunosc toate problemele. M-am rugat și m-am gândit la toate implicațiile unei astfel de legături. Cunosc consecințele dacă ne vom căsători. Dar mă pot descurca! M-aș căsători cu ea chiar acum dacă m-ar vrea!”

Când Diana mi-a spus despre conversația lor, ea încă nu era sigură. „Joni, sunt cu adevărat bucuroasă pentru tine, dar ...”

„Știu, Diana”, am asigurat-o eu. „Și eu sunt copleșită de emoții contradictorii. Pe de o parte, sunt sigură că îl

iubesc și cred, cred într-adevăr că dacă cineva s-ar putea descurca într-o astfel de căsnicie, atunci acela ar fi Donald. Pe de altă parte, cred că este aproape imposibil ca cineva să facă față unei asemenea căsnicii. Eu ... eu cred că vreau să mă protejez tocmai de această îndoială."

"Îl iubești?"

"Da, cred că da. E puțin înfricoșător. Dar, știi, îmi place de el!"

Pe măsură ce dragostea noastră creștea, am început să cântăresc greutatea semnificației unei astfel de relații.

"Vorbești despre un angajament extraordinar de important, Donald", i-am spus eu într-o zi, în timp ce mergea cu mine la un joc de fotbal.

"Știu. Dar, Joni, putem să ne descurcăm. Amândoi avem spirite independente și pline de resurse. Putem s-o facem."

"Dar căsătoria ..."

"Trebuie discutată ca și orice altă problemă. Aș putea să am grijă de tine, să-ți fac baie, să gătesc, să fac curățenie. Am putea obține o casă mobilă, așa încât totul să fie compact și ușor de mânuit. Când ne putem permite alta, am putea găsi ceva mai bun, poate chiar să angajăm menajeră pentru curățenie și gătit. Până atunci însă, aș putea să fac eu totul. Aș putea să am grijă de tine."

Am intrat în parc și ne-am oprit lângă obelisc. "Dar niciodată nu voi putea fi cu adevărat fericită, fiind incapabilă să-ți slujesc pe deplin ca femeie. Vreau să-ți pregătesc masa, să am grijă de nevoile tale. Vreau să pot să-mi exprim dragostea și tandrețea ca orice femeie."

"Ei bine, eu cred că sunt un bărbat modern. Gătitul și îngrijirea ta nu-mi vor afecta masculinitatea. Iar în ceea ce privește sexul, ei bine ... am auzit că este supraestimat," a zâmbit el. "Nu-ți fie frică, Joni. Sexul nu este așa important. Pot să mă descurc."

Eram nesigură. Simțeam că sexul era într-adevăr o parte importantă a căsătoriei. Dar cântărind problema, m-am gândit: *Poate că Donald are dreptate. De fapt, dacă spune că poate face față problemelor, îl cred. Am învățat să am încredere în judecata lui.* Mi-am amintit de prelegerile pentru paraplegici și cvadriplegici ținute la

Rancho Los Amigos în timpul convalescenței mele de acolo. Doctorii ne instruiă în posibilitatea de a avea relații sexuale, chiar și posibilitatea de a avea copii. Faptul că trupurile noastre erau paralizate însemna doar că nu aveam simțăminte fizice, funcțiunile nefiind afectate.

„Dar știi ... eu nu pot simți nimic”, i-am amintit lui Donald. „Nu cred că aş putea într-adevăr să mă simt liberă să te satisfac. M-aș simți prinsă în cursă de propriul meu trup, incapabilă să exprim dragostea și tandrețea în modul în care să-ți împlinescă nevoile. Amândoi am fi copleșiți de o viață plină de frustrări intime!”

„Am spus că nu are importanță.” Apoi mi-a scos scaunul afară și m-a ridicat din el, continuând: „Oamenii trăiesc cu probleme și mai grele. Față de aceștia, noi ne vom descurca împreună.”

„Nu știu. Presupun. Dacă-mi spui că te poți descurca într-o astfel de căsătorie, bănuiesc că trebuie să te cred. Eu ... cred că m-aș putea angaja față de tine.”

Donald mi-a zâmbit tandru și m-a aprobat. Uitând de joc și de jucători, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat. De data asta am simțit că gestul lui era plin de angajare reciprocă și plin de înțeles. Și, de data asta, i-am întors sărutul cu sentimentul profund de cedare și încredere. Capul mi se învârtea de emoție și dorință în timp ce-mi împingea scaunul spre peluză.

Este prea frumos pentru a fi adevărat!; mă gândeam eu. Donald a intrat în viața mea exact în momentul în care Diana, cea mai bună prietenă a mea, ieșea din viața mea pentru a se căsători și a-și întemeia propria ei familie.

Dumnezeu îmi adusese pe cineva care era într-adevăr preocupat de mine. Cineva care credea sincer în ideea că am putea să ne petrecem viața împreună.

„Asta-i cel mai grozav plan al lui Dumnezeu pentru mine”, discutam cu Jay când ne-am întors acasă în seara aceea. „Este cel mai excelent lucru pe care mi l-a rezervat în viață! După acești ani de așteptare, acceptându-mi destinul de persoană handicapată — și mai ales de persoană necăsătorită — Dumnezeu mă răsplătește acum pentru credința și răbdarea mea. Donald este răspunsul la rugăciunile mele!”

Eram grozav de fericită. Nici măcar atunci când am fost pe picioarele mele nu fusesem așa de fericită. Amândoi vorbeam emoționați despre împărțirea vieții în doi, despre slujirea împreună a lui Hristos.

În timp ce mă gândeam la asta și la ceea ce reprezenta voia lui Dumnezeu în această problemă, am căutat Scriptura. Oriunde întorceam paginile, versetele săreau afară din pagină pentru a-mi confirma gândurile.

„Domnul va oferi toate lucrurile bune celor care merg drept pe calea lor.”

„Orice dar bun și desăvârșit vine de sus.”

„Donald este „lucrul meu bun”, „darul meu desăvârșit” de la Dumnezeu,” i-am spus lui Jay.

Ea a clătinat din cap. „Nu știu, Joni. Nu citi mai mult decât este scris acolo.”

Am scris un cântec care exprima gândurile mele și i-am dedicat versurile lui Donald:

M-am trezit azi dimineată la vederea luminii —

strălucitoare, galbenă, blândă —

și m-am gândit că e atât de bine

Să-L laud pe Dumnezeul meu pentru această dimineată

... și pentru tine.

Zăcând aici, încercând să-mi adorm mintea

în culori sumbre și tăcute —

Zâmbind, continui

Să-L laud pe Dumnezeul meu pentru seara ce mi-o dă

... și pentru tine.

O trenă de gânduri ce trezesc vise

ale trecutului și ale viitorului —

prin care se pare că în sfârșit eu

Îl laud pe Dumnezeul meu pentru prezent

... și pentru tine.

Eram atât de fericită. Nu credeam că cineva mă va iubi ca și femeie, aflându-mă într-un scaun cu rotile. Cred că de aceea eram așa de agitată și de emoționată când s-a întâmplat cu adevărat.

În anul acela, chiar înainte de Crăciun, m-am certat cu Donald pentru prima dată. Petreceam mult timp împreună și începusem să devin posesivă, eram chiar supărată când pleca la lucru. Voiam să-mi petrec tot timpul cu el, voiam ca viața lui să se concentreze în jurul meu.

Când fete tinere și drăguțe, de la biserică sau de la grupele de tineri veneau pe la noi, eram geloasă când el râdea și vorbea cu ele. Am devenit invidioasă pentru că nu eram pe picioarele mele ca să intru în competiție pentru atenția lui.

Mi-era din ce în ce mai greu să mă concentrez asupra Cuvântului lui Dumnezeu și să am o viață de rugăciune sau devoțiune. Era greu să discuți lucruri spirituale după o ciorovăială despre „de ce n-ai venit să mă vezi aseară?” Ca rezultat, viața mea de rugăciune s-a diminuat total.

Sentimentele mele pentru el deveniseră aproape copleșitoare, mistuitoare.

Donald a reacționat verbal și cu putere. Mi-a amintit că mă comportam prosteste — ca o școlăriță posesivă. I-am spus că-mi pare rău, că nu voi mai fi atât de acaparatoare față de timpul și sentimentele lui; dar, pentru oarecare motiv, încă mai cedam în fața acestor temeri neîndreptățite.

Donald a decis că amândoi aveam nevoie de o vacanță departe unul de celălalt, așa că, în ianuarie 1972, își planifică o călătorie în Europa. M-am opus, luându-i planurile drept o dojană personală, de vreme ce voia să plece departe de mine, dintr-o anumită cauză.

„Joni, cred doar că amândoi avem nevoie de puțin timp numai al nostru,” mi-a explicat el. „Nu căuta altă semnificație în asta. Pe lângă asta”, a adăugat el, „doream să fac această călătorie de mult timp. Poate eu și prietenii mei nu vom mai avea niciodată această ocazie.”

Dickie și Dave Filbert au plecat împreună cu el în Europa. În sinea mea, aveam tot felul de temeri fără motiv. Pentru prima dată, îmi era teamă de relația noastră. *Ce se întâmplă dacă mă părăsește? Ce se întâmplă dacă nu se poate adapta cu adevărat? Ce se întâmplă*

dacă nu reușește? Călătoria în Europa a durat aproape trei săptămâni. În acest timp am primit scrisori și vederi din Elveția, Germania, Franța și alte locuri pe care ei le vizitau. Mesajele erau mereu aceleași: că îi era dor de mine, că mă iubea și că dorea ca eu să fi fost cu el.

Când s-a întors din Europa, a intrat tumultos în casă. „Mi-ai lipsit atât de mult, abia așteptam să mă întorc”, a exclamat el. S-a întors mult mai iubitor și mai sensibil ca niciodată.

Împreună cu Donald am început să vorbim despre posibilitatea vindecării mele. Până acum îmi acceptasem situația. Dar dorința mea de a fi o femeie completă m-a îndemnat să revendic cu ardoare promisiunile pe care Domnul le pusese în Cuvântul Său pentru mine. *De fapt, am raționat eu, El îngăduie să experimentăm suferința și boala pentru a ne învăța. Am învățat un volum enorm de lucruri în urma accidentului. Dar acum, după ce învățasem ceea ce trebuia să învăț, El putea să mă vindec!* Aceasta urma să fie o nouă aventură a credinței, următoarea fază a dezvoltării mele spirituale.

Bineînțeles, fiziologic nu puteam fi vindecată—deficiența era pe viață. Totuși, știam că nimic nu era imposibil pentru Dumnezeu. Nu vindecase El prin Hristos tot felul de boli și paralizați? Ridicase chiar și morți din mormânt!

Chiar și astăzi există vindecări miraculoase. Am auzit de multe cazuri de boli sau afecțiuni „permanente”, „incurabile” sau „fatale” care au fost revocate.

Donald și cu mine citeam Iacov 5 și alte pasaje, concentrându-ne asupra ideii că voia lui Dumnezeu era ca eu să mă vindec. Părea că Domnul ne vorbește prin Ioan 14 și 15 și multe alte pasaje, și ne rugam cu un entuziasm și o grațitudine reînnoită.

Credeam că a descoperi voia Domnului era doar o problemă de împrejurări, de credință în dragostea lui Dumnezeu, de consistență a Cuvântului Său, și de dependență de puterea Duhului Său cel Sfânt. Să împărțim viața amândoi, aceasta o priveam cu optimism.

„Suntem absolut convinși că Dumnezeu vrea ca eu să mă vindec”, i-am spus eu Diane.

„Joni, lucrul ăsta nu stă la îndemâna noastră. Forțezi

mâna Domnului. Îl șantajezi. Nu ești deloc realistă", mi-a răspuns ea.

„Diana, sunt surprinsă că spui asta. Credeam că ai mai multă credință. Trebuie să crezi că Dumnezeu vrea într-adevăr să mă vindece,” i-am spus eu, dojenind-o.

Donald și cu mine ne rugam ca Dumnezeu să ne creeze circumstanțele încrederii noastre în El. Am început să-mi informez prietenii că Dumnezeu mă va vindeca în curând. Ori de câte ori eu și Donald ne întâlneam, ne rugam ca lucrul ăsta să se întâmple cât de curând.

„Doamne, noi avem credință. Credem în Cuvântul Tău că Tu dorești ca noi să fim sănătoși și să Te putem sluji mai bine”, se ruga Donald.

„Îți mulțumesc pentru lecțiile de încredere și răbdare pe care le-am învățat de-a lungul suferinței mele. Și-ți mulțumesc pentru ceea ce vrei să faci pentru slava Ta prin vindecarea mea, conform promisiunilor Tale”, adăugam eu.

Pe măsură ce continuam să ne rugăm pe această temă, am planificat să mergem la serviciile divine unde se studia acest cadru al vindecării religioase susținut de Iacov 5.

Câțiva prieteni m-au dus la biserică. În conformitate cu porunca biblică, prezbiterii și-au pus mâinile peste mine și m-au uns cu ulei. Au citit făgăduințele din Biblie referitoare la vindecare și apoi s-au rugat pentru mine.

Cu toată credința, devoțiunea și dedicarea spirituală pe care le puteam descoperi prin resursele noastre interioare, Donald și cu mine ne rugam și aveam încredere.

Nu anticipam o vindecare imediată, ci o revenire treptată, devreme ce convalescența mea durase aproape 2 ani. *Era de înțeles că Dumnezeu mă va vindeca, dar treptat*, mă gândeam.

Dar după multe încercări și multe servicii de vindecare, devenise foarte clar că nu mă voi mai vindeca. Eram capabilă să accept realitatea situației, dar eram frustrată—poate că mai mult pentru Donald, decât pentru mine. Totuși, Donald era tăcut și consecvent. Părea că pune sub semnul întrebării totul, reevaluând ceea ce se întâmplase. Era ciudat, mai ales pentru el, după ce se

implicase atât de mult în acele rugăciuni ale credinței care rămăseseră „fără răspuns”. Introspecția lui era în gardă și a început să petreacă tot mai mult timp departe de mine. Regretam acest lucru și din nou eram geloasă pe timpul lui.

Când Steve s-a întors acasă într-o vacanță de la colegiu, el, Diana și cu mine am discutat despre posibilele motive ale lui Dumnezeu de a nu răspunde rugăciunilor noastre.

„De ce crezi că El n-a vrut ca să te vindeci?”, m-a întrebat Diana.

„Nu știu.”

Steve a intervenit. „Știi, m-am gândit la asta după ce am citit recent Evrei 11. Cunoști pasajul?”

„Da. Vorbește despre oameni ai credinței”, i-am răspuns eu.

„Ei bine, mai spune că există două categorii de oameni, cei a căror credință a fost răsplătită, și cei a căror răsplată nu a existat. Unii au avut parte de tot felul de lucruri miraculoase și fantastice. Alții „au fost tăiați în două cu ferăstrăul”, „nu au văzut promisiunile” sau n-au experimentat o răsplată vizibilă.”

„Și tu crezi că eu fac parte din ultima categorie?”, l-am întrebat eu.

Steve s-a aplecat înainte pentru a sublinia: „Cred că da. Cel puțin pentru moment. Dar nu pentru totdeauna. A doua epistolă către Corinteni 5 ne spune despre învierea minunată a trupului pe care o vei suferi cândva, în locul unui trup pământesc și fără folos. Acum trăim în „cor-turi” — adăposturi temporare. Dar într-o zi vom locui în temple — trupuri cerești, care sunt veșnice și perfecte.”

„Dar ce-i cu versetele acelea pe care le citeam despre credință?”, am protestat eu.

Steve mi-a strâns genunchiul pentru a-și accentua cuvintele, ca și cum aș fi putut simți. „Dar tocmai asta încerc să-ți spun! Îți aduci aminte de predicatorul care ți-a spus: „Cred că e voia lui Dumnezeu ca tu să te vindeci”?”

„Da.”

„Și eu cred. Cred că e voia Domnului ca fiecare să fie vindecat. Dar, probabil, nu putem să fim de acord în ce

privește orarul. Cred că este voia Lui, dacă aparent are prioritate asupra altor lucruri. Te vei vindeca, dar probabil că nu înainte de a-ți dobândi trupul gloriificat.”

„Dar Dumnezeu îi vindecă totuși pe alți oameni”, i-am răspuns eu.

„Da, știu. Și nu pun la îndoială suveranitatea Sa,” mi-a răspuns el.

Diana a adăugat: „Și când Domnul vindecă pe cineva în mod supranatural, El trebuie să aibă motive pentru a face aceasta. De exemplu, există o mulțime de cazuri de vindecări miraculoase dincolo de ocean, în țările unde lucrează misionarii. Când oamenii nu au Cuvântul scris al Domnului, poate că au nevoie de o dovadă mult mai certă — știi, cum ar fi „semne și minuni” — pentru a-i atrage spre Hristos.”

„Da, s-ar putea”, am răspuns eu.

Steve a continuat: „În cultura noastră, acest lucru nu ar fi nici normal, nici necesar. Unele ziare de scandal și de senzații tari ar transfera importanța evenimentului și ar modifica întreaga situație. Domnul nu și-ar primi gloria ce I se cuvine și cauza ar fi pierdută.”

„Eu cred că poate tocmai asta-i calea,” am remarcat.

Diana a dat afirmativ din cap. „Este o neînțelegere periculoasă a Bibliei să spui categoric că voia lui Dumnezeu este ca fiecare să fie bine. Este clar că nu toți sunt bine.”

„Corect. Căutăm perfecțiunea. Dar nu am atins-o. Încă mai păcătuim. Încă mai răcim. Încă ne mai rupem gâtul și picioarele”, am spus eu, adăugând: „Cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât sunt mai convinsă că Dumnezeu nu vrea ca toată lumea să fie bine. El folosește problemele noastre pentru gloria Lui, și pentru binele nostru.” Pe măsură ce mă gândeam la asta mi-am amintit de niște familii credincioase atinse de tragedie și boală. Mulți din cei care cred cu adevărat în El sunt cei mai afectați și fac parte din această categorie.

Preocuparea oamenilor față de Dumnezeu în zilele noastre și în cultura noastră se bazează mai mult pe Cuvântul Său decât pe „semne și minuni.”

„Știi”, mi-a spus Steve, „nu există nici o diferență în puterea lui Dumnezeu. Poate că ai mai multă credibilita-

te mai ales din cauza scaunului cu roțile, decât dacă nu ai fi așa."

"Ce vrei să spui?"

"Îți amintești cuvântul grecesc pentru „puterea lui Dumnezeu”? Cred că este *dunamos*."

"Da, de acolo avem cuvântul *dinamită*."

"Sau *dynamo*", mi-a zis Steve. „Ambele înseamnă o putere enormă. Unul desemnează o energie explozivă. Celălalt, pe cea controlată, folositoare. O experiență de vindecare ar fi ca o eliberare explozivă a energiei Domnului care să te scoată din scaunul cu roțile. Dar și șederea în scaun necesită putere, o energie controlată care trece prin tine făcând posibilă suportarea stării."

În următoarele câteva luni, Donald și cu mine am discutat despre asta și despre multe alte lucruri; dar un singur lucru îl evitam acum, și anume să vorbim despre viitorul nostru.

Apoi, într-o zi, când a venit Donald, am simțit o încordare, o liniște ciudată. În sfârșit, cu voce înceată mi-a spus: „Joni, voi fi consilier spiritual toată vara asta la o tabără a *Vieții tinerești* din New York. Plec mâine. Am venit să-mi iau rămas bun."

M-am gândit: *Asta-i ceva bun. Lucrurile se cam încordaseră între noi în ultimul timp. Amândoi aveam nevoie de o răsuflare din partea celuilalt, cum a fost călătoria în Europa.* Dar eram încurcată de semnificația decisivă pe care o dăduse Donald cuvintelor *rămas bun*.

"Ce vrei să spui prin rămas bun? Vei fi plecat doar câteva săptămâni, dar apoi ..."

"Nu, Joni. Asta e. Îmi pare rău. Niciodată n-ar fi trebuit să lăsăm ca relația noastră să ia turnura asta. N-ar fi trebuit să te sărut niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să împărtășim lucrurile pe care le-am împărtășit. N-ar fi trebuit niciodată să visăm sau să vorbim despre căsătorie. Totul a fost o greșeală."

"O greșeală!? Ce vrei să spui? Tu ai fost cel care m-a încurajat! Eu am fost cea care nu a vrut să se implice. M-ai sărutat și m-ai susținut. Am trecut de la frică la speranță pentru că-mi spusesei că mă iubești și voiai să ne clădim o viață împreună! Donald, am împărtășit cu tine lucruri așa de profunde, mult mai mult decât am

împărtășit cu propria mea familie. Și tu ai de gând să pleci, așa, pur și simplu? Acum spui că a fost o greșeală, când tocmai tu m-ai condus spre ea?" Vocea mi-a cedat în timp ce încercam cu disperare să-mi adun gândurile.

Lacrimi fierbinți de furie și frustrare mă făceau să-mi doresc să mă arunc asupra lui și să-l bat cu pumnii. Tot ce puteam face era să stau acolo și să bocesc.

„Nu te-am manipulat, jur,” mi-a spus Donald ferm. „Credeam cu sinceritate că pot să fac tot ce spuneam. Dar am greșit. E imposibil. Totul a fost o greșeală.”

„O, Doamne Dumnezeule, ce se întâmplă? Se întâmplă cu adevărat?” Panica m-a cuprins în timp ce mă gândeam la Donald, stând acolo și spunându-mi adio. *Ce s-a întâmplat?* A pătruns în viața mea și m-a făcut să mă simt dorită, atrăgătoare și folositoare, adică să mă simt *femeie*. Nu mă gândeam că cineva se va interesa vreodată de mine așa cum o făcuse el. Nu credeam că e posibil să iubești pe cineva atât de profund cum îl iubeam eu.”

Am încercat să mă opresc din plâns. „Poate că ai nevoie de timp să te mai gândești...”

„Nu, Joni. M-am gândit serios la ceea ce s-a întâmplat. Nu mai există cale de întoarcere. S-a terminat. Îmi pare rău!” Și cu asta s-a întors și a plecat spre ușă.

„Donald! Nu mă părăsi! Donald, așteaptă!”

„La revedere, Joni”, a spus el liniștit și a închis ușa în urma lui.

„Nu! Oh, Doamne, de ce îngădui să se întâmple asta? De ce mă rănești în halul ăsta?”

Paisprezece

Și așa, cu un simplu „la revedere”, Donald a ieșit din viața mea. Inima și mintea îmi erau răvășite. *Cum putea fi atât de crud după ce fusese așa de iubitor și tandru?*

Totuși după ce mi-am mai revenit, am înțeles că nu vrusese să fie crud. Era pur și simplu felul lui, nici un fel de ipocrizie.

Am știut că în momentul când a plecat a făcut-o pentru totdeauna. Nu mi-a dat speranțe deșarte, nici impresii greșite. De-a lungul timpului am învățat că asta a fost cea mai puțin dureroasă cale pe care ar fi putut-o alege.

Am aflat că Dick și Donald, buni prieteni din zilele de școală, și-au împărtășit problemele unul altuia. Dick care și el avusese aceeași confuzie în relația lui cu mine l-a avertizat pe Donald să nu-și scape sentimentele de sub control în ce mă privește.

„Știi, exact prin ceea ce trece Don,” mi-a spus Dick mai târziu. Și eu eram confuz și întors pe dos când mi-ai scris din California că vrei să rămânem doar prieteni. Știam ceea ce făceai, dar simțeam atunci, și încă mai simt, o dragoste puternică pentru tine. Dar mai știu că aveai dreptate în privința capacității mele de-a face față la tot ceea ce înseamnă handicapul tău. Pur și simplu nu știu. Doream să mă angajez și să mă descurc. Dar poate că tu mă cunoșteai mai bine; probabil că nu credeai că m-aș fi descurcat. Nu știu. În orice caz, devreme ce eram doar doi prieteni în ultimii doi ani, am fost fericit când tu și Don v-ați îndrăgostit. Mă rugam ca el să poată face tot ceea ce eu n-aș fi putut, și că veți fi cu adevărat fericiți împreună.”

„Atunci ce n-a mers?”, l-am întrebat.

„Nu știu. Am început să văd că Don pune sub semnul întrebării relația. De mai multe ori el mi-a spus că dorea

să nu fi scăpat din mână sentimentele față de tine: presupun că, fiind mai în vârstă și mai înțelept decât mine, văzuse ceea ce tu văzuseși în mine: că mulți indivizi nu vor putea să suporte gândul scaunului cu roțile, odată cu trecerea timpului. Sau, cel puțin mi se pare că eu și Don, nu putem!”

Rana mea era și mai dureroasă pe măsură ce continuam să aflu vești despre Donald din alte surse. Scrisori copiii pe care i-am sfătuit împreună. Eram supărată și aveam resentimente când copiii pentru care amândoi ne-am rugat și pe care i-am ajutat primeau scrisori de la el, și erau aproape de Donald, și eu nu.

Am fost avertizată să nu dau frâu liber sentimentelor mele față de Donald. Jay și Diana m-au avertizat de multe ori să fiu atentă, dar eu nu le-am ascultat. Acum speranțele și visurile mele pentru căsătorie și fericire erau distruse și fără speranță.

De ce, Doamne? Nu înțeleg de ce! Reacțiile mele includeau și furia mea împotriva lui Donald, și milă pentru mine, și o gelozie plină de mânie față de prietenii care erau încă alături de el. O tânără elevă de liceu, o nouă creștină pe care amândoi am îndrumat-o, a venit să-mi citească o scrisoare pe care o primise de la el și în care îi spunea cât de emoționant lucra Domnul în viața lui. Ea, bineînțeles, nu știa ce se întâmplase între noi. Ea venise doar pentru a-mi împărtăși veștile dintr-o scrisoare plină de încurajare, pe care o primise de la Donald. Invidia mea crescuse și lacrimi fierbinți au început să-mi curgă pe la colțul ochilor.

Când ea a plecat și am rămas singură, m-am simțit rușinată de atitudinea mea. Nu mai stăpâneam această „iritare” cu un răspuns evlavios. Am căutat un pasaj similar în Scriptură care să mă mângâie — 1 Corinteni 13, capitolul din Biblie care vorbește despre dragoste. Dar mintea mea juca farse cu cuvintele.

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea *dorință*, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea *dorință*, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți

toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea *dorință*, nu-mi folosește la nimic. *Dorința* este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate. *Dorința* nu pizmuiește; *dorința* nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău ...”

Înlocuind cuvântul „dragoste” cu „*dorință*”, am aflat ce greșisem în relația noastră. Îl *dorisem* pe Donald, îi dorisem timpul, atenția, prezența, pentru că simțeam că este dreptul meu. Era o *dorință* mistuitoare, la care nu voiam să renunț. La sfârșit am pierdut tot ceea ce căutam să controlez atât de egoist.

Acum, adevărul din 1 Corinteni 13 îmi era evident. Adevărata dragoste este altruistă, disciplinată, dreaptă, autocontrolată, răbdătoare, și așa mai departe.

Am început să plâng amarnic din cauza confuziei și rănii mele. Totuși, de data asta, rana mea m-a îndreptat spre Dumnezeu și nu spre autocompătimire sau spre introspecție. Am recitat Scripturile care mă ajutaseră să depășesc dezamăgirile anterioare.

Am decis că nu voiam să ascult păsările. Toate îmi aminteau de vremurile bune pe care eu și Donald le petrecusem prin păduri în timpul plimbărilor retrase și acesta era singurul mod în care puteam să mi-l scot din minte. Era destul de greu deja să mă aflu afară cu toate acele amintiri. Cum puteam să-mi descriu sentimentele? Timp de un an mintea mea căutase realizarea unui ideal —căsătoria cu Donald; credeam că planurile noastre fac parte din voia lui Dumnezeu cu privire la noi. Apoi, într-o singură într-o zi, visul meu s-a destrămat în fața ochilor mei, și această destrămare a fost atât de completă încât nu a mai rămas nici o speranță care ar mai fi putut reînvia.

Mi-am amintit de versetele citite de Steve din Plângerile lui Ieremia 3. El îmi spusese odată: „Joni, Domnul trebuie să aibă propriile Lui motive. Ieremia spune că „este bine ca omul să poarte un jug în tinerețe.” Poate că viața ta va avea mai mare valoare în anii ce vin deoarece treci prin această experiență acum.”

„Doamne,” m-am rugat, „ce se întâmplă cu acel dar minunat despre care am citit în Cuvântul Tău? Ce faci?”

Mi-am amintit de pasajul din Biblie în care Petru Îl întreabă pe Hristos, despre soarta lui Ioan, așa cum făceam eu acum. „Ce-ți pasă ție?”, au fost simplele cuvinte ale Domnului Isus, o replică directă. Isus nu putea să oblojească păcatul, sau să-l lase pradă auto-compătimirii. În esență, Domnul a spus: „Ce te interesează? Nu are importanță, ține-ți ochii ațintiți asupra mea.” Am aflat că adevărul lui Dumnezeu nu era întotdeauna blând și confortabil. Câteodată dragostea Lui pentru noi este dură sau chiar dojană aspră.

Am citit alte versete: „Primiți încercările ca pe niște prieteni”, spune apostolul Iacov, amintindu-mi de lecția pe care Dumnezeu mă învățase în spital, în timpul anilor ce au urmat. „Mulțumiți pentru toate lucrurile ... Toate lucrurile lucrează împreună ...”

M-am aplecat din nou asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Nu mai era vorba de autocompătimire, nici de râuri de lacrimi. Domnul îmi oferea doar un alt test — „o picătură” din adevărul, dragostea și scopurile Sale.

Scrisorile de la Donald adresate prietenilor comuni vorbeau de faptul că Domnul lucra permanent în viața lui. Vorbea despre experiențe emoționante din punct de vedere spiritual, de creșterea și progresul lui pe măsură ce săptămânile deveneau luni. După acea lungă vară, le-a scris prietenilor despre o tânără încântătoare pe care o întâlnise în timp ce lucra în tabără.

Am simțit o înțepătură de durere când am primit vestea că Donald se îndrăgostise de o altă femeie. Dar Domnul părea să-mi spună: „Ce-ți pasă ție?”

I-am scris lui Steve, la colegiul biblic, și mi-am revărsat amarul inimii. Mi-a răspuns și m-a asigurat de grija și rugăciunile lui. Scrisoarea se încheia cu o promisiune din Psalmul 40: „Bunătatea și credincioșia Lui te vor păzi mereu”—oricare ar fi rana produsă în acest proces de învățare. Domnul se ocupă mereu de noi cu dragoste. Acesta și alte pasaje biblice m-au susținut în acea perioadă dificilă.

Mi-a fost dificil să accept faptul că Donald nu era voia lui Dumnezeu, nu era ce avea Domnul mai bun pentru mine. „Dar, Doamne, dacă nu e Donald, cred că ai pe altcineva sau ai altceva mai bun pentru mine. Voi avea

încredere în Tine și-mi vei aduce ceva în viață". Mi-am amintit că am auzit pe un predicator spunând: *Domnul nu închide niciodată o ușă fără a deschide o fereastră. El întotdeauna când ne ia ceva, ne dă altceva mai bun.*

Am considerat că afirmația aceasta este adevărată. Este clar, uitându-mă înapoi, credeam că Domnul știe mai bine. Citisem prin împrejurări, prin Scriptură, prin orice altceva, acel „sens” corect care-mi permitea să-l fac pe Donald o parte din viața mea. Era mai ușor să spun „Domnul ne vrea fericiți, nu-i așa?” și apoi să-mi caut versete pentru acest scop. De fapt cred că știusem tot timpul că nu va merge, dar continuam cu ideea că era voia Domnului ca Donald să-și construiască viața în jurul meu.

După accidentul meu, mă agățasem de Dick, apoi de Jay, Diana și apoi de Donald. Aveam nevoie de dragostea lor și de susținerea lor pentru a-mi satisface nevoile emoționale. Acum, totuși, mă simțeam eliberată. Era ca și cum aș fi câștigat în final independență emoțională, fiind complet dependentă de Dumnezeu. Într-o zi, în timp ce stăteam afară în scaun, mă gândeam liniștită la acestea. *Doamne, mă rugam, dacă aș fi înțeles asta mai devreme, dacă mi-aș fi amintit că harul Tău îmi este îndeajuns. Așa cum stăteam acolo pe pajiște liniștită, îmi venea în minte un verset după altul pentru a mă mângâia. Te rog, Doamne, fii real pentru mine chiar acum!*

Liniștea minții și o bucurie interioară mi-au inundat sufletul și mintea. Aproape ca un simbol al dragostei și asigurării Domnului, un fluture venind din înălțimea copacilor, bătea din aripi foarte aproape de mine. Era și uimitor și frumos.

„Doamne, Îți mulțumesc pentru bunătatea Ta. Trimițând acel fluture, chiar în acel moment, este modul Tău subtil, creator, de a-mi arăta prezența Ta liniștită și de necontestat.” Mi-am promis că mă voi gândi la bunătatea lui Dumnezeu ori de câte ori voi vedea un fluture.

M-am gândit la asta tot timpul acelei veri dificile și neobișnuite, în timpul solitudinii mele cu Domnul, în aer liber. Căutam să fiu cât mai mult timp afară și să meditez la scopurile Lui, așa că, pentru a-mi ocupa mintea, mi-am dedicat timpul și energia artei mele. Am

aflat un interes reînnoit pentru desen. Și se pare că arta mea se îmbunătățea. Era de o calitate care nu fusese înainte. Nu știu ce era, dar și alții observaseră diferența.

Era o ușoară tranziție, dar nu așa de dificilă cum mă așteptasem. Îl vedeam pe Donald într-o altă lumină, cu mai multă înțelegere. Făcuse ceea ce era bine și corect, chiar dacă asta ne-a rănit pe amândoi, pentru că știu acum că asta îl afectase în aceeași măsură și pe el.

Eram amândoi orbi față de consecințele serioase ale unei astfel de legături. Când suntem îndrăgostiți, dragostea noastră ia expresie în acțiuni. Dacă nu ai unde pleca în realitate, atunci fantezia și gândirea plină de dorință ne convinge că „toate lucrurile vor lucra”. Oamenii ne avertizează, dar noi alegem să nu-i credem.

Mulți tineri ignoră realitatea. Știu că ceva nu este bine, că o relație nu va merge, dar ei totuși, merg înainte, cum am fi făcut și noi, convinși de gândirea plină de dorință.

Acum mă uit înapoi și-l mulțumesc Domnului pentru relația noastră. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-aș fi învățat dacă Donald nu ar fi intrat în viața mea și nu m-ar fi părăsit, și-l mulțumesc Domnului pentru această experiență. Îi sunt în mod deosebit recunoscătoare lui Dumnezeu că m-a ajutat să trec peste despărțirea noastră fără sentimente de amărăciune sau disperare.

Am acceptat chiar noua dragoste a lui Donald, cu o bucurie sinceră că descoperise, în sfârșit, voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Într-o seară la studiul Bibliei, un prieten a venit spre mine. Ezitând, mi-a spus: „Oh ... Joni, vreau să-ți spun ceva înainte de-a auzi asta de la altcineva.”

„Jimmy, nu trebuie să-mi spui nimic. Știu.”

„Știi? Ai auzit deja că Donald s-a logodit? Cum?”

„Nu știu”, am zâmbit eu. „Cred că am știut, asta-i tot.”

Eram uimită cât de ușor mă ajutase Dumnezeu să fac față la ceea ce ar fi trebuit să fie o întâlnire dureroasă, dificilă. Și când, după vreo trei săptămâni, Donald a adus-o pe Sandy, o tânără și frumoasă văduvă care-și pierduse soțul într-un accident, pentru a frecventa studiile biblice, am fost așezate una lângă alta.

Știa de mine. În orice altă situație asta ar fi fost ciudat, cel puțin, dar m-am întors spre ea, o tânără înaltă,

încântătoare ale cărei trăsături completau frumusețea lui Donald, și i-am spus: „Sandy, sunt într-adevăr bucuroasă să te cunosc. Vreau să știi cât am fost de fericită pentru tine și Donald.”

Mi-a zâmbit și mi-a mulțumit.

I-am zis: „Mă voi ruga pentru voi în fiecare seară. Îl prețuiesc pe Domnul pentru ceea ce a făcut din viețile noastre. Sunt cu adevărat încântată pentru voi, mai ales din cauza dorinței tale de a-L sluji pe Hristos.” Fiecare cuvânt l-am spus din inimă.

Prietenii și membrii familiei care știau cât de implicați am fost sufletește eu și Donald, erau uimiți de atitudinea mea. Se așteptaseră să izbucnesc. Și, probabil că aș fi făcut-o, dacă nu l-aș fi permis Domnului să mă ajute.

Începusem cu adevărat să văd suferința într-o lumină nouă—nu ca încercări ce trebuie evitate, ci ca niște ocazii ce trebuie „prinse”, deoarece Dumnezeu oferă atât de multă dragoste, blândețe și bunătate celor ce au nevoie.

În a doua jumătate a anului 1972, viața mea s-a schimbat mai mult decât oricând, chiar mai mult decât în timpul celor cinci ani anteriori petrecuți în scaunul cu roțile.

Când Donald a ieșit din viața mea, n-am mai avut în cine să-mi pun încrederea decât în Dumnezeu. Și, pentru că Domnul Se dovedise credincios și înainte, acum mă încredeam pe deplin în El.

Cincisprezece

În timpul toamnei lui 1972, am început să mă întreb serios despre viitorul meu. „Doamne”, mă întrebam, „dacă nu tu colegiu, nu tu Donald, atunci ce? Ce-ai pregătit pentru mine?”

Credeam că dacă Domnul îmi lua ceva, îl va înlocui mereu cu ceva mai bun. Experiența mea mă învățase asta pe măsură ce mă bazam pe suveranitatea Domnului. „Bucură-te de Dumnezeu”, spunea psalmistul, „ai încredere în calea Lui.” Făcând așa, mi-a fost mai ușor să-mi exprim recunoștința pentru ceea ce-mi adusese în viață - bine și suferință deopotrivă.

Suferința și durerea ultimilor ani fuseseră ingrediente-le care mă ajutaseră să mă maturizez emoțional, mental și spiritual. Eram încrezătoare și independentă, având încredere în Domnul pentru nevoile mele fizice și emoționale.

Durerea și suferința aveau un scop. Nu vedem întotdeauna cu claritate acest lucru. Apostolul Pavel a suferit pentru Hristos. Experiența lui a inclus închisoarea, bătăile, aruncarea cu pietre, naufragiul și un „țepuș în carne”. Binecuvântarea suferinței este că: „...Putem fi plini de bucurie aici, chiar și în încercările și necazurile noastre. Văzute din acest punct de vedere, aceste lucruri ne vor da o răbdare calmă, care, la rândul ei, se va transforma într-un caracter matur, și un astfel de caracter va produce speranța continuă, o speranță care nu ne va dezamăgi” (Romani 5:3-5, traducerea J.B. Phillips).

Credeam că El îmi modela viața pentru a-mi insufla harul și înțelepciunea divină după haosul de durere și depresiune.

Acum, toate aceste experiențe începură să-și găsească o expresie vizibilă în arta mea. La început, desenam

pentru a mă amuza; apoi ca să-mi ocup timpul; în final ca să-mi exprim sentimentele pentru ceea ce Domnul făcea cu mine. Am simțit, întrucâtva, că arta se încadra foarte bine în schema lucrurilor. Poate va fi acel „ceva mai bun”.

Dar ultimul lucru pe care îl doream era ca oamenii să-mi admire desenele pur și simplu pentru că erau desenate de cineva care era condamnat la un scaun cu roțile, ținându-și pensula în gură. Voiam ca operele mele să fie bune prin ele însele - din punctul de vedere al creativității și măiestriei artistice. De aceea, am fost și încântată și mândră când mi s-au expus operele la un festival local de artă — pentru meritul lor, nu pentru handicapul meu.

Pentru prima dată, m-am cufundat cu ardoare în muncă. Schițam desene ale lucrurilor, care aveau mai degrabă o frumusețe a lor, decât să exprime emoțiile sau rănilile prin care trecusem. Era o colecție pozitivă, cu speranța ce se reflecta în desenele ce exprimau animale, scene, oameni. Ca urmare, oamenii le-au acceptat. Erau atrași mai ales de schițele cu tineri, munți, flori și animale ale pădurii, din cauza frumuseții obișnuite exprimate de astfel de subiecte.

Din tot sufletul și cu toată sinceritatea credeam că Dumnezeu mă adusese în această fază și că îmi mai rezerva și alte binecuvântări. Cu un an sau doi înainte, nu aș fi crezut niciodată lucrul acesta, dar ajunsesem în faza în care acel „ceva mai bun” consta în a fi singură. Citeam în 1 Corinteni 6 și 7 că pentru unii poate exista o chemare mai înaltă decât căsătoria. O femeie singură se putea devota să devină sfântă dacă nu avea un soț, și avea mai puține lucruri s-o distragă, dacă nu avea familie, casă de îngrijit, iar eu nu aveam nimic din asta. Este adevărat, nu aveam nici una din plăcerile și privilegiile care decurgeau dintr-un astfel de rol, dar Domnul îmi oferise alte lucruri și mă simțeam mai mult decât împlinită. Aveam propria mea libertate să vin și să plec fără a fi obligată să mă încadrez într-un program care să-i implice pe ceilalți. Puteam să călătoresc, să lucrez târziu, să citesc, să vorbesc sau orice aveam chef. Eram liberă.

Oamenii îmi spuneau adesea: „N-ai avut de ales decât singurătatea. De asta poți accepta acest rol mai ușor decât mine. De asta tu poți fi veselă. Dar eu sunt singur, frustrat, neîmplinit.”

„Nu știu dacă-mi este mai ușor”, le răspundeam eu. „Orice persoană care trebuie să facă față singurătății trebuie să se încreadă în înțelepciunea lui Dumnezeu. Deoarece nu am avut încredere în El în ce privește viața mea, ci am căutat să manipulez voința Lui în relația mea cu Donald, am fost frustrată. Dar când n-am avut altă alegere decât să-mi accept soarta, să mă încred și să capitulez, atunci lucrul acesta a fost ușor pentru mine. Dacă acceptăm acest handicap de la Dumnezeu, suntem eliberați de agonia constantă și anxietatea mirării, îngrijorării și căutărilor deșarte. Fără să-ți cunoști viitorul și îngrijorându-te în ce-l privește, acest lucru cauzează amărăciune și durere.”

„Vrei să spui că ar trebui să renunț complet la ideea de a mă căsători?”, m-a întrebat odată o fată.

„Vreau să spun că a accepta rolul de a fi singur pune capăt frustrării necunoscutului,” i-am răspuns. „Dar acesta este cel mai dificil lucru. Să capitulez la ideea de a fi pentru vecie singură, cu toate sacrificiile pe care le implică, mi se pare cel mai dificil. Dar, odată acceptată ideea, a trăi în acest rol e mult mai ușor.”

„Asta sună a renunțare”, a observat ea.

„Probabil că da. Asta nu înseamnă că într-o zi Domnul nu ne va permite să ne căsătorim. Poate ne va permite, poate nu. Ceea ce spun este că nu are importanță, deoarece Îi lăsăm Lui alegerea și decizia. Avem încredere în judecata Lui, că toate lucrurile cooperează pentru binele nostru, dacă-L iubim pe Dumnezeu.”

„Dar simt că am nevoi care trebuie împlinite — că am dreptul să mă căsătoresc.”

„Numai Dumnezeu poate să ne spună care ne sunt drepturile și nevoile. Trebuie doar să-l cedezi Lui acest drept.” Începe-ți viața singură, muncește și trăiește conform priorităților de a-L servi și glorifica pe El. În schimb, Dumnezeu îți oferă o viață bogată și satisfăcătoare. În locul unui partener, El aduce mulți prieteni în

viețile noastre pentru a face față nevoilor emoționale și singurătății.”

„Asta a fost experiența ta, Joni?”

„Da, și totul merge bine. Poate că Domnul îți va reda dreptul să te căsătorești după ce-l capitulezi total. S-ar putea să aducă pe cineva în viața ta. Dar să îți morțiș la acea speranță și să te gândești mereu la posibilitatea ca lucrul ăsta să se întâmple, poate deveni teribil de frustrant, inutil.”

Tinerii ascultau cu respect când le-am împărtășit aceste concepte. Dar mereu puteam vedea rezerva și îndoiala din ochii lor. Acum, le era imposibil să înțeleagă cum handicapul de a fi singur ar putea fi ceva mai bun decât a fi căsătorit.

„Scriptura spune”, le aminteam eu, „în 1 Corinteni că nici un ochi n-a văzut, nici o ureche n-a auzit, nici n-au intrat în inima oamenilor acele lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. În acest pasaj, apostolul Pavel îl compara pe omul natural cu cel spiritual, dar cred că aceste afirmații ni se poate aplica, mai ales în ce privește viitorul nostru.”

„Ce vrei să spui?”, m-a întrebat într-o zi o fată.

„Noi ne gândim la cele mai mari experiențe ale dragostei, tandreței și sentimentele pe care am putea să le avem în prezența unui individ — toate acele lucruri minunate care ne pătrund inima, mintea, ochiul și urechea. Dumnezeu spune: *Acestea sunt nimic în comparație cu ceea ce urmează*. Eu încă nu știu ce înseamnă asta. Dar am descoperit că Dumnezeu nu pune nicio dată un accent real pe prezent — acesta este doar o etapă spre viitor. Noi avem doar un sens limitat al realității. Asta nu înseamnă că mă preocupă cerul și ceea ce este dincolo de el. Doar mă ajută să văd lucrurile în perspectivă.”

„Dar nu crezi că asta-i adevărat pentru tine, fiindcă tu ești într-un scaun cu rotile?”, mă întrebau de obicei.

„Nu, nu cred. Acesta este un adevăr universal. O mulțime de oameni care nu se află într-un scaun cu rotile, trebuie să facă față singurătății, așa cum fac eu. Acest lucru poate fi o sursă continuă de iritare și inutilitate, sau poate fi o bucurie.”

„Vrei să spui că ești convinsă că nu te vei căsători niciodată?”

„Nu. N-am nici un sentiment, nici pro, nici contra. Nu sunt sigură că nu mă voi căsători niciodată. Sau că o voi face. Sunt mulțumită, fie că mă căsătoresc sau nu.”

„Ei bine, ce se întâmplă cu aceia dintre noi care n-au ajuns în faza aceea în care să accepte cu ușurință acest rol, ca tine?”

„Dacă ești singur, fără planuri de perspectivă, trăiește ca și cum Dumnezeu ar vrea ca tu să trăiești singur, până când El va aduce ceva sau pe cineva mai bun în viața ta.”

„Ceva cam ca în versetul citat de tine — „ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit”, nu-i așa?”, a întrebat cineva.

„Da. Uneori îmi reamintesc sentimente — alergând, înotând într-un râu limpede, răcoros, urcând pe un munte abrupt, mirosind flori, călărind un cal — toate acele senzații pe care le aveam când eram pe picioarele mele. Dar Dumnezeu spune că toate astea la un loc nu se pot compara cu gloria și realitatea viitoare pe care El a pregătit-o pentru mine. Este așa cum am spus mai înainte - viitorul este singura realitate care contează. Singurul lucru pe care îl putem lua cu noi în ceruri este caracterul nostru. Caracterul nostru este tot ce avem pentru a determina ce fel de ființă vom fi pentru eternitate. Acesta este ceea ce *suntem* noi, și care va fi testat prin foc. Vor rămâne doar calitățile lui Hristos din caracterul nostru.”

Eram recunoscătoare pentru astfel de ocazii în care puteam explica cum îmi modela Dumnezeu viața. Am început să văd un scop matur în preocupările Lui față de mine, și eram mai fericită ca niciodată. Experiențele mele îmi dădeau o energie creatoare și o maturitate ce nu o avusesem mai înainte, iar arta mea avea o nouă calitate și profesionalism.

Am făcut experiențe cu diferite stilouri, creioane, cărbune și feluri de hârtie. Am încercat stilouri diferite, chiar și tehnici noi, în final oprindu-mă asupra elementelor care păreau să lucreze cel mai bine. Folosind o cariocă ascuțită de tip *Flair*, desenam cu precizie. Ofeream desene drept cadou — cadouri pentru logodnă sau de Crăciun. Această cerere pentru operele mele mă

ținea destul de ocupată. Totuși, nu găsisem o posibilitate pentru desenele mele care să-mi permită să câștig de pe urma lor, să mă pot angaja și să devin mai independentă.

Apoi, într-o zi, un agent de asigurări l-a sunat pe tata la biroul din oraș. Neill Miller este un om de afaceri creștin, energic, bine dispus, plin de succes. Este funcționar al Companiei de asigurări Aetna Life and Casualty, dar și activ implicat în activități de caritate în Baltimore. Prin eforturile lui, celebritățile naționale au devenit interesate de cauzele pe care le reprezintă și care și-au oferit voluntar serviciile și talentele.

În timpul vizitei făcută tatălui meu, domnul Miller a observat unul din desenele mele pe peretele biroului.

„Îmi place foarte mult acel desen, domnule Earekson. Este original?“, a întrebat el.

„Da, de fapt fiica mea l-a desenat“, i-a răspuns tata.

„Într-adevăr? E o artistă. Are foarte bun tușeu, ca și detalii realiste. Are un stil original. Arată o disciplină deosebită“, a observat domnul Miller.

„Mulțumesc, îi voi spune.“ Apoi tata a zis: „Poate v-ar interesa să știți că Joni — fiica mea — este paralizată. Trebuie să deseneze ținând pensula în gură.“

„Asta este și mai remarcabil!“ Domnul Miller s-a ridicat și mi-a examinat tabloul mai îndeaproape. „Uimitor. Pur și simplu uimitor!“

„Nu a studiat deloc“, a exclamat tata. „Mie mi-a plăcut asta aproape dintotdeauna, și presupun că mi-a moștenit interesul pentru artă, dar stilul și talentul îi aparțin.“

„Și-a expus vreodată operele?“, a întrebat domnul Miller.

„Nu, nu chiar—doar la câteva festivaluri. O face pentru amuzamentul ei. Desenează pentru prieteni și familie.“

„Ei bine, nu putem să neglijăm un așa talent“, exclamă domnul Miller. Credeți că va obiecta dacă îi vom aranja o mică expoziție?“

„De ce? Sunt sigur că va fi încântată.“

„Grozav! Să văd ce pot face. Voi ține legătura cu dumneavoastră“.

Domnul Miller i-a telefonat lui tata mai târziu pentru a-i spune că aranjase o mică expoziție la un restaurant local. Tata a luat toate desenele originale la care

lucrasem în ultimele câteva luni și le-a dus la Restaurantul „Town and Country” din centrul orașului Baltimore. Acest restaurant este un loc popular, prestigios, unde se adună oameni de afaceri din localitate ca și figurile politice importante.

Mă așteptam la o mică adunare de oameni obișnuiți care să se uite la desenele mele, care să discute și să plece, pentru că așa se întâmplase la expozițiile altor artiști la care fusesem. Speram, în secret, că voi fi în stare să vând măcar unul sau două din desene.

Jay, Diana și cu mine am plecat în oraș în dimineața expoziției. Ni se spusese să venim pe la ora 10:00. Când Jay o coti pe bulevardul South Street spre restaurant, am găsit strada blocată.

„E ciudat”, am remarcat eu. „Nu se lucrează la drum. De ce ar bloca o stradă principală ca asta?”

„Nu știu. Voi întoarce pe strada laterală și vom reveni”, spuse Jay.

„Așteaptă, nici pe acolo nu poți merge. Este un polițist ce dirijează traficul.”

„Trebuie să fie ceva la Camera de Comerț”, remarcă Diana.

„Da. Probabil o paradă de ziua lui Lincoln sau altceva”, adăugă Jay.

„Trebuie să fie o paradă - privește”, am exclamat.

„O fanfară. Ce emoționant. Păcat că mergem la expoziție. Am putea să ne uităm”, zâmbi Jay.

„Poate că poți întoarce...”, și nu mi-am terminat fraza.

Toate am văzut același lucru, în același timp, și am rămas cu gura căscată fără să ne vină să credem.

Fanfara era în fața restaurantului și pe o pancardă de pe fațada clădirii scria: „Ziua lui Joni Earekson”. O echipă de televiziune aștepta deja acolo, împreună cu o mulțime de oameni.

„Oh, nu, ce se întâmplă?” am strigat. Jay, repede, ia-o pe alee înainte să nu ne vadă.

Mașina se opri între clădiri, în afara câmpului vizual al mulțimii.

„Ce să fac?” am întrebat-o pe Jay.

„Asta-i incredibil! Ce-a făcut?”

„Oh, Jony, n-am văzut niciodată așa ceva. A spus o mică expoziție, nu-i așa?”

Am stat acolo mai multe minute încercând să ne decidem ce să facem. Când a devenit clar că nu aveam de ales decât să ne lăsăm purtate de eveniment, Jay a întors mașina și a înaintat spre restaurant.

Mă rugam în sinea mea ca Jay, în emoția ei, să nu mă scape, în timp ce ea și domnul Miller mă ridicau din mașină pentru a mă pune în scaunul cu rotile.

I-am spus fără răsufare: „Domnule Miller, ce-ați făcut?” Dar înainte să poată răspunde, eram așezată.

Reporterii de la *Știrile Americane* din Baltimore și postul local de televiziune NBC puneau întrebări. Am clipit din ochi și am încercat să-mi adun gândurile. Un reprezentant de la FTD, cea mai mare Casă de livrare a florilor la domiciliu, mi-a oferit un frumos buchet de trandafiri. Un oficial al Primăriei citea o proclamație a primarului anunțând o săptămână artistică locală și onorându-mă cu ceremoniile „Zilei lui Joni Eareckson”. Eram copleșită și întrucâtva rușinată de toată atenția ce mi se acorda.

I-am spus domnului Miller: „E nevoie de toate astea?” Credeam probabil că interesul pentru expoziție va dispărea sau, cel puțin, va fi diminuat, deoarece atenția tuturor era îndreptată spre scaunul meu cu rotile. Totuși, pe măsură ce evenimentul se desfășura, nu a fost deloc cazul și mi-am cerut scuze pentru judecata mea pripită. Probabil că devenisem prea sensibilă în acest domeniu, așteptându-mă oarecum la obișnuita milă acordată celor în scaune cu rotile. De fapt, experimentasem deja (fapt confirmat de Fundația Națională a Paraplegicilor) dificultatea de a-i face pe oamenii care nu mă cunoșteau să mă accepte drept egala lor din punct de vedere intelectual.

Poate că reacționez prea mult la acest gen de situație, dar sunt foarte interesată în a-i face pe oameni să se raporteze la mine, la arta mea sau la mărturia mea creștină doar pe baza meritelor acestora. Nu voiam ca scaunul meu pe rotile să fie punctul de interes în timp ce vorbeam cu oamenii, fie că vorbeam despre artă sau despre Hristos.

Nu sunt tristă din cauza scaunului, așa că nu mai fiți nici voi, voiam să le spun oamenilor.

Ceremoniile au fost excelente și interesul pentru arta mea nu a fost alterat. Întrebările pe care le-au pus, mai ales reporterii, se refereau la arta mea. Scaunul făcea parte din decor.

Domnul Miller mi-a spus: „Joni, privirile tale sunt îndreptate în jos. Nu îți dai seama cât de bună este arta ta. Îmi pare rău dacă toate astea te-au făcut să nu te simți bine la început. Dar cred că mie nu-mi place să fac lucruri mărunte.”

Emoția a crescut după ceremonii și restul expoziției a urmat ritualul obișnuit unui astfel de eveniment.

Oamenii întrebau:

„De unde vă luați ideile pentru desene?”

„Cât durează să definitivați un desen?”

„Studiați arta ca profesionistă?”

Când oamenii s-au mai rărit, domnul Miller a venit cu un tânăr înalt și mi l-a prezentat. Avea mâinile îndesate în buzunarele hainei și părea stânjenit.

„Joni, aș vrea să vorbești cu el,” mi-a spus domnul Miller și a plecat, lăsându-ne unul lângă altul, stânjeniți.

„Încântată de cunoștință”, i-am spus eu. „Nu vrei să stai jos?” S-a așezat la cea mai apropiată masă, fără să vorbească și am început să nu mă simt în largul meu. *De ce se afla el acolo?* Nu părea să aibă chef de vorbă. Eforturile mele de a purta cea mai mică discuție erau fără speranță. Totuși, uitându-mă la ochii lui, vedeam că ceva îl tulbura.

Încercând încă o dată, am întrebat: „Ce faci?”

„Nimic.” Și apoi, ca și cum mi-ar fi făcut o concesie, murmură: „Am fost pompier. Dar nu mai pot munci.”

„Oh!” *Ce să spun acum?* „O ... vrei să-mi povestești?”

„Am avut un accident.”

„Da?”

Se foi nervos pe scaun. „Uite”, mi-a zis, „nu știu de ce sunt aici. Miller mi-a spus că ar trebui să vin să-ți vorbesc ... că ai avut o perioadă grea cu ... oh ... cu handicapul tău.”

„Da ... sigur că da. Cred că m-aș fi sinucis dacă aveam mâinile. Eram grozav de deprimată. Dar ...”, și am făcut

o pauză, lăsându-l să înțeleagă că tot nu știam care era problema lui.

Fața lui frumoasă era schimonosită de îngrijorare. Și-a ridicat brațele, scoțându-și mâinile din buzunare. Dar nu avea mâini — ci numai niște cioturi, acolo de unde fuseseră amputate.

„Uită-te la cioturile astea urâte!”, mi-a spus el. „Mâinile mi-au ars într-un incendiu ... și mi le-au tăiat. Și pur și simplu nu pot rezista!”

Durerea, furia abia reținută, și amărăciunea izbucniră și vocea i se stinse.

„Îmi pare rău”, i-am spus, „dar domnul Miller avea dreptate. Cred că te pot ajuta.”

„Cum?”, mi-a spus el aspru. „Niciodată nu-mi voi recăpăta mâinile.”

„Știu. Nu vreau să par ipocrită. Dar am fost și eu acolo unde ești tu acum. Cunosc enervarea, sentimentele de nedreptate — de a fi batjocorit, furat de propria ta persoană, despuiat de propriul respect. Am avut și eu aceleași sentimente. Poate că pentru un bărbat este și mai rău, știi, să încerce să fie independent și să se întrețină singur. Dar cred că mă pot identifica cu tine.”

I-am spus câte ceva din propria mea experiență de la spitalul din Greenoaks. I-am spus că sentimentele sale erau naturale.

„Dar cum ai depășit situația? Cum te-ai împăcat cu handicapul tău? Acum văd că ești veselă, și chiar deloc cinică. De unde îți iei puterea să reziști?”, m-a întrebat el.

„Asta-i o întreagă poveste. Ai vrea s-o auzi?”

A încuviințat. I-am spus cum o relație cu Isus Hristos îți deschide drumul spre Dumnezeu și puterea Lui. I-am împărtășit cum Dumnezeu lucrase în viața mea în ultimii ani, și cum doar El m-a ajutat să fac față condițiilor și să-mi asum sarcina de a trăi. Apoi am împărtășit simplul mesaj al Evangheliei pe care îl auzisem, pe când aveam 15 ani, în tabăra *Viața tinerească*.

Figura lui s-a luminat pe măsură ce vorbeam. Pentru aproape o jumătate de oră, i-am împărtășit principiile pe care Dumnezeu mă învățase. Când a plecat mi-a spus: „Mulțumesc, Joni! Neill Miller avea dreptate. M-ai ajutat. Voi mai încerca. Mulțumesc.”

(Astăzi, acest tânăr se bucură din nou de viață și este purtătorul de cuvânt în sistemul școlar din partea departamentului pompierilor).

Între timp, expoziția de la „Town and Country” se apropia de sfârșit și ideea lui Neill Miller fusese evenimentul care m-a lansat în cariera artistică. La începutul serii, am fost uimită să aflu că vândusem desene originale în valoare de aproape 1.000 de dolari, între \$50 și \$75 fiecare!

Evenimentul a fost difuzat și pe canalul 11 al televiziunii din Baltimore. Pe lângă expoziție, am fost invitată să-mi expun concepția despre arta mea, la o discuție pe plan local.

Seymour Kopf, redactor la ziarul *Știri Americane* din Baltimore, a scris despre aceasta o coloană întreagă.

„De ce-ți semnezi tablourile cu „PTL”?”, mă întrebase dl. Kopf. Mi-a scris întreg răspunsul în articolul său:

„Provine de la „Praise the Lord” (Slavă Domnului). Vezi dumneata, d-le Kopf, Dumnezeu ne iubește. Lui *Îi pasă* de noi. Pentru cei care *Îl iubesc* pe Dumnezeu, toate lucrurile — chiar și ce mi s-a întâmplat la vârsta de 17 ani — lucrează împreună spre bine. Dumnezeu a fost bun cu mine. M-a ajutat să-L oglindesc pe Hristos în caracterul meu, mi-a dezvoltat fericirea, răbdarea, scopul meu în viață. Mi-a oferit mulțumire. Artă mea este o reflectare a modului în care Dumnezeu poate înzestra pe cineva ca mine să se ridice deasupra împrejurărilor.”

În primăvara aceea am fost invitată să particip la expozițiile locale de artă. Expoziția mi-a deschis ușile pentru a vorbi la cluburile femeilor creștine, în școli, grupuri religioase, și în funcții civile, unde nu-mi arătam doar arta, ci împărtășeam și mărturia mea creștină. Făcusem chiar un tur special al Casei Albe, unde am lăsat unul din desenele mele pentru Prima Doamnă, Pat Nixon.

Au urmat alte apariții TV și radio, iar fiecare nou contact oferea relatări și apariții suplimentare.

Cifra de vânzări a tablourilor crescând, eram emoționată să-mi contempļu independența într-o oarecare măsură. Nu mai trebuia să fiu o povară financiară pentru nimeni, eram în stare să-mi câștig proprii mei

bani. Creasem chiar o linie de felicitări și tipărituri după câteva din desenele mele și începuseră să se vândă și acestea. Am numit această companie *Joni PTL*, și a reușit să se extindă cu repeziciune.

În vremea aceea, un prieten apropiat, pe nume Andy Byrd, mi-a spus despre planul lui de a cumpăra o librărie creștină și de a deschide un magazin. Am vorbit împreună cu Ken Wagner, care a devenit cel de-al treilea partener.

Planurile noastre nu erau numai emoționante, dar păreau a fi o investiție solidă. O librărie creștină era unul din lucrurile pe care îl consideram deosebit de necesar în Baltimore.

În cele din urmă, în septembrie 1973, după luni de planuri, rugăciuni și muncă susținută, a avut loc un grandios vernisaj al Librăriei Logos, strada North Rolling, nr. 1120, din Piața Rolling Road. Ne-am rugat chiar înainte de deschiderea magazinului, în mijlocul cutiilor cu materiale, al cărților ce urmau a fi evaluate și al mărfurilor. Rugăciunea noastră era pentru cumpărătorii care vor veni, pentru ca librăria noastră să fie un centru de interes creștin și un loc unde oamenii să poată găsi ajutor.

Am folosit magazinul ca centru de vânzare a operelor originale și a tipăriturilor mai multor originale. Acestea se vindeau aproape la fel de repede cum se scoteau. Activând între magazinul de carte, angajamentele de conferințe, târgurile de artă sau festivaluri, era dificil să fac față cererii.

Am dezvoltat o foaie de mărturie sumară, pe care am tipărit-o și o înmănam la activitățile artistice, în timp ce desenam. Aceasta explică neobișnuitele metode de desen și despre credința în Hristos, și a devenit o unealtă importantă pentru consiliere și mărturie în fața oamenilor care veneau să privească, se opreau să discute și să analizeze puterea lui Dumnezeu în viața mea.

În toate aceste activități și evenimente exista un punct esențial, și anume că, omenеște vorbind, arta mea avea să mă ajute să-mi câștig independența, dar, mai important, că avea să fie folosită pentru a-L glorifica pe Dumnezeu.

Şaisprezece

Stăteam afară la ferma din Sykesville, într-o frumoasă dimineaţă de sfârşit de vară a lui 1974, când am fost chemată la telefon.

„Domnişoară Eareckson, vă sun de la programul „Today Show” din New York. Am dori să veniţi în emisiunea noastră, să ne relataţi povestirea dumneavoastră şi să ne arătaţi desenele. Puteţi veni?”

Inima mi se ridică în gât. „Today Show”!

„Desigur”, am răspuns eu. „Aş fi încântată să vin.” Jay stătea lângă telefon scriind informaţiile. Am fost de acord cu apariţia pe 11 septembrie.

Jay m-a dus cu maşina la New York, luând cu noi pe prietenii noştri Sherri Pendergrass şi Cindy Blubaugh pentru a ne ajuta. După ce ne-am instalat la hotel, cu o zi înainte de apariţia programată, am mers la Centrul Rockefeller ca să-l întâlnim pe director. El mi-a explicat procedura şi am discutat posibilele întrebări ale interviului. M-a făcut să mă simt relaxată şi în largul meu, nu numai din punct de vedere al pregătirii mentale pentru spectacol, dar şi cu linia de abordare a întrebărilor de către reporteră, Barbara Walters.

Devreme, a doua zi dimineaţa, m-am găsit faţă în faţă cu Barbara Walters. Luminile umpleau de căldură şi strălucire studioul. Domnişoara Walters mi-a zâmbit şi şi-a aruncat repede privirea peste notiţe.

„Relaxează-te, Joni”, mi-a spus ea cu căldură. „Te simţi bine?”

„Da, mulţumesc.”

„Grozav.”

„Cincisprezece secunde!”, a strigat cineva din dosul camerelor de luat vederi.

Nu eram atât de emoţionată pe cât credeam că voi fi — poate pentru că eram sigură pe ceea ce aveau să spun, şi

știind că ceea ce voi mărturisi va fi împărțit de multe milioane de oameni. Nu știam ce-și planificase d-ra Walters să mă întrebe, dar știam că nimic din ceea ce avea să mă întrebe nu mă va face să mă simt stânjenită.

„Zece secunde.”

Doamne, m-am rugat eu repede, dă-mi încredere, înțelepciune, ocazii optime. Fă ca totul să aibă sens.

„Cinci.” Am înghițit și mi-am udat buzele, urmărindu-l pe directorul de platou care număra secundele cu degetele. „Trei, doi, unu.”

O lumină roșie din partea de sus a unei camere se aprinse și Barbara Walters se întoarse spre ea.

„Vrem să vă arătăm o colecție de desene pe care le avem azi în studio”, a spus ea. „Și, după cum veți vedea, sunt desene realizate cu o măiestrie deosebită și de ceea ce ar părea o mână dibace. Dar ele au fost realizate într-o manieră inedită; nu cred că ați mai văzut așa ceva înainte. Artista este Joni Eareckson, din Baltimore, Maryland.”

Apoi s-a întors către mine și a început interviul. Nu-mi amintesc tot ceea ce am spus, decât că d-ra Walters a făcut totul natural și plăcut. Întrebările ei erau interesante, deloc amenințătoare. Mi-a plăcut de ea imediat, și aveam sentimentul că o știam, că era o prietenă veche.

Camera trecea în revistă desenele mele, pe măsură se vorbeam. Interviul dura de zece minute, înainte ca d-ra Walters să se oprească pentru identificarea stației. Apoi, în timp ce stațiile afiliate, de pe tot cuprinsul țării, întrerupseseră pentru știrile locale, mă mai interviuează încă alte cinci minute pentru spectatorii din New York City.

Am putut să spun tot ceea ce doream să spun. Domnișoara Walters mi-a mulțumit și și-a reluat activitatea cu alte capitole ale programului zilei.

Eleanor McGovern, soția senatorului, era și ea invitată dimineții. După terminarea programului de transmisie, am discutat cu ea pe îndelete. Mi-a spus cum soțul ei George, fostul candidat al democraților la președinție, descoperise și el câteva din valorile și conceptele pe care le învățasem eu. „Era pe vremea când învăța teologie, înainte de-a se ocupa de politică,” mi-a explicat ea, și am discutat despre valorile și credințele ei spirituale. I-am oferit un desen al lui Hristos pe care îl făcusem, și am schimbat adresele pentru a menține legătura una cu alta.

Pe măsură ce echipa de emisie stingea luminile și acoperea obiectivele aparatelor de fotografiat și a camerelor de luat vederi, am avut și eu timp să mă gândesc la ceea ce se întâmplase.

„Gândește-te doar”, remarcă Jay, „în dimineața asta te-ai adresat probabil la douăzeci sau chiar treizeci de milioane de oameni, vorbindu-le despre propria ta credință. Asta da ocazie!

Domnul Al Nagle, președinte, și domnul John Preston, vicepreședinte al sucursalei PaperMate din compania Gillette, se uitau amândoi la televizor în dimineața aceea. Observând că foloseam stiloul *Flair*, compania lor mi-a aranjat câteva expoziții naționale.

Mulți alți oameni care au urmărit emisiunea „Today Show” în dimineața aceea, mi-au scris. Unii voiau copii ale operelor mele, alții au cerut felicitări și alții au pus întrebări despre experiențele mele.

Prima mea expoziție sponsorizată de PaperMate a avut loc în Chicago, la prestigioasele galerii Rubino de pe strada LaSalle, ce se aflau în umbra faimosului Centru John Hancock.

Mi-am expus operele și mi-am demonstrat tehnica timp de o săptămână. În timpul acesta, am fost interviuată de reporteri de la ziarele *Chicago Tribune* și *Sun-Times*. Am apărut de asemenea la CBS-TV aflat la Chicago, în spectacolul lui Lee Phillip, intitulat „The Lee Phillip Show.”

Când ne-am întors acasă, m-a întâmpinat un potop de scrisori. Am început să fiu asaltată cu rugăminți pentru alte interviuri. Expozițiile de artă erau planificate pentru Centrul Lincoln din New York și Atlantic Richfield Plaza din Los Angeles. Zeci de biserici și grupuri de tineri m-au contactat pentru a veni să le vorbesc. Reviste ca *Women's Day*, *People*, *Teen* și *Coronet* mi-au cerut interviuri. Revista *Campus Life* a scris un articol pe patru pagini. *Moody Monthly* și *Christian Life* au publicat articole similare. Am avut mai multe apariții la radio și televiziune.

Puteam să văd cum Domnul folosea emisiunea „Today Show” pentru a lărgi orizontul mărturiei mele și pentru a-mi deschide multe alte uși.

Epilog

„N-ar fi foarte emoționant dacă chiar acum, în fața voastră, aș fi vindecată printr-un miracol, să mă scol din scaun și să fiu din nou pe picioare? Ce minune! Cu toții am fi emoționați și l-am proslăvi pe Dumnezeu. Ar fi ceva ce am putea confirma noi înșine. Am vedea minunea cu ochii noștri și am vedea puterea Lui. N-ar fi grozav?” Vorbeam unui auditoriu de 1600 de tineri.

Am făcut o pauză în timp ce ei își imaginau scena. Apoi am continuat: „Dar mult mai emoționant și minunat ar fi miracolul mântuirii voastre — vindecarea propriului vostru suflet. Vedeți, asta este mult mai emoționant deoarece este ceva ce va dăinui pentru vecie. Dacă trupul meu ar fi brusc și miraculos vindecat, voi mai fi pe picioarele mele treizeci sau patruzeci de ani; apoi trupul moare. Dar sufletul trăiește veșnic. Din punct de vedere al eternității, trupul meu este doar o flăcăruie în durata veșniciei.”

După aceea, cineva m-a întrebat: „Crezi că erai atât de puternică, de încăpățânată, încât singura cale prin care Dumnezeu putea acționa în viața ta era aceea de a te schilodi și a te pune într-un scaun cu roțile?”

Am dat negativ din cap. „În Psalmi ni se spune că Dumnezeu nu se ocupă de noi conform păcatelor și nelegiuirilor noastre. Accidentul meu nu a fost o pedeapsă pentru greșelile mele, fie că meritam sau nu. Numai Domnul știe *de ce* am paralizat. Poate știa că în final voi fi mai bucuroasă dacă Îl voi sluji pe El. Dacă aș fi fost încă pe picioarele mele, e greu de spus cum s-ar fi desfășurat lucrurile. Aș fi plonjat probabil în viață — căsătorie, poate chiar divorț—dezamăgită și deziluzionată. Când eram elevă de liceu, reacționez în fața vieții

În mod egoist și nu mă preocupau valorile de durată. Trăiam pur și simplu de pe o zi pe alta și pentru plăcerea ce o doream — și aproape întotdeauna pe cheltuiala celorlalți.”

„Dar acum ești fericită?”, m-a întrebat o adolescentă.

„Da, într-adevăr sunt. Nu mi-aș schimba viața pentru nimic. Chiar mă simt privilegiată. Dumnezeu nu acordă o așa atenție deosebită oricui, și nu intervine așa în viața lui. El îngăduie celor mai mulți oameni să meargă exact pe drumurile lor. El nu intervine, chiar dacă știe că ei își distrug iremediabil propriile vieți, sănătatea sau fericirea, și acest lucru îl întristează enorm. Îi sunt cu adevărat recunoscătoare că El a făcut ceva pentru a mă avertiza și pentru a mă schimba. Știi, nu trebuie să-ți rupi gâtul pentru a fi atras de Dumnezeu. Dar adevărul este că oamenii nu iau aminte întotdeauna la experiențele altora, ci învață pe pielea lor. Sper deci că vei învăța din experiența mea și nu va trebui să treci prin amărăciunea lecțiilor de suferință pe care le-am avut eu de înfruntat pentru a învăța.”

În lunile ce au urmat după călătoria la Chicago, am început să văd scaunul cu roțile ca un instrument de a crea o atmosferă de sală de clasă. Era o satisfacție aparte să vezi cum o mulțime de tineri își dedicau viețile lor lui Hristos, după ce le împărtășeam experiențele mele. Și aceasta era „ceva mai bun.”

Am înțeles de ce Pavel putea „să se bucure în suferință”, de ce Iacov putea „să întâmpine necazurile ca pe niște prieteni”, și de ce Petru „nu a considerat ciudată încercarea credinței.” Toate aceste presiuni și dificultăți aveau un sfârșit pozitiv, având drept rezultat „lauda, cinstea și gloria” lui Isus Hristos.

I-am mulțumit în tăcere lui Dumnezeu pentru progresul pe care mi-l dăduse. Mi-am amintit cum, la spital, cu câțiva ani în urmă, cineva mi-a spus: „Gândește-te numai la coroanele pe care le vei primi în cer pentru toată suferința ta.”

„Nu vreau nici o coroană”, m-am răstit eu atunci. „Vreau doar să fiu din nou pe picioarele mele.”

Acum mă gândeam: „O, dacă aș câștiga coroane, aș

dori cât mai multe, pentru că este singurul lucru pe care l-aș putea dăruî Domnului Isus Hristos când mă voi întâlni cu El.”

Sunt într-adevăr încântată de ocaziile „de a suferi de dragul Său”, dacă asta duce la sporirea capacității mele de a-L lăuda pe Dumnezeu. Poate sună prea simplu sau iresponsabil. Totuși, simt cu adevărat că paralizia mea este neesențială.

Am trecut printr-o mulțime de circumstanțe în viața mea care au avut drept scop cultivarea caracterului meu, și reflectarea calităților lui Hristos în mine. Și mai există un scop. A doua epistolă către Corinteni 1:4 îl menționează atunci când vorbește de capacitatea noastră de a mângâia pe cei ce se confruntă cu aceleași necazuri ca și noi.

Înțelepciune înseamnă *a te încrede* în Dumnezeu, și nu a întreba: „De ce, Dumnezeule?” Mă pot relaxa în voia lui Dumnezeu, pentru că știu că El îmi controlează întreaga viață. Aceasta nu reprezintă o acceptare oarbă, stoică și încăpățânată, ci o cunoaștere a lui Dumnezeu și a faptului că El merită încrederea mea. Deși eu sunt nestatornică, supărată și îndoielnică, Dumnezeu nu face la fel; El este constant, iubitor pentru veșnicie.

Apostolul Iacov a scris oamenilor care erau aruncați în gurile leilor. Desigur că soarta lor era incomparabil mai disperată decât a mea. Dacă acest Cuvânt a fost suficient pentru nevoile lor, atunci cu siguranță că el poate împlini și nevoile mele.

În timp ce scriu aceste rânduri, anul 1975 se sfârșește. Stau în scaunul meu cu roțile, în culisele unui mare auditoriu din Kansas City. Am fost invitată să vorbesc în această seară la peste 2.000 de tineri, în cadrul unei întruniri organizate de *Youth for Christ* (Tineretul pentru Hristos).

Am câteva momente de pauză și reflecție în spatele cortinelor grele care mă separă de public. Mintea mea rătăcește printre scenele ultimilor opt ani. Zăresc fețele familiare ale celor dragi și ale prietenilor. Jay, Diana, Dick, Donald, părinții mei, Steve — oameni pe care Dumnezeu i-a adus în viața mea ca să mă îndrepte și să mă modeleze cât mai aproape de chipul și asemănarea

lui Hristos. Pot, *și-L laud pe El* pentru toate: pentru râsete și lacrimi, pentru veselie și durere, pentru că totul a fost o „creștere în har.” Fetița emotivă care tremura la fiecare situație nou apărută, a crescut acum, devenind o femeie care învață cum să se bizuiască pe suveranitatea lui Dumnezeu.

Aud vocea directorului lui *Youth for Christ*, Al Metzger, prezentându-mă. Din nou, pentru a nu știu câta oară, se atrage atenția asupra scopului venirii mele aici. În următoarele treizeci de minute va trebui să vorbesc la 2.000 de tineri despre modul în care Dumnezeu a transformat o adolescentă imatură și încăpățânată într-o femeie tânără, încrezătoare în propriile ei forțe, și care învață să se bucure în suferință. Voi avea o ocazie unică. Ceea ce voi împărtăși cu ei poate să le pecetluiască viitorul, locul unde își vor petrece veșnicia, așa că îmi asum în mod foarte serios această responsabilitate.

Am să discut cu ei despre pașii pe care Dumnezeu i-a îngăduit în viața mea și voi explica, pe înțelesul lor, scopurile Sale pentru prezent. Apoi voi împărtăși cu ei despre conceptele naturii iubitoare ale lui Dumnezeu, despre caracterul Său, scopul venirii lui Hristos și realitatea păcatului și a pocăinței.

Al Metzger, directorul YFC, tocmai își termină prezentările. Chuck Garriott îmi duce șevaletul pe scenă, în timp ce soția lui, Debbie, mă împinge cu scaunul în strălucirea orbitoare a reflectoarelor. În ropotul de aplauze îmi liniștesc gândurile și mă rog ca Duhul Sfânt să folosească încă o dată cuvintele și experiența mea pentru a depune o mărturie evidentă în fața oamenilor. Cu toată nădejdea, aici — ca și la alte întruniri — zeci de tineri se vor hotărî pentru Dumnezeu. Dar chiar dacă o singură persoană ar fi câștigată pentru Hristos, eu tot voi fi mulțumită.

Chiar și o singură persoană ar valora mult mai mult decât toți cei opt ani petrecuți într-un scaun cu roțile.

Pentru mai multe informații despre Joni și lucrarea ei,
puteți scrie la următoarele adrese:

Joni and Friends
P.O. Box 3333
Agoura Hills, CA 91301
U.S.A.

sau

Joni and Friends Ministries Europe
Av. des Pagodes, 69
B-1020 Brussels
BELGIUM

LIFE

PUBLISHERS INTERNATIONAL

misiune
dedicată slujirii,
împreună cu bisericile
și organizațiile creștine,
pentru zidirea Împărăției lui
Dumnezeu.

Atât pentru informații suplimentare, cât și pentru a comanda oricare din cărțile noastre ne puteți contacta în unul din următoarele moduri:

LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33

410002 ORADEA, România

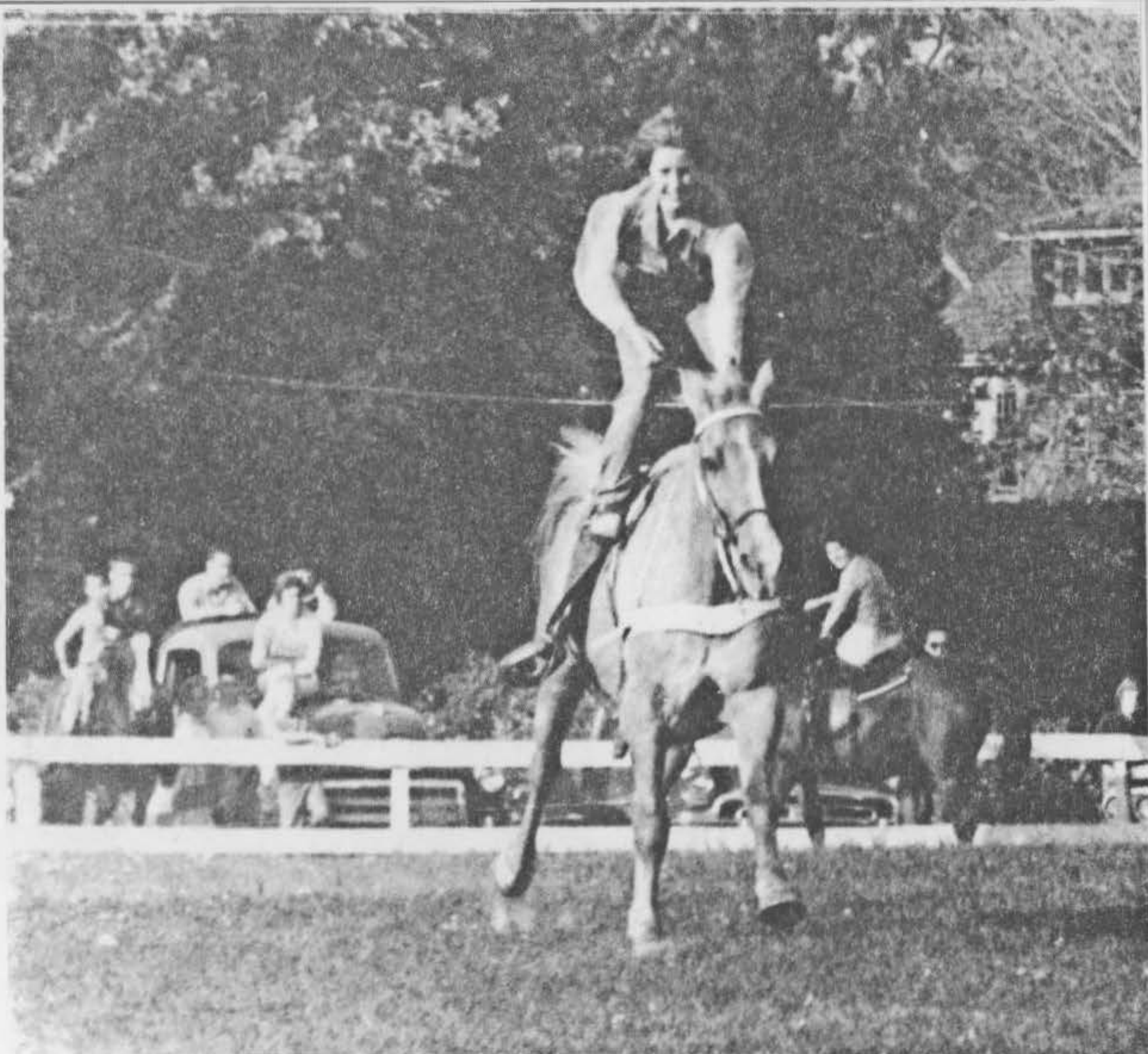
☎ (0259) 23 62 64

☎ mobil: 0744/62 42 36

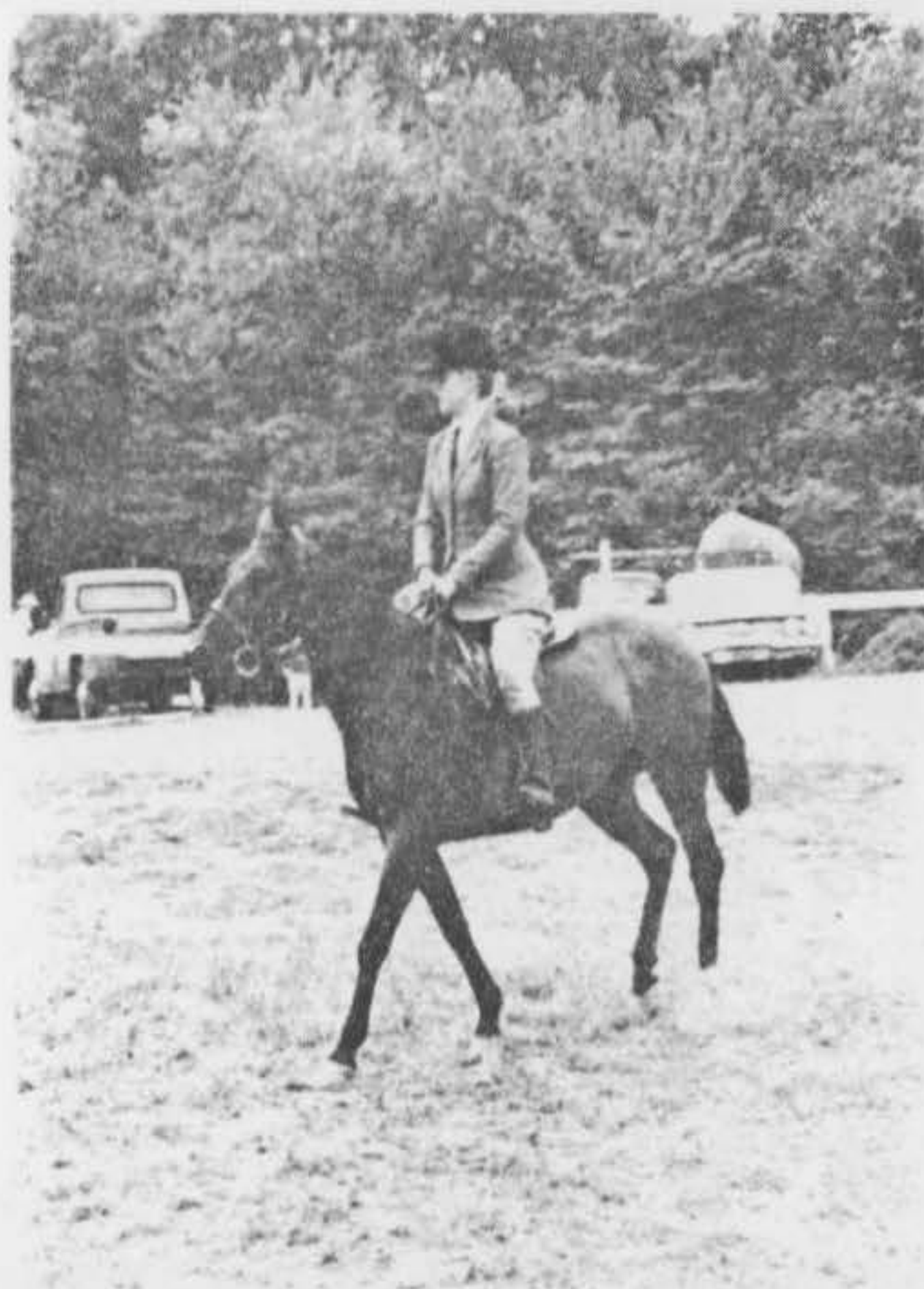
☎ fax: (0259) 44 71 80

E-mail: liferom@rdslink.ro

Web: www.liferomania.ro

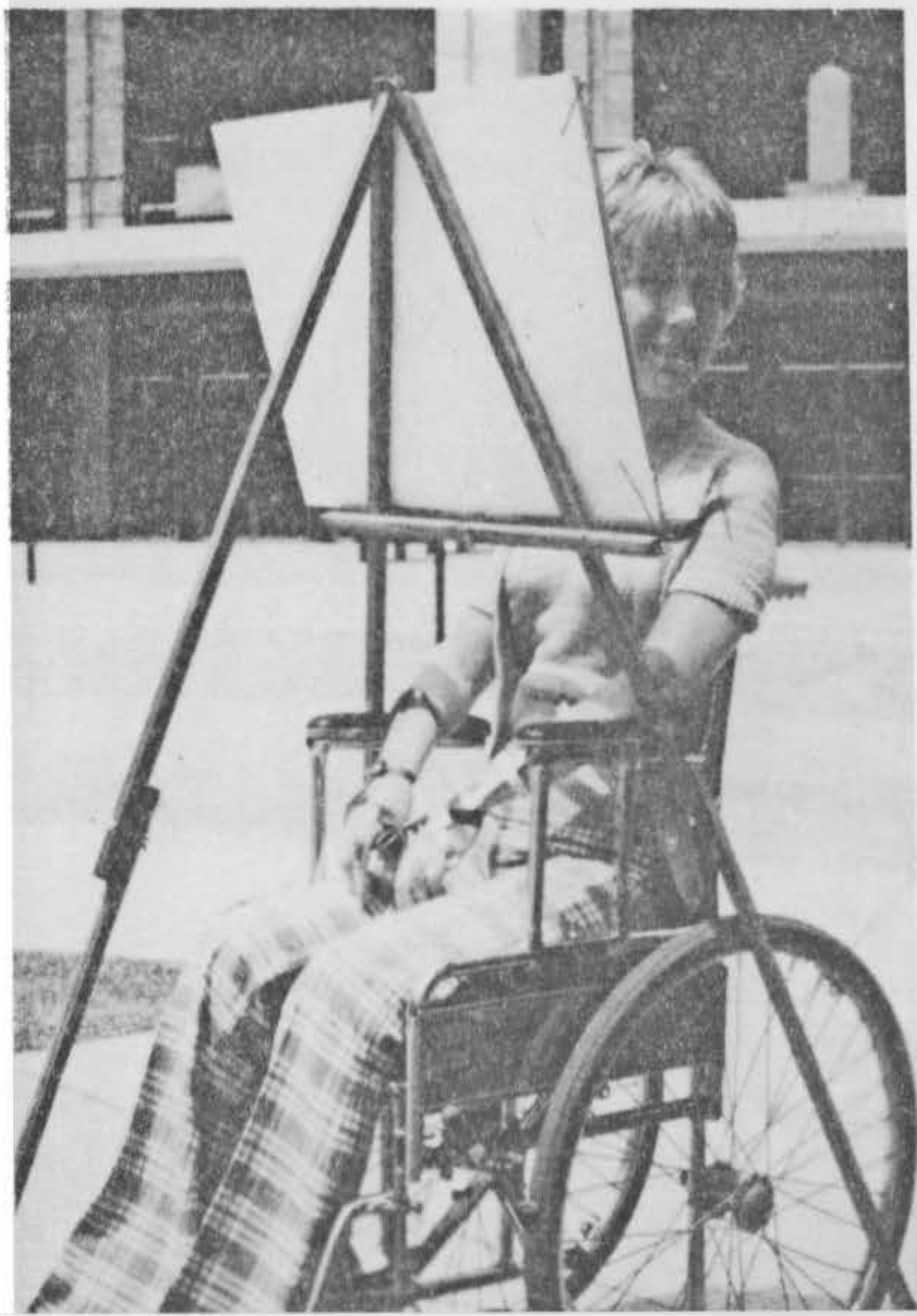
Joni făcând cascadorii pe cal și demonstrații de călărie, în 1966.

Desenul alăturat arată interesul deosebit manifestat pentru cai.

Joni în fața șevaletului, desenând cu gura.

Joni în Piața Centrală Lincoln din New York, expunându-și operele de artă, în 1975.

Doni^{PTL}

It is important to remember that the promise "...God causes all things to work together for good.." only applies to those who love God, those who have been born into His family. However, due to our sin and rebellion we are alienated from God and subject to His judgment. Praise God though, that He sent His Son, Jesus to be judged on the cross — paying the death penalty for my sin and your sin! If we truly trust that our punishment was borne by Christ and obey Him as our Lord, we can be assured of eternal life and the promise of Romans 8:28.

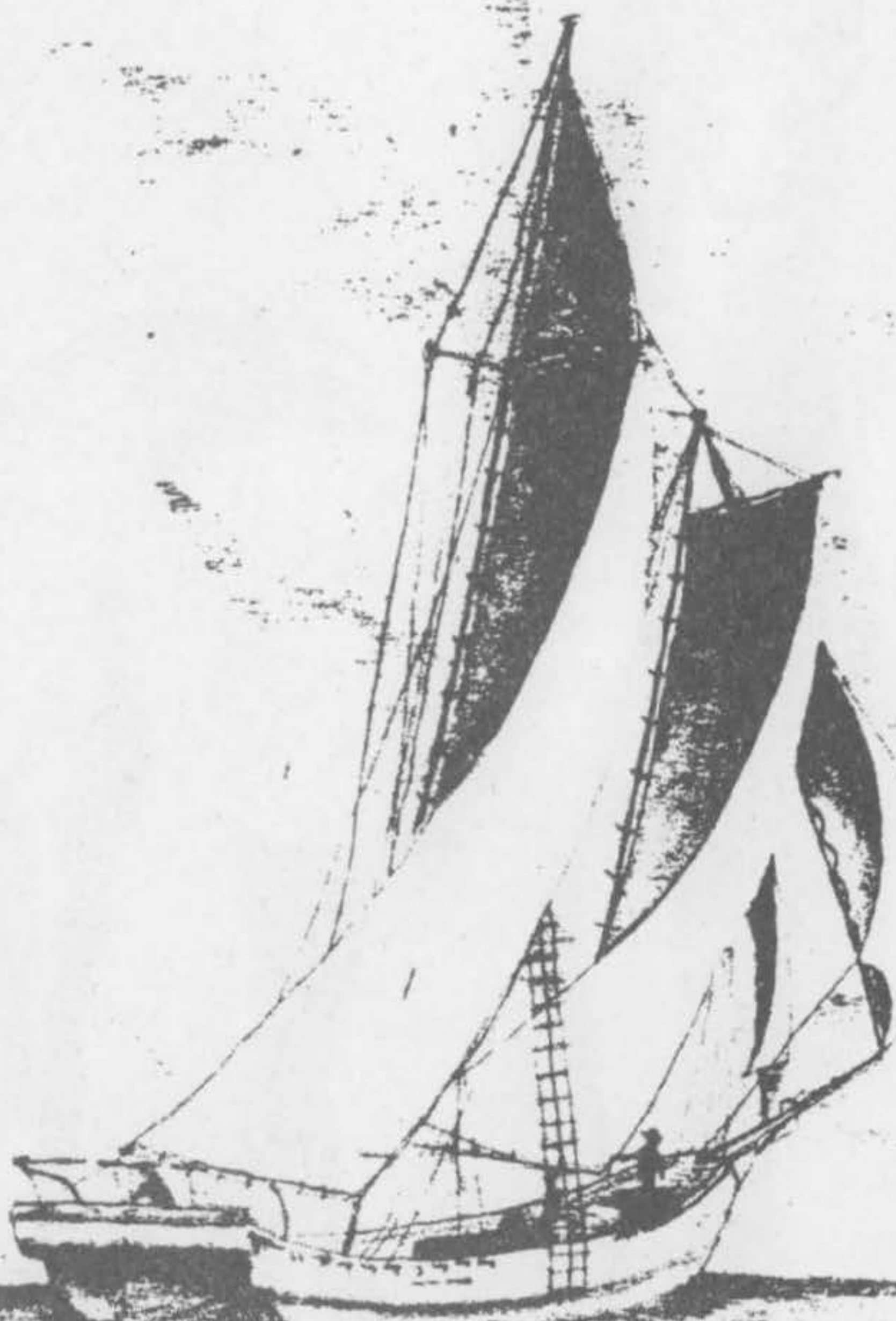
It is my hope that in the course of reading this book, the Holy Spirit has enlightened your heart and mind to these truths. Jesus is alive and His power is available to you... He proves Himself daily in my life, and what more couldn't He do in your life! Are you a part of God's heavenly family? For indeed, I hope one day we shall meet in glory

Jonh
PTL

Joni
PTH

Jon
PTL

JONI

NU O VEȚI UITA NICIODATĂ

În 1967, în urma unei plonjări într-o apă prea puțin adâncă, Joni Eareckson s-a accidentat, rămânând paralizată de la gât în jos. În câteva clipe viața ei s-a transformat dintr-o viață plină de activitate, vigoare și independență, într-una de totală neputință și dependență.

În această autobiografie de neuitat, Joni descrie fiecare pas al luptei ei de acceptare și adaptare la acest handicap, și căutarea disperată și înverșunată a unui sens al vieții.

Ea relatează modul în care a reușit să-și înfrângă amărăciunea, confuzia, îndoielile și lacrimile violente, și cum a învățat să se încreadă într-un Dumnezeu iubitor, care „îngăduise” să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Dobândite cu multă trudă, marile adevăruri spirituale pe care le-a descoperit, și fascinantele căi prin care Dumnezeu Și-a revelat dragostea față de ea, ne oferă o poveste extrem de mișcătoare, la sfârșitul căreia puțini cititori vor ajunge cu ochii uscați.